

FEJŐS ÉVA
KÖNYVTÁRA

Agatha Raisin ÉS a halálos nyílvessző

R. W. GREEN KÖZREMŰKÖDÉSÉVEL

M. C. Beaton

M. C. BEATON
R. W. GREEN KÖZREMŰKÖDÉSÉVEL

Agatha Raisin
és a
halálos nyílvessző

erawon

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Dead on Target
Copyright © 2023 by M. C. Beaton, R. W. Green
For information, address St. Martin's Press,
175 Fifth Avenue, New York, N. Y. 10010.

Fordította
LAIK ESZTER

Copyright © 2022 by M. C. Beaton
Hungarian translation © Laik Eszter, 2024
© Erawan Könyvkiadó, 2024

*A mű fikció. A szereplők, az események és a párbeszédok a szerző képzeletében születtek.
Bármilyen hasonlóság valóságos eseményekkel vagy személyekkel – utóbbiak akár élők, akár
már elhunytak – csakis a véletlen műve.*

Felelős kiadó: Fejős Éva
Szerkesztette: Münz András
A kéziratot gondozta: Lőrinczi Ágnes
Borítóterv, tördelés: Müller Péter
Elektronikus változat:
Békyné Kiss Adrien
ISBN 978-615-6269-67-6

ISSN 2064-3683

R. W. Green előszava

Fogadok, hogy olvasóm jól ismeri Agatha Raisint. Ha nem ugrotta át ezt az előszót, hogy rögtön a történetbe kezdjen, biztos vagyok benne, kellően kíváncsi ahhoz, hogy többet is megtudjon a sorozat hősről. Vagy az is lehet, hogy már olvasta a könyvet, csak visszalapozott ide, hátha van itt valami érdekes, amiért megéri ezt a részt is elolvasni. Nos, megéri, ha a kedves olvasó szeretné egy kicsit jobban megismerni Agathát, és dolgozik benne a kíváncsiság. Agatha helyeselné ezt. Véleménye szerint az okos emberek érdeklődők, és mindig többet akarnak tudni.

Honnan tudom, hogy Agatha mit gondol? Hát, nagyon szerencsésnek tartom magam, mivel nemcsak a róla szóló könyvekből ismerhetem

hősnőnk, de onnan is, hogy a háta mögött galád módon kibeszélhettem őt. Agatha persze szörnyen haragudna ezért, még úgy is, hogy pletykapartnerem nem volt más, mint M. C. Beaton – Marion –, Agatha megalkotója.

Amikor először nyújtottam segítő kezet egy könyv befejezéséhez a betegséggel küzdő Marionnak, meg akart bizonyosodni róla, hogy értem, ki is valójában a hőse, és hogyan viszonyul az összes többi szereplőhöz Carselyben és a falu környékén.

Így tudtam meg például, hogy Agatha sosem volt egy nagy sportrajongó – Marion árulta el nekem. Miután hosszú évekig élt együtt a fejében Agathával, mindent tudott róla. Leírta nekem, hogy hősnője egy birminghami lakótelepen nőtt fel, így aztán nem volt ideje sportolni. Az évfolyama egyik legokosabb diákja volt az iskolában, de igen félénk volt, önbizalma semmi, és olyan tüskés természetet fejlesztett ki, hogy a barátságok is elkerülték. Ennek persze nem kellett volna kizárnia a hokit, a netballt vagy bármilyen más sportot, amiben esetleg örömet lelt volna. Az embernek természetesen nem kell mindenki legjobb barátjának lennie, vagy jól teljesítenie a sport terén, és Agatha kétségtelenül rendelkezik a kellő lendülettel, agresszivitással és győzni akarással. Semmi sem bosszantja jobban, mint a második legjobbnak lenni, de inkább az életstílusa tartotta vissza attól, mintsem a hozzáállása, hogy komolyan érdeklődjön a sport iránt. Számos részmunkaidős állást vállalt, mielőtt az iskolakapun kilépve egy kekszgyárban helyezkedett el, és minden pennyt félretett, amit csak tudott, hogy egyszer elhagyja majd bántalmazó szüleit, és Londonba repüljön.

S csak mert nincs ideje sportolni, ez még nem jelenti azt, hogy Agatha ne volna csapatjátékos. Nagyon is lelkes csapattag – amíg a csapat azt csinálja, amit ő mond. Szereti a vezetői szerepet, mert így

uralni tud mindent, ami történik – ez a legjobb módja annak, hogy ne csináljon bolondot magából, vagy meginogjon híres magabiztossága, amelyet oly sok évig építgetett.

Talán furcsának tűnhet, hogy Agatha részt vesz egy íjászbemutatón, ahogyan az a *Halálos nyilvánosság* elején történik. Pedig az íjászat komoly sportág. Az emberek több mint tízezer éve lövöldöznek íjjal állatokra, különféle célpontokra és egymásra. Az íjászat 1972 óta hivatalos olimpiai versenyszám. Hogy miért venne részt Agatha egy ilyen bemutatón? Mert olyan helyzetbe kerül, ahonnan már nem hátrálhat ki – kihívás elé állítják. Ha megfutamodna, az presztízveszteség lenne, vagy ami még rosszabb: nevetségessé válna. Agathának tehát nincs más választása: felveszi a kesztyűt, vagyis az íjat. Ez az első találkozása az ancombe-i íjásokkal, de nem az utolsó.

És bár a sport nem tartozik a fő érdeklődési területei közé, a tánc már annál közelebb áll a szívéhez. Agatha – Marion biztosított róla – kiváló táncos. Különös tehetsége van hozzá, persze sok erőfeszítése van ebben. Először csodálkoztam, miért tartotta volna a táncot olyan fontosnak Agatha, hogy értékes idejét pazarolta volna ilyesmi elsajátítására, de Marion hajthatatlan volt. Agatha azért tanult táncolni, mert élvezte, és megengedte magának ezt az élvezetet, mert egy rejtett motívummal igazolni tudta magának e kétségtelenül frivol szórakozás hasznát – a profittal. Amikor London egyik csúcs PR-ügynökségét vezette, fényűző életéhez hozzátartozott a különféle flancos helyek felkeresése, ahol gyakran táncolnia is kellett. Mint gyakorlott táncos, uralhatta a helyzetet, amikor egy alkalmatlan férfinpartnerrel kerengett a parketten. Így aztán a partnere is szép látványt nyújtott, de csak a férfi tudta, hogy a látszat valójában Agathának köszönhető – ez aztán remek alap volt a későbbi üzlethez.

Érdekelt volna, hogy rakta mindezt össze fejben Marion pusztán az alapján, hogy úgy döntött, Agatha jól táncol, de nem volt elég merszem, hogy ezzel szembesítsem. Ha vele vitatkozom, az olyan lett volna, mintha Agathával tenném – Marionnal a háta mögött. Esélyem sem lett volna velük szemben.

Mindazonáltal Agatha tánc iránt táplált szenvedélye bátorított fel, hogy összehozzam őt John Glass nyomozóval, akivel elsőként Alice és Bill Wong esküvőjén táncolt az *Agatha Raisin és a meztelen igazság* című könyvben. John szintén rendkívül gyakorlottnak bizonyult a parketten, és belekeringőzött Agatha életébe is. Hogy kellően elszánt-e ahhoz, hogy hosszú távon kövesse Agatha sebes lépteit... nos, ezt még meglátjuk.

Remélem, olvasóm élvezte ezt a kis tünődést Agatha Raisinről, ha már idáig eljutott, és most folytatja Agatha legújabb kalandjával – hacsak nem olvasta már el!

Rod Green, 2023.

M. C. Beaton bevezetője az Agatha Raisin-sorozathoz

Hosszú út vezetett Agatha Raisinig.

Iskoláséveim végeztével egy patinás brit könyvesboltba kerültem eladónak, a glasgow-i John Smith & Sonhoz a Vincent Streeten – azóta sajnos bezárt. Akkoriban a könyvesbolti eladó még valódi szakma volt, az embernek minden kötetről tudnia kellett valamit, amit az üzletben árultak.

Jó szemmel mértem fel, mire vágyhat egy-egy olvasó, és már messziről megmondtam, hogy, teszem azt, Omár Khajjám bőrkötéses zsebkönyvkiadását kell az illető kezébe adnom.

A bolt alkalmazottai kölcsönözhetek is, így aztán bőven kiélhettem krimi- és kémregény-szenvedélyemet. Már kislányként beleszerettem Richard Hannay-be a *39 lépcsőfok* című thrillerből, John Buchan

regényének filmváltozatában. Tizenegy évesen megkaptam ajándékba Dorothy L. Sayer *Lord Peter Views the Body* (Lord Peter megszemléli a holttestet) című regényét, és innentől mindent elolvastam az írónőtől, amihez csak hozzájutottam. Ezután következett – szintén a könyvesbolt jóvoltából – Ngaio Marsh, Josephine Tey, Gladys Mitchell, Eric Ambler, Agatha Christie és még sokan mások.

A bolt igen kifinomult munkahelynek számított. Nem szólíhattuk kollégáinkat a keresztnévükön. Délelőtt félórás kávészünetet engedélyeztek, napközben másfél óra ebédszünetet, délután pedig fél órát kaptunk teázásra.

Egy délelőtt éppen kiugrottam kávézni, amikor megismert egy vásárlónk, Mary Kavanagh, és csatlakozott hozzám. Elmesélte, hogy a *Daily Mail* glasgow-i kiadásának kulturális szerkesztője, és épp tudósítót keres egy aznap esti *Hamupipőke*-előadáshoz, amelyben a főszerkesztő unokahúga játssza egy egyik gonosz nővért.

– Én vállalom! – csaptam le a lehetőségre.

Gyanakvóan nézett rám.

– Írt már bármit, ami megjelent?

– Ó, persze – csúszott ki a számon a füllentés –, például „*Az ütés*”-t, „*A lehallgató*”-t, ilyesmiket.

– Nos, végül is csak ötven szó kell – töprengett Mary. – Jól van, legyen.

Így kezdődött. Operetteken nőttem fel, és tizenkilenc éves koromra vezető színikritikus lettem.

Később a *Scottish Field* magazinhoz kerültem divatszerkesztőnek, aztán a *Scottish Daily Express*hez mint helyi tudósító, de túlzottan alámerültem a valóságba. A hírszerkesztő adott egy esélyt, hogy megmentsen a kirúgástól, és bűnügyi riportokkal bízott meg.

Gyakran kérdezik tőlem, segített-e ez a tapasztalat később a krimiírásban. Feltétlenül, de nem úgy, ahogy azt gondolnák. A glasgow-i bűnözés borzalmas volt: bűnbandák, profi gyilkosok, én pedig tudósítottam a mocskos, elhagyatott bérlakásokból, ahol romokban állt a folyosói végé, és így tovább. Menekülésképp olyan történeteket találtam ki, amelyeknek semmi köze a valósághoz. Végül aztán túl sok lett ez nekem, és átmentem a *Daily Express*hez a Fleet Streetre, Londonba.

Élveztem azt a munkát. Alkonyat után végigsétáltam a híres utcán, mintha csak esti műszakomat tölteném, éreztem a nyomdagépek dübörgését, a forró papír illatát, gyönyörködtem a Ludgate Hill fölött lebegő Szent Pál-katedrálisban, és tiszta szívemből úgy éreztem, befutottam.

A vezető női riporter pozíciójával együtt aztán rám köszöntött az unalom és a valóság is. Ekkor ismertem meg a férjem, Harry Scott Gibbonst, a korábbi közel-keleti tudósítót. Épp kilépett a lapjától, hogy megírhasa *The Conspirators* (Az összeesküvők) című könyvét a brit visszavonulásról az Ádeni-öbölből.

Én is felmondtam a szerkesztőségben, és utazgatni kezdtünk Görögország-, Törökország- és Ciprus-szerte. Harry ekkor már új könyvén dolgozott a ciprusi feszültségekről. Anyagilag jól leéegve érkezünk vissza Londonba, majd született egy fiunk, Charles. Amerikába költöztünk, ahol Harry szerkesztői állást talált egy Long Island-i lapnál, az *Oyster Bay Guardiannél*. Nem szerzett ott túl kellemes tapasztalatokat.

Engem egyre jobban vonzott a krimiírás. Korábban már elolvastam Georgette Heyer összes, régens korban játszódó romantikus regényét, és gondoltam, a friss megjelenéseket is beszerezem.

– Ezek szörnyen gyengék – panaszkodtam a férjemnek. – A történet is gyatra, a dialógusok is, a ruhák...

– Hát írj egyet – nógatott Harry.

Édesanyám nagy rajongója volt a régens kornak, jómagam Jane Austenen és különféle történelmi regényeken nőttem fel. Anyám még antikvár könyveket is föllelt az időszakból, mint például Maria Edgeworth *Moral Tales* (Erkölcsei mesék) című művét. Emlékszem, milyen erős vonzalmat tápláltam egy gonosztevő, Lord Raspberry iránt. Szóval, elindítottam a filmet a fejemben, és elkezdtem leírni, ami lelki szemem előtt pergett. Az első könyvem a *Regency Gold* (A régensek aranya) címet viselte. Mindössze húsz oldalig jutottam, amikor megbénított a gondolat: biztosan nem tudok egy teljes könyvet megírni. A férjem kivette a kezemből az addig elkészült szöveget, és megmutatta egy író barátjának, aki ajánlott egy ügynököt. Folytattam a munkát, elkészültem az első ötven oldallal és a történet vázlatával, majd az egészet eljuttattam az ügynöknek, Barbara Lowensteinnek. Ő javasolt néhány változtatást, ezeket véghezvittem, és elküldtem neki a kész kéziratot.

A könyvet három nap alatt elkapkodták. Még szinte el sem fogyott, amikor megkeresett egy másik kiadó, hogy írjak nekik edwardiánus regényeket. Jennifer Tremaine álnéven jegyeztem őket, mert a leánykori nevem – Marion Chesney – már foglalt volt az eredeti kiadómnál. Majd újabb kiadók és újabb nevek következtek: Ann Fairfax, Helen Crampton, Charlotte Ward.

Végül a *St. Martin's Press*-szel kötöttem szerződést egy hatkötetes, kemény táblás régens kori sorozatra. Ezzel együtt még mindig nem adtam fel krimiírói ambíciómat, és ezt fel is tártam a *St. Martin's Press* főszerkesztőjének, Hope Dellonnek.

– Jól van – bólintott rá Dellon. – Ki a nyomozója?

Fejben még csak az elnagyolt tervekig jutottam, semmi konkrét ötletem nem volt.

– Egy falusi közrendőr – vágtam rá gyorsan.

– Hogy hívják?

Kattogott az agyam.

– Hamish Macbeth.

A detektívem után magamnak is nevet kellett találnom.

– Mondjon egy írói álnevet, ami nem úgy kezdődik, hogy Mac – javasolta Hope. Aztán az M. C. Beatonnel állt elő, amelyben az M. C. a Marion Chesney-re utal.

Nekiláttam hát krimiket írni. A családommal visszaköltöztünk Londonba, hogy a fiam ott folytathassa tanulmányait. Londonban szökkent szárba Agatha Raisin ötlete is, habár akkor ezt még nem tudtam.

A fiam osztályfőnöke egyszer megkért, hogy sütnék-e valami süteményt egy jótékonyági vásárra. Nem akartam a fiamat cserben hagyni, és visszaüzeni, hogy nem tudok sütni. Bementem hát a Waitrose-ba, vettem két doboz quiche-t, a bolti csomagolást gondosan házilagásra cseréltem, elláttam „saját készítésű” címkével, és bevitettem az iskolába. Nagy sikere volt.

Nem sokkal később Hope, aki felettébb szerette Cotswolds vidékét, megkért, gondolkodjam el egy sorozaton, ami ezen a festői tájon játszódik. Jómagam női nyomozót szerettem volna, és E. F. Benson Miss Mapp-sorozatának hatására – nagyon kedveltem – arra jutottam, érdekes lenne egy olyan főhős, akit az olvasó nem feltétlenül szeret, mégis drukkol neki a sikerhez. Szintén inspirálón hatottak rám Colin Watson Flaxborough-regényei, és Simon Brett nyomozója, Charles Paris.

Agatha Raisinnek tehát Cotswolds lett az otthona, ez a szelíd, gyönyörű táj a maga kacskaringós útjaival, régi, zsúpfedeles házaival. Ez a vidék jelenti a folytonosságot a mindig karcos modorú Agathának.

Csak azt sajnálom, hogy annyi gyilkosságot és erőszakot kell felvonultatnom ebben a békés tájban.

Első fejezet

– Megölöm! Esküszöm, hogy megölöm! Nem hagyhatjuk, hogy megússza!

A nő dühöngött, és egy férfival a sarkában elviharzott a frissítés sátrak sora mellett. A férfi megragadta a karját, mire a nő megperdült, szembefordult vele, ettől hosszú szőke haja kavargott, mint egy ló sörénye.

– Várj meg! – könyörgött a férfi. A nő néhány évvel fiatalabb volt nála, és a férfi egy pillanatig úgy tornyosult föléje, mintha egy gyereket készülné megfenyíteni, de hamar megenyhült, és igyekezett észérvekkkel meggyőzni őt.

– Még nem késő rávenni, hogy gondolja meg magát. Beszélek vele még egyszer...

– Minek vesződni? – csattant fel a nő. – Úgysem hallgat rád. Fűtyül rá, hogy mit gondolunk! Itt már nincs miről fecsegni. *Tennünk* kell valamit! Érted? *Tennünk* kell vele valamit!

– Figyelj rám... – A férfi körülnézett. Hirtelen ráébredt, hogy a sorban várakozók abbahagyták a beszélgetést, már nem pötyögik tovább az SMS-eket a telefonjaikba, hogy inkább a váratlan drámai fejleménnyel szórakoztassák magukat. Különösen egy nő keltette fel a férfi figyelmét. Sima, fényes, barna bubifrizurája volt, és arcára élénk érdeklődés ült ki. A férfi barátságtalan tekintettel nézett rá. Agatha Raisin rezzenéstelenül, nagy barna maciszemekkel vizionozta a pillantását.

– Beszéljünk a kocsiban, szerelmem – kérte a férfi, miközben a szőke nő kiszabadította a karját, és a közeli parkoló felé terelte partnerét. – Túl sokan hallgatóznak erre felé.

– Micsoda izgalom ilyen kora reggel, Mrs. Raisin! – szólalt meg váratlanul egy hang Agatha mögött.

– Pontosan ugyanezt gondoltam, Mrs. Bloxby – fordult meg Agatha, hogy üdvözlje barátnőjét. A nyilvánosság előtt előszeretettel szólították egymást a Carselyi Hölgyegyletnél megszokott hivatalos nevükön, a magánéletben viszont egy pohár bor vagy egy sherry mellett egyszerűen Agatha és Margaret voltak. – Nem sokszor látunk ilyen színjátékot a carselyi falunapon, csak jóval azután, hogy kinyitott a sørsátor.

Agatha a fejével egy sátor felé biccentett, ahol a helyi Vörös Oroszlán fogadó személyzete éppen poharakat pakolt ki, palackokkal rakta meg a polcokat, közben barátságosan ugratták egymást a helyi férfiak egyre növekvő csoportjával, akik türelmesen álldogáltak a napsütésben, pedig már alig várták, hogy leguríthassák aznap első korsójukat.

– Remélem, nem vette szó szerint, ami elhangzott – mosolygott Mrs. Bloxby. – Biztos vagyok benne, hogy Stephanie nem fog megölni senkit. Ez csak úgy kiszalad az ember száján dühében.

– Tudom – bólintott Agatha –, de valami kétségtelenül felzaklatta mindkettőjüket. Gondolom, ismeri őket...

– Igen, Stephanie és Gerald, itt házasodtak össze. – Mrs. Bloxby elnézett a mező végébe, ahol éppen ácsorogtak. Ott magasodott a fák fölé a Szent Júdás-templom tornya. Agatha soha nem volt különösebben vallásos, de mindig kellemesen megnyugtatónak találta a tizennegyedik századi templom jelenlétét a faluban, a maga melegsárga cotswoldsi kövek közé ékelt ólomüveg ablakaival. Persze az is segített, hogy tudta, Margaret Bloxby szokása szerint baráti fogadtatásban részesíti a templommal szomszédos parókián. A férje, Alf volt a Szent Júdás lelkésze.

– Az erdőben álló nagy ház, a Carseworth majorság tulajdonosa Gerald apja, Sir Godfrey Pride – mutatott Mrs. Bloxby a mező végében álló fák felé. – A családja ezt a földet a helyi lakosok javára az egyháznak adományozta. Ezért tartanak itt ünnepséget most már minden évben.

Agatha szemügyre vette a mezőn szabályosan elrendezett sátrak színes kavalkádját, amelyek egy arénaszerű, tágas teret öleltek körül. Vidám, cukorkacsíkos vászonépitmények álltak szorosan egymás mellett a napfénytől kifakult fehér harangsátrak és a hagyományos gerincsátrak között, míg a magas vigvamok és díszes kreációk családi túrasátrakkal és egyszerű kerti pavilonokkal vegyültek. A legtöbbjük előtt kecskelábú asztalokat állítottak fel, amelyeken különféle áruk csábították a vendégeket, a házi süteményektől kezdve a saját termesztésű gyümölcsökön és zöldségeken át a gyerekjátékokig, használt szerszámokig és virágzó növényekig.

Néhány asztal és sátor rogyadozott a dísz tárgyaknak becézett holmiktól, amelyeket Agatha simán csak kacatoknak tartott. Ki akarhat össze nem illő, elszíneződött edényeket, csorba porcelándíszeket, fénytelen kristálykancsókat vagy műanyag Buddhákat vásárolni?

Azt el tudta képzelni, hogy miért akarják sokan kiszórni az ilyen ócskaságokat az otthonukból, de hogy az ördögben lelheti örömét bárki is abban, hogy megveszi mások szemetét?

– Úgy tűnik, elég sok, korábban kincsként őrzött tárgy közül válogathatunk idén – jegyezte meg Mrs. Bloxby, miközben figyelte, ahogy Agatha megvetően méregeti az ócskaságokkal megrakott közeli asztalokat.

Agatha oldalvást a barátnőjére sandított, és tudta, hogy az huncutul mosolyog. Margaret Bloxby apró termetű asszony volt, sima barna hajába helyenként ezüstszürke tincsek vegyültek, kedves arcán a részvét és együttérzés jól bevált kifejezését viselte. A huncut mosoly csak Agatha bosszantására volt fenntartva. Bár Agatha más esetben nem tűrte volna, hogy bárki gúnyolódjon vele – híres volt arról, hogy a provokáció legkisebb szikrája is azonnal kiverte nála a biztosítékot –, Mrs. Bloxbyra azonban soha nem tudott haragudni. A lelkészné számtalanszor részesítette már meleg fogadtatásban Agathát, türelmesen meghallgatta, sírhatott a vállán, ráadásul bölcs tanácsokkal is ellátta. Mindig is jó barát volt.

Mégis, ami Agathát igazán lenyűgözte Mrs. Bloxbyban, az nem a gyengéd, gondoskodó természete volt, amelyet persze nagyon is tisztelt, hanem rendíthetetlen lelkiereje – ezt értékelte igazán nagyra. Arany szíve volt és acélgerince. Agatha eltűnődött, megfér-e ennyi fém egyetlen emberben. Akárhogy is – Mrs. Bloxby töretlen bátorsága nemegyszer megmentette Agathát. Emlékezett az esetre, amikor behúzott neki egy férfi, akit Mrs. Bloxby azonnal fejbe vágott egy üveg

házi készítésű csatnival. Aztán ott volt az a fegyveres, aki biztosan megölte volna mindkettőjüket, ha Mrs. Bloxby nem csavarja ki a kezéből a fegyvert és nem lövi mellkason. Az illető túlélte, de Agatha gyakran eltöprengett, mi történt volna Margarettel, ha nem így alakul a dolog. Mrs. Bloxbyt lesújtotta a gondolat, hogy kis híján kioltotta egy másik ember életét. Néha bizony megtörtént, hogy az arany tragikus összeütközésbe került az acéllal.

– Tudja, mennyire utálok az ilyen dolgokat – horkant fel Agatha, és a csecsebecsék felé intett a kezével, mintegy elhatárolódva az ócskaságoktól, valamint saját felkavaró emlékeitől. – Mégis, feltételezem, hogy mindez jó célokat szolgál.

– Valóban így van – erősítette meg Mrs. Bloxby. – Idén az egyik ilyen cél a régi temetőnk helyreállítása.

– Remélem, nem fogják kiegyenesíteni a megdőlt, régi sírköveket. Nem néznének ki jól olyan mereven szabályos sorokban. Maradjanak úgy, ahogy vannak, összehajolva, mint egy csapat régi haver, akik együtt öregedtek meg, nem pedig mint katonák egy díszszemlén.

– Egyetérték. Az egész helyreállítás abból fog állni, hogy újjáépítjük a temető falát és a gyalogösvényeket. Egyébként is, jó néhány kő már annyira törékeny, hogy szétporladna, ha valaki megpróbálná elmozdítani.

A sor elejére érve Agatha ragaszkodott hozzá, hogy ő fizesse ki a kávéjukat, és az egyik eldobható papírpoharat éppen átnyújtotta Mrs. Bloxbynak, amikor száncsengőhöz hasonló csilingelést hallott. Középkorú férfi sétált el mellettük, magas, fekete kalapban, fehér ingben és fehér nadrágban, nyakán piros sállal. Kalapját virágfüzér díszítette, a mellkasán keresztbe-kasul piros pántok, szalagcsokrokkal rögzítve. A csilingelő csengettyűk pántokon függtek, amelyeket közvetlenül a térde alatt kötöttek meg.

– Ó, a néptáncos ifjak! – Mrs. Bloxby vidáman jó reggelt kívánt a férfinak, és szélesen rámosolygott. – Mindig is szerettem, ahogy a férfiak rúgják a port, te nem? Most már persze vegyes tánckarról kell beszélünk, már nem csak férfiakból állnak a csoportok.

Agatha a távolban megpillantotta a többi táncost, akik mind hasonlóan felöltözve közeledtek a parkoló felől. Felfigyelt az egyik alakra. Volt valami ismerős a mozgásában, ahogyan a vállát tartotta. Ez lehetetlen! Vagy mégsem?

– Gyorsan! – lihegte Agatha, és a kávéját Mrs. Bloxby kezébe nyomta. – Fogja meg!

Egyetlen gyors mozdulattal elővette tükrös púderét a táskájából, lesimította a haját, ellenőrizte a rúzsát és megigazította a ruháját. Megkönnyebbülést érzett, amiért épp ezt a ruhát választotta. A fekete alapon fehér virágminta nem volt kihívóan nyárias, a szoknya jóval a térde alá ért, a dekoltázsa ellenben éppolyan mélyre sikeredett, hogy bizonyos... csábos hatást keltsen.

– Ügyes! – bólított elismerően Margaret Bloxby. – Mire ez a nagy sietség?

– John! – kiáltott oda Agatha örülten integetve az egyik közeledő táncosnak.

Egy magas, jóképű férfi nézett felé, és szélesen elmosolyodott. Levette a kalapját, és úgy tett, mintha elbújna mögé, miközben közelebb lépett, és zavart színlelt, amiért lelepleződött, mint táncos.

– Soha nem mondtad, hogy részt veszel ebben! – fenyegette meg az ujját rázva Agatha, mintha haragudna rá.

– Meg tudom magyarázni! – nevetett a férfi, és lehajolt, hogy megcsókolja Agatha arcát. – Az egyik fiú lesérült, és megkértek, hogy ugorjak be helyette. Egy kicsit talán berozsdásodtam, évek óta nem csináltam ilyet.

– Mrs. Bloxby – intett a barátnője felé Agatha –, ő pedig a barátom, John Glass.

Mrs. Bloxby figyelte, ahogy Agatha és John egymásra néznek, és meglátta Agatha sötét szemében a csillogást.

– Örülök, hogy megismerhetem, Mr. Glass – rázta meg John kezét. – Már nagyon várom, hogy láthassam a tánc...

Sűrű, pattogásszerű zaj szakította félbe a lelkészné mondandóját, amelyet tompa robaj követett a hangszórókból.

– Mindenkinek jó reggelt... – szólalt meg egy férfihang. Durr! Bumm!

– ...működik ez az izé?

Zzzzrrrr! Krrrrrrr!

– Nos... Üdvözljük a carselyi falu...

Bzzzzzz! Durr! Bumm!

– Ó, istenem! – sóhajtott Mrs. Bloxby. – Alf olvassa a hirdetményeket. Semmi gondot nem okoz neki, ha valamelyik vasárnapi prédikációját tartja a szószékről, de ez ugyancsak kívül esik a komfortzónáján.

Bloxby tiszteletes, aki rövid ujjú fekete inget és fekete nadrágot viselt, amitől még kisebbnek és vékonyabbnak tűnt, mint máskor, tovább küzdött, és olyan erővel szorongatta a mikrofonját, hogy belefehéredtek az ujjpercei. Agatha látta, hogy mozog a szája, ahogy az adminisztrációs sátor előtt áll, és egy papírlapról olvas, de most egyáltalán nem jött ki hang a hangszórókból. Meglepte, hogy a férfi mennyire zaklatottnak tűnik. Általában nagyon magabiztos és határozott, szinte arrogáns ember benyomását keltette. Hirtelen nagy robajjal felharsant a hangja.

– ...szóval lesz itt minden, az íjásztatól és a tánctól kezdve a rugdosódóversenyig és felmosórongy-dobálásig csapatokban... várjunk

csak... Micsoda? Az nem lehet...

A hangszórók szirénaként visítottak.

– Ó, a pokolba is! – szitkozódott a tiszteletes nem épp tiszteleteshez méltón.

– Azt hiszem, jobb lesz, ha odamegyek és segítek – szólalt meg Mrs. Bloxby, azzal átnyújtotta a kávéját Agathának, és odasietett a férjéhez.

– Kérsz egy kávé? – pillantott Johnra Agatha, felajánlva Mrs. Bloxby poharát. – Margaret hozzá sem nyúlt, és ki fog húlni, mire visszaér.

– Köszönöm – mondta John. – Nem voltam biztos benne, hogy ma itt leszel.

– Én sem gondoltam, hogy te itt leszel – felelte Agatha. – Azt hittem, dolgozol.

– Sikerült késő estére cserélnem a műszakomat, hogy kisegíthessem a fiúkat.

– Ez a tiszteknek járó kiváltság a rendőrségnél, Glass felügyelő?

– Nem igazán. Nem árt, ha a szerencse is melléd szegődik, hogy sikerüljön.

– Értem. Szóval, hogy lettél néptáncos?

– Igazából teljesen véletlenül. Évekkel ezelőtt pár barátom megismert a kocsmában egy csomó táncost, és azok beszéltek rá bennünket, hogy próbáljuk meg. Én abbahagytam, ahogy egyre jobban lefoglalt a munkám.

– És ki sérült meg? Mi történt vele?

– Mennyi kérdés! – kacagott John. – Ha nem tudnám, hogy magándetektív vagy, most akkor is megsejteném. Régi haverom, Wayne elvétett egy mozdulatot, megcsúszott, és kapott egy ilyet az arcába.

John feltartott egy vastag, sima botot.

– Gondolom, normális esetben nem püfölitek egymást botokkal.

– Vannak táncok, ahol összeütjük a botokat. Úgy tartják, hogy a kőrís és a mogyorófa adja ki a legszebb hangot. Ez is a multság része.

– Ha már itt tartunk, mikor viszel el újra táncolni?

– Benéztem a Stranglely-hez. Két hét múlva lesz megint társastánc. Már foglaltam is helyet.

Agatha akkor ismerte meg John-t, amikor közös barátaik, a szintén rendőr Alice és Bill Wong esküvőjén táncoltak. Agatha emlékezete szerint évek óta az volt az első eset, hogy egész este egy olyan férfi karjaiban táncolt, aki nem taposott a lábára, és nem bukott el a saját cipőorrában sem. Agatha kiváló táncosnak tartotta magát, de John, akiről megtudta, hogy fiatalabb korában versenyszerűen ropta, lenyűgözően elegáns volt és könnyed.

Nem egészen egy héttel korábban John azzal lepte meg, hogy elvitte vacsorázni a Stranglely-be, egy Mircester és Chipping Camden közti fürdőszállóba. Korábban Agatha úgy tartotta számon a szállodát, mint leánybúcsúztatók és golfhétvégék helyszínét, és ezek egyike sem érdekelte különösebben, de John felfedezte a különleges táncos vacsorarendezvényeiket. Az este belenyúlt a késő éjszakába, és Agatha másnap reggel John karjaiban ébredt otthon, a hálószobájában.

– Angyal vagy! – lelkendezett, miközben a nyakát nyújtogatta, hogy arcon csókolja a férfit, az pedig Agatha vállára csúsztotta a karját. – Lassan a testtel, tigris – szólt Agatha, és leszedte magáról John karját. – Ne feledd...

– Tudom... – sóhajtott John rezignáltan, mert pontosan tisztában volt vele, hogy Agatha szerint a nyilvánosság előtt kimutatott túl sok érzelem méltatlan, kissé közönséges, és igazából csak tinédzsereknek való –, mindennek megvan a maga helye és ideje.

– Ha már itt tartunk – vetette fel Agatha –, miért vannak itt ma a táncosok? Már jócskán benne járunk az őszben, és azt hittem, ezt csak

tavasszal szokás előadni. Nem a termékenységű rítusokhoz meg ilyesmikhez van köze?

– Nem egészen. A cotswoldsi táncok hagyományosan a pünkösdről szólnak, ami nyár elején van, de a fiúk mindig is aktívak voltak karácsony másnapján és újévkor is, vagyis nagyjából bármikor. Ezeket a táncokat évszázadok óta járják. Egykor munkások, napszámosok, kőművesek is ropták, mert pénzt, ennivalót és sört kaptak fizetségül. Mostanában játékonyságból csináljuk – és a sörért!

– És mi ez a rugdosódás-izé meg a... rongyrazás?

– Rongydobálás – javította ki John, mire Agatha gyanakodva húzta fel a szemöldökét, mert szinte biztos volt benne, hogy barátja megpróbálja átverni valami abszurd történettel.

– Mind a kettő létező dolog, de tényleg – vigyorgott. – A *shin-kicking*, vagyis a sípcsonton rúgás régóta szerepel a cotswoldsi olimpián...

– A cotswoldsi olimpián? – Agatha összefonta a karját, fejét kissé jobbra billentve kifejezte igényét, hogy John bizonyítsa be, nem szimpla ugratás az egész.

– Nem hazudok – védekezett mosolyogva John. – A cotswoldsi olimpiát minden évben megtartják Chipping Camden mellett a tavaszi szünet környékén. Először a tizenhetedik században rendezték meg, jóval a modern kori olimpiai játékok előtt. Mindig nagyon sok hagyományos versenyszám volt – kötélhúzás, futóversenyek meg hasonlók –, de a sípcsonton rúgás a játékok kezdete óta jelen van. Ez egyfajta birkózás. Két versenyző áll szemben, megragadják egymás gallérját, és egymás sípcsontját rugdalják. Az ellenfelet a földre kell kényszeríteni, vagy elérni, hogy feladja a küzdelmet.

– És a rongydobálás? Az is olimpiai sportág?

– Manapság igen. Egy csoport egymás kezét fogva körbe táncol. A kör közepén álló személy a hajító, akinek egy ilyen botot bele kell mártania... – John felmutatta a saját táncos botját – egy vödör sörbe. Kihalászik vele egy sörrel átitatott rongyot, és a táncolók felé hajítja. Annak a táncosnak, akit eltalál, innia kell a vödörből, és...

– Ne is folytasd! – Agatha beletörődő mosollyal csóválta a fejét. – Ha nem talál el senkit, a hajító issza meg a sört. Ez egy kocsmai játék, nem igaz? Honnan lehet tudni, hogy ki nyert?

– Arra soha senki nem emlékszik.

– Nagyon büszke vagyok rá, hogy ki tudom szúrni, mikor hazudnak nekem a férfiak – kacagott Agatha –, és ez túl röhejes ahhoz, hogy ne legyen igaz.

– Viszont ami engem illet, részemről szóba sem jöhet se a sípcsonton rúgás, se a rongydobálás – jelentette ki John kissé csalódottan, legalábbis Agatha így látta. – Ma késő este megyek szolgálatba, és nem akarok megsérülni a következő bálozós randevünk előtt!

Táncoló pózba vágta magát, mintha láthatatlan partnerét tartaná a karjaiban, és a többi táncos felé sasszézott, miközben azt magyarázta, hogy „még át kell vennie néhány számot a fiúkkal”. Aztán megfordult, egy pillanatra megállt, és csókot küldött Agathának.

Agatha nézte, ahogy a férfi csatlakozik a többi, fehérbe öltözött táncoshoz. John nagyon nyugodtnak látszott – most sokkal inkább, mint amikor megismerkedtek. Mindig elbűvölő volt, és kellemes társaság, de ahogy jobban megismerték egymást, Agatha egyre kevésbé ötvennégy évesnek látta, inkább egyre fiatalabbnak. És ez – mondta magának –, mivel soha nem rejtette a szerénység palástja mögé önnön sziporkázó személyiségét –, teljes egészében nekem, Agatha Raisinnek köszönhető. Megváltoztattam ennek a férfinak az életét. Ő...

– Tényleg nagyon tetszel neki, ugye? – szólalt meg vontatottan Sir Charles Fraith kiművelt hangja Agatha bal válla fölött. Agatha megpördült.

– Szeretném, ha nem settenkednétek folyton a hátam mögé! – csattant fel dühösen, amiért megzavarták a töprengését, különösen mivel Charles mintha olvasna a gondolataiban. – Te vagy ma a második. Nem értem, mi történt az egyszerű „Helló vagy „Jó reggelt köszönéssel ahelyett, hogy rátörnétek szegény áldozatra és megzavarnátok.

– Sajnálom, Aggie, én...

– És ne nevezz így! – Agatha elviselte a becenevet, amikor ő és Charles még szeretők voltak, de semmi okát nem látta, hogy továbbra is tolerálja, amikor legjobb esetben is csak épphogy barátok.

– Agatha... – Charles nagy levegőt vett, és a mosoly vonalakat rajzolt tökéletesen simára borotvált arcára és apró ráncokat a szeme sarkába. Ropogósra vasalt ingén, kék sportzakóján és krémszínű nadrágján azonban egyetlen gyűrődés sem volt. Sir Charles Fraith makulátlanul elegáns volt, mint mindig, szőke fürtjei is mind egy szálig a helyükön voltak. Még anyaszült meztelenül is tökéletesen mentes volt mindenféle gyűrődéstől – Agatha saját tapasztalatból tudta.

– Jó reggelt! Elnézést kérek, amiért rád ijesztettem.

– Finnyás kis nőcske, nem igaz, Fraith? – szólalt meg a Charlest kísérő idősebb férfi.

– Finnyás kis...? – bámult a férfira Agatha. A pasas sokkal idősebb volt, mint Charles, az apja is lehetett volna, és magasabb is, bár a legtöbb férfi magasabb volt Charlesnál, de ugyanazzal a felső osztálybeli beszédmodorral rendelkezett. Hangjának mesterkéltségét tompította az évtizedekig tartó cigarettázás és whiskyfogyasztás okozta karcosság.

– Maga meg ki az ördög?

– Agatha, ő Sir Godfrey Pride – magyarázta Charles. – Ahogy te mondanád, szomszédok vagyunk.

– Nem – jelentette ki határozottan Agatha –, az ilyesmit én sosem nevezném szomszédságnak. A Barfield House-tól, ahol te laksz, nyilván egy álló napig kellene gyalogolni az ő lakhelyéig. A te házat, Charles, több mint négyszáz hektár veszi körül, úgyhogy soha nem fogsz meginni egy csésze teát és csevegni a kerítés mellett, amit én szomszédságnak nevezek.

Egyáltalán nem néztek ki haveroknak. Sir Godfrey-nak loboncos ősz haja, vörös arca volt, és sötét, bozontos szemöldöke alól vizenyős szempár bámult kifelé. Viharvert tweedzakója kézelője foszlott, méretes, gyűrött kordbársony nadrágja pedig helyenként erősen kikopott és fakó rózsaszínű lett, máshol meg rémisztően piros, egy kicsit olyan, mint az öregember borvörös arca. Kinyújtotta a kezét Agatha felé. Agatha nem mozdult, hogy megszorítsa.

– Nem vagyok nőcske – jelentette ki hűvösen. – Üzletasszony vagyok.

– Nem akartam megbántani vele, kedvesem – mentegetőzött a férfi –, és éppen az üzleti képességei érdekelnek. Úgy hallom, nagyon jó abban, amit csinál.

– A legjobb – erősítette meg Agatha, és végre kezét rázott a férfival. – Úgy tudom, ez a terület is az ön birtokának része.

– Valaha az volt – bólintott Sir Godfrey –, de minden változik. Csak az olyan vén dinoszauruszok, mint én, maradunk ugyanazok a magunk szokásaival. A nevem azt jelenti, büszkeség, mint tudja, és a büszkeség a haladás ellensége.

– Sir Godfrey-nak van egy problémája, amit szeretne megbeszélni veled – jegyezte meg Charles.

– Igen, de nem fogom most zaklatni vele – mosolygott Agathára kedvesen Sir Godfrey. – Élvezze az ünnepséget és a csodás időt. A tél sötét napjai úgyis hamarosan ránk köszöntenek.

– Ha segíthetek valamiben, akkor meg kell beszélünk egy időpontot – válaszolta Agatha, és átnyújtotta a névjegykártyáját. – Ezen a számon el tud érni hétfő reggel.

– Köszönöm, kedvesem. Alig várom, hogy újra beszélhessünk. Addig is, úgy látom, van valami, amivel sürgősen foglalkoznom kell. – A Vörös Oroszlán sátra felé nézett, amely már megnyitott. – Csatlakozik hozzám, ifjú Fraith?

– Nekem ez még kicsit korai, öregfiú – szabadkozott Charles –, de később újra melléd szegődöm.

Sir Godfrey a zakója zsebébe dugta a kezét, és elslattyogott a sörsátor felé.

– Mi volt ez az egész? – kérdezte Agatha, ahogy az öregember hallótávolságon kívül került.

– Fogalmam sincs – vont a vállát Charles. – Útközben akadtam össze vele. Évek óta nem láttam a vénembert, de azt kérte, hogy mutassam be neked. Segítségre van szüksége, de nem ismer senkit, akiben megbízhatna. Azt mondta, látni szeretné, te megfelelő típus vagy-e.

– Megfelelő típus? – Agathát elöntötte a bosszúság, majd egyre dühösebb lett. – Isten bizony, még mindig meg tudtok lepni. Úgy érted, a „tűzrólpattant, mutogatni való típus, vagy a „lojális, engedelmes szolga típusa?

– Az ő megfogalmazása, nem az enyém – védekezett Charles. – Csak arra tudok gondolni, hogy úgy értette, megbízható embert keres.

– És átmentem a vizsgán? – Agatha dacos arckifejezéssel összefonta a karját.

– Azt mondom, igen! – kacagott Charles. – Álltad a sarat, tiszteletet követeltél. Bár úgy tűnik, annyira azért nem orroltál meg rá, hogy ne adtad volna oda neki a névjegykártyádat.

– Az üzlet az üzlet – engedte le karját Agatha, és a válla is ellazult. – Hogy haladnak a dolgok az új vállalkozásaidnál?

– Egész jól. Az új szőlő fantasztikusan néz ki, épül a pincészet. Jövő ilyenkor már palackozzuk az első borunkat. Bár ez az egész rettenetesen költséges. Nagy befektetés.

– Azt hittem, találtál hozzá üzleti partnert, aki besegít.

– Nagy volt az érdeklődés, de a legtöbben egy elkészült és működőképes vállalkozást akartak látni, mielőtt elköteleznék magukat.

– Jaj, Charles – sóhajtott fel Agatha. – Ugye nem tettél fel mindent erre az egy lapra, vagy igen?

Agatha emlékezett a szűk esztendőkre, mielőtt Charles egy vagyont örökölt volna elhunyt felesége családjától, rövid házasságukat követően. Olyan ember volt, akit sokszor „földben gazdag, de készpénzben szegény” flótásként emlegettek, egy egész sor egyre elkeseredettebb, katasztrofális befektetési kísérlet után.

– Egyáltalán nem – biztosította róla Charles, Agatha benyomása szerint erőltetett könnyedséggel. – Költenem kellett valamennyit a halaszthatatlan javításokra is a birtokon, de még mindig rengeteg maradt a tarsolyomban... Arra elég, hogy esetleg elvigyelek téged vacsorázni.

– Charles, én... – Agatha arrafelé sandított, ahol John élénk megbeszélést folytatott a többi szereplővel.

– Ja, igen – bólintott Charles. – A táncosod. Láttam, hogy néztél rá.

– Nagyon kedvelem. Jóbarát.

– Mi is jóbarátok voltunk egykoron. Gyakorlatilag elválaszthatatlanok. Nagyon hiányzik, hogy...

– Azóta sok víz lefolyt a Temzén, Charles. Nincs visszaút. Az már soha nem jön el újra.

– Soha ne mondd, hogy soha – mosolygott Charles. – Elvégre ki tudja, mit tartogat a jövő? Jamesszel mi van?

– Elég régóta nem láttam és nem beszéltem vele – felelte Agatha. Utolsó beszélgetése James Laceyvel – volt férjével és közvetlen szomszédjával – egy rövid, hangos szóváltás volt, ami azzal végződött, hogy mind a ketten jól bevágták a saját ajtajukat. – Azt hiszem, megint utazgat, cikkeket ír Bolíviáról vagy Külső-Mongóliáról, vagy mi a tőről...

– Valóban? Azt hallottam, hogy... – Charles elhallgatott, beletúrt a hajába; Agatha tudta, ez a biztos jele annak, hogy érzi, ingoványos talajra tévedt.

– Mit hallottál? – nógatta Agatha. – Gyerünk, Charles, ki vele!

– Nem, semmi, semmi – vágta rá azonnal a férfi. Aztán rájött, hogy kapás van, és úgy döntött, él a lehetőséggel. – Ostoba pletyka, szerintem. Hadd derítsem ki, van-e bármi alapja, és a vacsoránál minden elmondok neked... Hétfő este?

– Vacsora. – Agatha tökéletesen tisztában volt vele, hogy játszadoznak vele, de bosszantotta, hogy Charles talán hallott valamit Jamesről, amit ő nem. Mi lehet az? Egy másik nő? Elköltözik Carselyből? Megrázta a fejét, igyekezett meggyőzni magát, hogy James egyáltalán nem érdekli, de ezt az egy információt még meg kell szereznie. – *Csak* vacsora. Hívj fel.

Agatha elvonult, így Charlesnak kétsége sem maradt afelől, hogy a beszélgetésnek vége, és hirtelen élénk érdeklődés támadt benne a legközelebbi asztalra kirámolt csecsebecsék iránt.

Az ünnepség eseményei hamarosan teljes lendülettel zajlottak, és Agatha élvezettel figyelte az első Morris táncot, amelyet energikus ugrálással és zsebkendőlengetéssel jártak a zene ritmusára; a muzsikát egy lelkes hegedűs és egy apró, fehér szakállú öregember szolgáltatta, aki szinte eltűnt hatalmas harmonikája mögött. Lámpaláza ellenére John egyetlen lépést sem hibázott el, amennyire Agatha meg tudta ítélni.

Következett az Ancombe-i Íjászkлуб bemutatója. Hat íjász – három férfi és három nő – modern, csúcsmínőségű íjakkal felszerelve álltak fel lövésre kész pozícióban az aréna közepénél, és célba vették a mintegy ötven méterre felállított táblákat. A céltáblák közelében nem álltak nézők, a táblák mögött az erdő szélét határoló cserjék és bokrok uralták a területet. A kör alakú táblák külső gyűrűje fehér volt, belső része fekete, aztán egy kisebb kék, majd piros karika következett, s végül középen egy aranszínű kör. A bemutatót verseny formájában rendezték meg, minden induló hat nyilat lőtt ki, a legkevesebb pontot elérő résztvevő mindig kiesett. A végére csak a győztes maradt, az egyik női induló. Agatha a többi nézővel együtt a verseny minden szakaszát megtapsolta. Lenyűgözte, hogy egyetlen nyílvessző sem tévesztett célt, és elámult, hányan találták el az arany közepet. Az ancombe-i íjások halálosan pontosan lőttek.

Amikor a nyilazás véget ért, a hangszórókból újra felhangzott Mrs. Bloxby hangja. Bejelentette, hogy ha valakit érdekel az íjászat, csatlakozzon a résztvevőkhöz a céltábláknál egy rövid előadásra, és hogy az aréna felső végében most a kutyabemutató veszi kezdetét.

– Lesznek díjak – tette közhírré Mrs. Bloxby – a legcukibb kölyök, a legszebb lánykutya és a legcsinosabb fiúkutya kategóriákban, valamint az a kutya is kap egy érmet, aki a legjobban hasonlít a gazdájára. Tavaly ezt a díjat Stan, a bulldog és gazdája, Stan nyerte el. Stan felesége elmondta nekem, hogy Stan nem horkol olyan hangosan, mint Stan, de

Stan határozottan több badarságot beszél, mint Stan – és nem tudtam megfejtetni, melyik Stan horkol és melyik fecseg összevissza...

Agatha soha nem tartotta magát nagy állatbarátnak, amíg meg nem kapta két macskáját, Boswellt és Hodge-t. Kezdetben ódzkodott attól, hogy cicákat tartson, de amikor látta, milyen önállóak tudnak lenni – ezért részben elmúlt az aggodalma, amiért bent tartotta őket a házban –, és hogy milyen érzékenyek –, ami egyszerre meglepte Agathát és örömet is szerzett neki –, eljutott odáig, hogy csodálja őket. A kutya már túl nagy terhet jelentett volna neki. Most azonban önkéntelenül elmosolyodott a látványtól, ahogy a kiskutyafalkát pórázon bevezették az arénába. Némelyik farkcsóválva lépegetett, mások ráugrottak a többiekre, és az összegubancolódott pórázok között birkóztak egymással. Aranyosak, ismerte el magában Agatha, az íjászok viszont tényleg lenyűgözőek voltak. Azokkal a nyilakkal ölni lehet – a nyíl szinte hangtalanul gyilkol, ha fegyvernek használják –, és ez sokkal érdekesebb egy csomó büdi kiskutyánál!

Agatha odasétált, ahol kisebb tömeg gyűlt össze az íjászok csoportja körül. Korlátokat helyeztek ki, és a nézőket mögéjük terelgették, miközben két íjász, egy férfi és egy nő felállított egy céltáblát nagyjából tíz méterre attól, ahol egy szakállas, hófehér hajú férfi állt íjjal a kezében. Agatha úgy nézte, a hetvenes évei vége felé jár, de magas volt, kihúzta magát, és amikor a céltáblát elhelyezők kellően eltávolodtak, kiválasztott egy nyilat, megfeszítette a húrt, és egyenesen beletalált az aranyszínű kör közepébe.

– Jó reggelt mindenkinek! – kiáltotta az öregember, majd leeresztette az íját, és a nézők felé fordult. – A nevem Robin Hood... – Udvarias nevetés hullámozott végig a csödületen. – Ezen mindig nevetnek egy kicsit – folytatta a férfi vigyorogva –, pedig tényleg Robin Hoodnak hívnak. Talán mind azt gondolják, „szegény fickó, hogy tehették ezt

vele a szülei?" Nos, Hood az apám vezetékeve, és az első randevújukon anyámmal elmentek megnézni a régi, 1938-as *Robin Hood*-filmet, és én mindig hálás voltam nekik, hogy nem Errol Flynn Hoodnak neveztek el! Sőt, ha pár évvel később találkozunk, lehettem volna Pinokkió is!

Még többen nevettek a tömegben, és Agatha elmosolyodott. Régen sokszor kellett a nyilvánosság előtt beszélnie, amikor a saját londoni PR-ügynökségét igazgatta. Előadásokat tartott igényes, nagyon befolyásos üzletembereknek, és előtte mindig alaposan felkészült, hogy leküzdje az idegességét. Erre sarkallta egy borzasztó, visszatérő álom is, amelyben megszólította a közönséget, és hallotta, hogy előkelően kulturált kiejtése, amelynek tökéletesítésén oly sokat fáradozott, lassan átvált a közönséges birminghami orrhangokra, amelyek elárulják, hogy egy városszéli lakótelepről származik. Mr. Robin Hood viszont a maga természetes, laza módján játszi könnyedséggel bájolta el a közönségét.

– Szóval egy ilyen névvel, hogy Robin Hood, milyen más sportot választhattam volna, mint az íjászatot? – nevetett Robin Hood. – És most, ki szeretné kipróbálni? Talán ön, ifjú hölgy?

Eltartott egy pillanatig, amíg Agatha rájött, hogy a férfi őrá néz.

– Jöjjön, ne legyen szégyenlős – tapsolják meg, mindannyian! – Megkérdezhetem a nevét a kedves hölgynek?

Miközben minden szem feléje fordult és zúgott a füle a tapstól, Agatha megmondta a nevét Robinnak, óvatosan előbbre lépett, és szemben találta magát az egyik íjásznővel, aki azután érdeklődött, jobb- vagy balkezes-e. Miután Agatha megmondta, hogy jobbkezes, a nő megkérte, emelje fel a bal karját, és ahogy Agatha letette a táskáját a lába mellé a földre, segített beszíjazni egy bőr alkarvédőt a karja belső oldalára.

– A szolgálóm, Marion majd segít a felszereléssel – mondta a nézőkhöz közel, Agathától néhány méterrel jobbra álló Robin. – Valódi neve Petula, de Robin Hood egyetlen emberét sem hívták Petulának, nem igaz?

A nő nevetett. Ő volt az íjászverseny győztese, vékony, sötét hajú, és Agatha úgy saccolta, negyvenes évei elején járhat. Segített Agathának felhúzni egy különleges, háromujjas kesztyűt a jobb kezére.

– Az alkarvédő megakadályozza, hogy az íj húrja sérülést okozzon, amikor elengedik – magyarázta Robin, és legalább annyira a nézőkhöz beszélt, mint Agathához –, hasonlóképpen működnek az ujjvédők, amikor megfeszíti az íjat, majd elengedi. Pók most megmutatja magának az íjat. Azért hívják Póknak, mert a bal könyökére pókháló van tetoválva. Az ég szerelmére, meg ne kérdezzék tőle, hol van a pók, mert még megmutatja!

Pók vékony, zilált fickó volt, a húszas évei végén járhatott, és alig volt magasabb Agathánál. Megmutatta, hogyan illessze az íj markolatát a bal kezének hüvelykujja és a mutatóujja közti V-be.

– A markolat lehetővé teszi, hogy egyensúlyban tartsa az íjat anélkül, hogy túlságosan megszorítaná – magyarázta Robin. – Aztán oldalirányban állva a válla legyen egy vonalban a célponttal, a karját tartsa egyenesen, közben a kezét emelje fel a válla magasságáig.

Robin bemutatta az íj felemelését, és Pók, aki Agatha háta mögött sokkal közelebb állt hozzá, mint kíváncsi lett volna, gyengéden megemelte Agatha csuklóját, amíg a keze a válla magasságába nem került. Miközben Robin körvonalazta annak fontosságát, hogy a lábak a célponttal párhuzamosan, terpeszállásban helyezkedjenek el, Pók elengedte Agatha csuklóját. Ujjait végighúzta Agatha karján, finoman lefelé haladva, és bal mellének oldalán elidőzött picit. Agatha ledermedt. Alig tudta elhinni. Tényleg titokban letapizták ennyi ember

előtt? Megfordította a fejét, és fenyegetően a fiúra nézett, de csak az üres, sunyi bambulást látta az arcán.

– Menjen arrébb, és tartsa féken a kezét, Pók! – sziszegte Agatha. – Különben eltaposom, mint egy bogarat!

A fiú nem ijedt meg, továbbra is szorosan Agatha mögött maradt. Robin most elmutogatta, hogy a jobb kéz hüvelykujját hogyan kell visszahúzni az áll alá anélkül, hogy ténylegesen megfeszítette volna az íjat.

– Egyenesen kell tartania magát – magyarázta –, hogy a két karja egy vonalban legyen a vállával, T alakot formázva a felsőtestével...

– Így? – kérdezte Agatha, és felemelte, majd hátralökte a könyökét. Pókot pont az orra alatt találta el. Az jajgatott és összegörnyedt, kezét az arcára szorította. Néhány néző felszisszent, másokból viszont kitört a nevetés.

– Hoppá! – szólt Robin. – Óvatosan, Agatha. Legjobb lesz, ha hátrébb lépsz, Pók!

Pók visszahúzódott, a farmere zsebében turkált, és elővett egy gyűrött papír zsebkendőt, hogy elállítsa az orrából szivárgó gyenge kis vérzést.

– Marion, átvennéd, kérlek, Agathát, és odaadnál neki egy nyílveesszőt? – intett Robin Petulának.

– Megérdemelte – jegyezte meg halkan Petula, és segített Agathának a nyílveessző végén levő rovátkát az íj húrjához illeszteni. – Ez egy görény. Valakinek móresre kellene tanítania.

Agatha belenézett Petula szemébe, és a fiatalabb nő viszonzta pillantását összehúzott szemöldöke alól. Ezzel a rövid összenézéssel egy pillanatra zsigeri egyetértés támadt kettejük között. Petula is szenvedett Pók kéretlen figyelmétől. Petula hátralépett, Robin diktálta az utasításokat.

– Tartsa a nyilat egyenesen a célra, Agatha – mondta. – Most a mutatóujjával a göb fölött, a középső és gyűrűsujjával alatta, emelje fel az íjat. Tartsa egyenesen a bal karját, a jobb karját pedig hajlítsa be, és feszítse meg az ideget. Hüvelykujj az áll alatt!

Agatha tette, amit mondtak. A bal karja fölött azt a pontot nézte, ahol a nyíl a markolat „polcán” pihent, és a nyilat a kerek céltábla felé irányította. Aztán a pillantása bal felé tévedt, egy sárga valamire, amely közvetlenül a lőlap mögött, a bokrok közelében került a látóterébe. Egy fiatal labrador bámult vissza rá. Agatha legnagyobb rémületére észrevette, hogy a nyíl most lefelé irányul, közvetlenül a kiskutyára, és érezte, hogy az ideg kezd megcsúszni a bőr ujjvédőn.

– Jaj, ne! – sóhajtott fel, de már későn. Érezte, hogy az ideg elenged, és szorosan összezárta a szemét, amikor a nyílvevő elrepült.

Második fejezet

Agatha hallotta, ahogy a nézők felhördülnek. Nem merte kinyitni a szemét. Egy vagy két másodpercig, ami örökkévalóságnak tűnt, szorosan összezárt szemmel állt. Aztán meghallotta Robin Hood furán nyugodt hangját.

– Ó, milyen kár – mondta a férfi –, de valójában nem szokatlan az első kísérletnél.

Agatha zavartan összerezzen. Hogy érti azt, hogy „nem szokatlan”? Csak nem az a normális, hogy a kezdő íjászok védtelen kiskutyákat gyilkolnak? Résnyire kinyitotta a bal szemét. A nézők egymás között sutyorogtak, néhányan visszafogottan nevettek. Senki nem látszott idegesnek. Agatha kinyitotta mindkét szemét. A kiskutyának nyoma sem volt, de a nyílvevő körülbelül három méterrel előtte belefűrődött a fűbe.

– Agatha ott követte el a hibát – magyarázta Robin a nézőseregnek –, hogy eltolta magától az íjat, mielőtt lőtt volna. A nyílvesző ilyenkor természetesen a föld felé irányul, és ott is fejezi be az útját.

Agatha hallotta Pók vihogását. Szembefordult vele, és dühös pillantást vetett rá, amely minden nyílveszőnél halálosabb volt. A fiú arcáról eltűnt a vigyor, és megint az orrához emelte koszos zsebkendőjét.

– Próbálja meg még egyszer, Agatha! – szólt Robin, és Petula átnyújtott egy másik nyílveszőt.

– Láta a kiskutyát? – kérdezte fojtott hangon Agatha.

– Milyen kiskutyát? – érdeklődött Petula.

– Hát senki nem látta...? – Agatha a fogát csikorgatta. Csak ő látta a kutyát, tehát senki nem tudja, hogy az vonta el a figyelmét. Robin Hood, Petula, Pók és az egész tömeg nyilvánvalóan szánalmas, használhatatlan nőnek tartja, aki nem tud mást kezdeni egy íjjal és nyíllal, mint hogy felnyársaljon egy mezei boglárkát. Felemelte az íjat, megfeszítette az ideget és kilőtte a nyilat. Az egyenesen a céltábla arany színű közepébe csapódott.

A közönség hangosan éljenzett, lelkes taps harsant. Agathát megbizsergette a tehetség érzete, a büntudat elillant, szétáradt ereiben a büszkeség. Remélte, hogy a mosolytól, amit a közönség felé küld, vidámnak látszik és hálásnak a tapsért, nem pedig egyszerűen önelégültnek, de ha jobban belegondolt, mindez nem is érdekelte különösebben.

– Bravó, Agatha! – gratulált Robin. – És most, ki szeretne még próbálkozni?

Agatha átadta az íjat Petulának, és levette magáról az alkarvédőt, amikor meghallotta Mrs. Bloxby hangját a hangszóróból.

– Egy kis figyelmet kérek – szólalt meg barátnője, és most csak egészen apró, fémecsegés hallatszott a hatalmas hangszórókból. – Egy Ossian névre hallgató sárga labrador kölyökkutya megszökött az engedelmisségi versenyről. Nagyon barátságos, úgyhogy, ha megtalálják, kérem, hozzák az adminisztrációs sátorhoz.

– Ez lehetett az a kiskutya? – kérdezte Petula.

– Úgy tűnik. – Agatha a karvédővel és az ujjvédővel együtt átnyújtotta a nőnek a névjegykártyáját. – Ha tovább zaklatja – mondta Pók felé intve, aki a közelben duzzogott –, csak szóljon. Tudok segíteni.

Agatha elköszönt Robin Hoodtól, aki közölte vele, hogy „őstehetség”, és ha bármikor ijászkodni szeretne, keresse meg őt. Agatha biztosította róla, hogy így lesz, aztán elindult a frissítő sátor felé, hogy megjutalmazza magát egy újabb kávéval. Félúton azonban hatalmasat kordult a gyomra. Balra, majd jobbra nézett, megbizonyosodott róla, hogy senki nem hallotta, de egy második korgás annak belátására készítette, hogy a három kávé, amit ma délelőtt már megivott, talán elég volt, és inkább ennie kellene valamit. A büfésátor felől áradó sült hagyma-szag és a meleg sütemények illata eldöntötte a kérdést. A hagymát a hamburgeres zsemleiben vagy a ketchupról és mustártól csöpögő hot dogban árulták. Ez fantasztikusan néz ki, gondolta Agatha, de hogyan egye meg? Még csak az hiányzik, hogy zsír vagy mustár csöppenjen a ruhájára!

A büfésátor előtt elszórt fehér műanyag asztalokat és székeket mind párok foglalták el, akik mintha megfélemedtek volna róla, hogy visító gyermekeik körülöttek vadulnak. Belül is hasonló volt a zsúfoltság, és Agatha már azon a ponton volt, hogy inkább elviseli a korgást, mint hogy megadja magát az ízléstelen próbálkozásnak, hogy állva, kézzel eszik és igyekszik megóvni a ruháját, ám ekkor ismerős arcot pillantott meg az ételpult mögött.

– Helló, Mrs. Raisin! – kiáltott Doris Simpson, Agatha hűséges takarítónője.

– Üdv, Doris! – válaszolta Agatha. – Mit csinál itt? Várjon, kitalálom... Rita unokatestvérének a lánya, Zoe fogta be egy kis jótékonyági munkára.

– Te jóságos ég! – kacagott Doris. – Ha nem lenne amúgy is nyomozó, azt ajánlanám, vágjon bele!

– Hát nem ez az első eset, hogy Zoe kihasználja a maga jószívűségét, nem igaz?

– Nem, én mindig boldogan segítek – felelte Doris. – Egy kicsit megéheztünk, ugye?

– Így van – sóhajtott Agatha –, de nem tudom eldönteni, mit egyek.

– Akkor kóstoljon meg egy ilyen. – Doris az ott sorakozó kolbászos tekercsek felé mutatott, leveles tésztájuk ropogós aranybarnára sült. – Egy perccel ezelőtt lettek készen, a tésztájuk olyan könnyű, mint a lepkeszárny.

Figyelte, ahogy Agatha úgy húzza el a száját, mintha a rúzsát ellenőrizné, és elbizonytalanítaná a gondolat, hogy az ajka körül csúf süteménymorzsákkal fogják látni az emberek.

– És ha hátravonulna a sátor mögé – folytatta Doris halkabban, és hüvelykujjával a válla fölé intett –, csendben és nyugodtan megehetné a bokroknál. Senki nem fogja látni, és megigazíthatja a sminkjét, mielőtt visszajön.

– Ennyire nyilvánvalóan felszínes vagyok és hiú? – kérdezte kissé sértődött arccal Agatha.

– Egyáltalán nem, Mrs. Raisin, de ha én olyan jól néznék ki, mint maga egyfolytában, én is odafigyelnék a külsőmre. Nem szabad alulértékelnie magát, amikor ilyen fantasztikusan néz ki!

– Maga kiváló kereskedő, Doris! – mosolyodott el Agatha. – Kérek egy olyan gusztusos kolbászos tekercset.

– Nem fogja megbánni – garantálta Doris, és egy csipesszel fehér papírzacskóba csúsztotta az egyik nagydarab tekercset. – Hétfőn ott leszek magánál, ahogy szoktam.

Agatha megfogadta Doris tanácsát, és elindult a sátor mögé, ahol egy kidőlt fatörzs hevert a bokrok közelében, az odavetülő napsütésben. Leült a farönkre, elővette a kolbászos tekercset és beleharapott, oldalra hajolva, hogy a sütemény morzsái ne a ruhájára hulljanak. Minden falat pont olyan finom volt, ahogy elképzelte, és pillanatok alatt befalta, csak az utolsó darabkával a kezében dermedt meg egy pillanatra, amikor zörejt hallott a bokrok közül. Ossian, a labrador jelent meg mellette, kicsit távolabb leült, és olyan ellenállhatatlan tekintettel nézett rá barna szemével, amelyet Agatha még soha nem látott.

– Feltételezem, hogy azt gondolod, meg kell veled osztanom – jegyezte meg Agatha, a kutya pedig kissé félrehajtotta a fejét, de a szemét nem vette le Agatháról. – Ugye tudod, hogy mindenki téged keres? – A kutya egy kicsit még jobban oldalra hajtotta a fejét. – Ha ezt neked adom, meg kell engedned, hogy visszavigyelek a gazdádhoz. Tudod, ez a foglalkozásom. Egy magán-detektív több időt tölt elveszett házi kedvencek keresésével, mint gyilkosok utáni nyomozással.

Előrenyújtotta az utolsó falat kolbászt, és a kutya Agatha felé hajolva megszagolta, majd finoman kivette az ujjai közül, és egyből le is nyelte. Agatha mozdult, hogy megragadja a nyakörvét, de hiába volt gyors, a kutya félrehúzódott, szinte lassított felvételenben tért ki Agatha elől.

– Ugyan már, Ossian! – korholta kedvesen Agatha, miközben felállt, és kioldotta a ruháján a kötélszerű övet, azzal a szándékkal, hogy becsúsztassa a kutya nyakörve alá. – Most velem kell jönnöd. Ez volt a megállapodás!

Ossiant azonban mintha nem érdekelte volna a megállapodás Agathával. Megtett néhány lépést a bokrok felé, és figyelte, ahogy Agatha követi. Agatha csettintett. Aki csak ismerte őt, nem vádolhatta azzal, hogy gyorsan elveszíti a türelmét. Mindenki tudta, hogy nincs mit elveszítenie.

– Azonnal gyere ide, te sumák alak! – szidalmazta a kutyát, de az átbújt a bokrok közötti szűk helyen, és közben vinnyogott. – Hova mész? És miért siránkozol? Gyere már vissza!

Agatha félretolta a leveleket, fájdalmas grimaszt vágott, mert érezte, hogy néhány tüskés ág beleakad a ruhájába, és követte Ossiant egy ösvényre, ahol a bokrok, néhány aljnövényzettel borított folttól eltekintve, átadták helyüket a fának, a lehullott levelek szőnyegének és a farönkökön meg az ágtörmeléken át hullámozó zöld mohának. A kutya néhány méterrel Agatha előtt trappolt, és időnként megállt, hogy lássa, követi-e még Agatha.

– Mi a csodát szórakozol, te ostoba korcs! – csattant fel Agatha. – Nem látod, hogy segíteni próbálok? Állj meg, légy szíves!

Ossian várt, amíg Agatha olyan közel nem ért hozzá, hogy elkaphassa, aztán újra megindult az ösvényen. Agatha szitkozódott, kész volt feladni az üldözést és visszamenni az ünnepségre, ahol jelenthetné, hogy látta a kutyát. Attól kezdve nem az ő gondja lenne. Ossiannak azonban más tervei voltak. Amikor látta, hogy Agatha tétovázik, hangosan vakkantott párat, aztán leült, és megint nyüszíteni kezdett.

– Mi a baj, kisöreg? – kérdezte Agatha, ahogy közeledett. Ezúttal Ossian nem próbált kitérni előle, csak sírt és nyüszített. Amikor Agatha leguggolt mellé, hagyta, hogy megsimogassa a fejét, és az övet átbujtassa a nyakörve alatt. – Így már jobb. Most vissza tudlak vinni a gazdádhoz.

Amikor azonban felállt, hogy elvezesse a kutyát, Ossian nem volt hajlandó megmozdulni. Megvetette a lábát, megint ugatott, és ezúttal elnézett Agatha mellett balra. Agatha követte a kutya tekintetét a kusza aljnövényzeten át, és valami rózsaszínűt látott megvillanni egy széles fa tövének közelében.

– Találtál ott valamit, kisöreg? Ezért ugattál? Nézzük csak...

Ossian megint az avarba fúrta a mancsait az ösvényen, és nem moccan.

– Nem akarsz visszamenni oda, ugye? Rendben van – mondta Agatha. Elengedte a kötelet, és figyelmeztetően felemelte a mutatóujját.

– Megnézem, de te maradj itt. Nem szaladhatsz el még egyszer, megértetted?

Ossian felnézett rá, pislogott egyet, és lefeküdt a földre.

– Esküszöm, hogy értesz mindent, amit mondok – motyogott Agatha, és elképedve csóválta a fejét. Aztán lelépett az ösvényről, elindult az erdő talaját borító fatörmeléken keresztül, és örült, hogy egyszerű, lapos talpú szandál van rajta, nem pedig olyan, amelyiknek a sarka túl mélyen belesüppedne az aljnövényzetbe. Egy lelógó ág végigsúrolta a fejét, és a néhány lépés megtétele közben, mielőtt odaért a fatörzshöz, növekvő szorongással ébredt rá, mihez tartozik az a pirosas rózsaszínű folt. Egyetlen pillantás a fa mögött fekvő valamire beigazolta, hogy Sir Godfrey Pride kifakult kordbársony nadrágját látja maga előtt. Az öregember mozdulatlanul és némán hevert a fa alatt, a szája sarkából vér csordogált. Egy nyílvesző állt ki a mellkasából.

Agatha elég holttestet látott ahhoz, hogy tudja, egy halott embert bámul. Lépett egyet felé. Bugyogó köhögés hangzott fel, az öregember levegőért kapkodott. Él! Agatha azonnal letérdelt mellé.

– Hall engem, Sir Godfrey? – kérdezte. Igyekezett erős, magabiztos hangon beszélni. – Feküdjön nyugodtan. Ne próbáljon beszélni.

Telefonálok segítségért.

A telefon már a kezében volt, és tárcsázni készült, amikor a férfi kinyújtotta a kezét, és megragadta Agatha csuklóját.

– Maga... – zihálta, és fulladozva próbálta kimondani a szavakat – a fi...

– Igen, Sir Godfrey, én vagyok a finnyás kis nőcske. Most hívnom kell a...

Sir Godfrey halványan elmosolyodott, keze a mellkasára hullott, és bozontos szemöldöke alatt lassan lecsukódott a szeme.

– Sir Godfrey! – kiáltott Agatha. – Ne! Tartson ki! Hívok segítséget! De már késő volt. Sir Godfrey Pride meghalt.

Agatha felállt, és a holttestet bámulta. A rózsaszín nadrag a bokája köré gyűrődött, a lába csupasz volt, az arca sápadt. Fehér hajába levelek és moha került. Agathának eszébe jutottak szavai a „büszkeségről", és felsóhajtott. Most nem volt semmi büszkeség az öregben, mintha a halál a lehető legmegalázóbb módon érte volna, minden méltóságától megfosztva.

– Ördög és pokol! – jegyezte meg csendesen Agatha, és megint leguggolt. Kinyújtotta a kezét, megsimogatta a férfi homlokát. – Mi az ördög történt itt, Godfrey?

Agatha elfojtotta magában az együttérzés és sajnálat hullámát, amely azzal fenyegetett, hogy előcsal egy könnycseppet a szeméből, inkább beütött egy gyorshívó számot a telefonjába. A feje tele volt kérdésekkel. Hogy történhetett ez az öregemberrel? Miért akarta bárki holtan látni? Miről akarhatott beszélni vele? Ki ölte meg Sir Godfrey Pride-ot? Négy csengés után felvették a telefont.

– John – szólt bele Agatha. – Attól tartok, ott kell hagynod az ugrálást és csilingelést. Az esti műszakod korán kezdődik: gyilkosság történt.

Egy nyomozó érkezését a tett színhelyére általában egy rendőrautó szirénájának hangja előzi meg, de Agatha sokkal jobban örült, amikor a térdharangok csilingelését hallva értesült róla, hogy John közeledik. Agatha az ösvényen várakozott, kezében tartva a fonott övet, amely most Ossian pórázaként szolgált. A fiatal labrador Agatha lábánál ült, és érdeklődve nézett a csilingelés irányába.

– Agatha! – zihálta John, amint a nő felé futott. – Jól vagy?

Nem kicsit hökkent meg Agatha kinézete láttán. A ruháról, amely korábban olyan lenyűgözően festett, most hiányzott az öv, és úgy lógott Agathán, mint egy zsák. Sáros foltok és térdelés nyomai éktelenkedtek az elején, derékmagasságban egy ág fityegett róla, a hajában néhány falevél billegett. Rúzsos szájára mintha süteménydarabkák tapadtak volna.

– Persze, hogy jól vagyok – felelte Agatha, és összevonva a szemöldökét egy ilyen nevetséges kérdés hallatán, arrafelé mutatott, ahol a holttest hevert. – Sir Godfrey Pride-nak egy nyílveessző áll ki a mellkasából!

– Micsoda? – John odanézett, ahol a test feküdt, nyújtogatta a nyakát, hogy többet lásson, aztán óvatosan a fa felé lépett. – Maradj, ahol vagy, Agatha. Meg kell néznem.

Pillanatokkal később John ismét az ösvényen volt.

– Tényleg meghalt – közölte komoran –, de a nadrágja és... szóval, egy kicsit furcsa ez az egész, nem? Te találtad meg a holttestet?

– Nem, Ossian – intett Agatha a kiskutya felé.

– Ossian? – Nevének hallatán Ossian izgatottan hátsó lábaira ugrott, sáros mellső mancsaival John fehér nadrágjának támaszkodott. – Hozzányúltál valamihez? – kérdezte Agathától John, és csitította a kutyát.

– Nem vagyok éppen kezdő az ilyen dolgokban – morogta Agatha helytelenítően felhúzott szemöldökkel. – Pontosan tudom, milyen fontos megvédeni a bűnügyi helyszínt, de muszáj volt nyugtatgatnom, miközben segítségért telefonáltam, úgyhogy megérintettem a testet.

– Még nem halt meg, amikor ideértél?

– Nem, de csak másodpercei voltak hátra... – Agatha szeme hirtelen kitágult a rémülettől. – Gondolod, hogy többet tehettem volna? Újraélesztés, vagy valami ilyesmi?

Mintha most tudatosodott volna benne teljes egészében annak a borzalma, amivel szembesülnie kellett az erdőben.

– Semmit nem tehetél volna, Agatha. – John átfogta Agatha vállát. – A mellkasi kompresszió nem működik egy ilyen sebnél, különösen, ha egy hatalmas nyílvesző állja el az utat. Erősen gyanítom, hogy a szájból szájba lélegeztetésnek sem lett volna értelme, mire ideértél. Most már csak meg kell várnunk, hogy megjöjjenek az egyenruhások és a központ munkatársai. Betelefonálok.

– És mi lesz Ossiannal? – kérdezte Agatha témát váltva, hogy elterelje figyelmét az öregember holttestének siralmas látványáról. – A gazdája már biztosan aggódik érte.

– Hívd fel a barátnődet, Mrs. Bloxbyt, és tudasd vele, hogy a kutya jól van. Nemsokára visszaviheted, de addig mind a kettőnknek itt kell maradnunk.

Néhány perc múlva egyenruhás rendőrök érkeztek és biztosították a helyszínt, kék-fehér rendőrségi szalaggal vették körül a fákat és a bokrokat. A rendőrök megjelenésétől megriadt nézők elindultak az ünnepségről az erdő felé, és a szalag körül verődtek össze. John utasította a rendőröket, hogy tartsák őket távol.

– Glass! Mi folyik itt? – A ziháló orrhang Wilkes főfelügyelő érkezését jelezte. Magas volt és sovány, mint egy alultáplált pisztráng.

Dühösen ügetett végig az ösvényen Agatha és John felé. Agatha még a férfi lábai alatt zizegő levelek zaja mellett is biztos volt benne, hogy hallja a barna öltöny olcsó szövete által keltett statikus elektromosság ropogását. – És maga mi a fenét visel?

– Nem vagyok szolgálatban, uram – magyarázta John –, besegítek a táncosoknál.

– Sir Godfrey Pride-ot meggyilkolták – szólt közbe Agatha. – A holtteste az alatt a fa alatt fekszik.

– Agatha Raisin! – Wilkes megvető grimaszt öltve bámult Agathára apró, gonosz szemekkel. – Mindig gyilkosságot kiált, nem igaz? Mindig magára akarja vonni a figyelmet és olvasni a saját nevét az újságokban. Mit keres itt?

– Mrs. Raisin találta meg a holttestet, uram – jelentette John.

– Valójában Ossian volt az – tette hozzá Agatha.

– Ossian...? – kérdezett vissza Wilkes, és amikor újra a nevét hallotta, a kölyökkutya felugrott, és mellső mancsaival Wilkes lábaiba kapaszkodott.

– Vigyék innen ezt a szörnyeteget! – recsegett a felügyelő. – Nézzék, mit művelt az öltönyömmel! – Kezével úgy tisztogatta a mancsnyomokat, mintha Savile Row öltönyt viselt volna, nem pedig egy szupermarket leértékelt polcáról származó ócskaságot. – Errefelé, ugye? – tette hozzá, és elindult az ösvényen a fa felé.

– Uram, nem kellene megvárnunk a helyszínelőket, amíg... – kezdte John, de Wilkes egy mozdulattal egyszerűen elhallgattatta, és átgázolt az aljnövényzeten a holttest felé.

– Majd én eldöntöm, szükségünk van-e itt a helyszínelőkre – bömbölte, miközben eltűnt a szemük elől a bokrok sora mögött. – Ó, igen... látom... igen, persze.

Agatha keserűen felsóhajtott, és már majdnem rákiáltott Wilkesre, amiért tönkreteszi a bűnügyi helyszínt, amikor meglátta közeledni Alice Wongot.

– Helló, Agatha – mosolygott Alice. Magas volt és vékony, arcát sötét haj keretezte. Még amikor egy gyilkossági helyszínre látogat, gondolta magában Agatha kissé féltékenyen, Alice-nek akkor is sikerül bámulatosan kinéznie.

– Wilkes amott ügyetlenkedik – mondta Agatha a bokrok felé pillantva, ahol John álldogált, és nyilvánvalóan aggasztotta Wilkes ténykedése.

– Az ott Glass nyomozó? – kérdezte Alice, kissé meghökkenve John szokatlan öltözkén. – Legjobb lesz, ha ő tájékoztat engem.

Alice odament Johnhoz, Agatha pedig benyúlt a táskájába a púdertartójáért. Elrémült az apró tükörből visszanéző látványtól. Kiszedte a leveleket a hajából, a száját megtörölte egy papír zsebkendővel, és újra kirúzsozta, amikor John és Alice odamentek hozzá.

– Miért nem szóltál, hogy ilyen förtelmesen nézek ki, John? – sopánkodott Agatha.

– Én... csak... nem volt hozzá bátorságom – válaszolta John, akinek nyilvánvalóan másfele jártak a gondolatai. – Alice-nek fel kell vennie a vallomásodat, Agatha, és...

– Ahogy sejtettem – jelentette be a bokrok közül feltűnve Wilkes. – Tragikus baleset!

– Miről beszél? – lépett előre Agatha, hogy szembeszálljon vele. – Már hogy lehetett volna ez baleset?

– Úgy tudom, itt korábban íjászbemutató volt – mondta Wilkes, és a zakója zsebéből elővette az esemény programfüzetét – az arénában, abban az irányban. – Lengette a brosúrát az ösvény felé.

– Úgy gondolja, valamelyik íjász lőtte le?

– Nyilvánvaló, vagy nem? – horkant fel Wilkes. – Az idős ember félrevonult az erdőbe... a természet szólítására... és eltalálta egy kóbor nyíl az íjászbemutatóról. Aztán segítséget próbált kérni, és letántorgott ide.

– De én végignézttem az íjászbemutatót – jelentette ki Agatha –, és egyetlen nyíl sem tévesztett célt.

– Láta az egész eseményt, valóban? – gúnyolódott Wilkes. – Láta a bemelegítést a műsor előtt, ahogy felmérték a terepet, vagy amit ezek az emberek csinálnak?

– Nem egészen – ismerte el Agatha –, de biztos vagyok benne, hogy az íjászok észreveszik, ha hiányzik egy nyílvevőjük. Beszélnünk kell velük.

– *Beszélnünk*, Mrs. Raisin? Azt hiszem, figyelmeztetnem kell, hogy ez már rendőrségi ügy. Maga nem beszél senkivel, és semmilyen módon nem avatkozik bele!

– Azt teszem, amihez csak kedvem van! Az én kliensem volt, és...

– A maga kliense? – rántotta fel szemöldökét a homlokáig Wilkes. – Szóval magának sokkal több köze van az elhunythoz és az incidenshez, mint eddig elhitette velem?

– Nem volt *valójában* az ügyfelem – kezdte magyarázni Agatha –, de korábban azt mondta, beszélni akar velem valamiről, és...

– Tudja, Mrs. Raisin, úgy gondolom, ezt a beszélgetést inkább hivatalos kihallgatás formájában kellene lefolytatnunk. Folytassuk a csevegést a rendőrségen.

– Na, azt már nem! – rázta meg a fejét Agatha, és összefonta a karját. – Csak órákig feltartana, és ismételné az idióta kérdéseit.

– Ha önként bejön – mosolyodott el halványan Wilkes –, nagyban megkönnyíti a dolgokat. Ha megtagadja, okot adhat rá, hogy azt

gondoljam, le kell magát tartóztatni...

– Gyere be az őrre, Agatha – lépett Agatha és Wilkes közé John, mind a kettőt igyekezve megnyugtatni –, és egy pillanat alatt tisztázzuk az egész ügyet.

Agatha felsóhajtott és bólintott.

– Jól van – mosolygott John. – Veled megyek, és...

– Maga semmi ilyesmit nem csinál, nyomozó – vágott közbe Wilkes.
– Úgy tűnik nekem, hogy túlságosan jól ismeri Mrs. Raisint ahhoz, hogy bármilyen vizsgálatban részt vehessen, ami Sir Godfrey Pride szerencsétlen halálával kapcsolatos. Menjen haza, váltson ruhát, és a megfelelő időben jelentkezzen a műszakjára, normálisan felöltözve. Maga állítólag rendőr, nem valami karneváli mutatványos. Nem szeretném azt látni, hogy a csilingelő kis csengettyűivel parádézik az őrszobán.

John Wilkeshez fordult, arcát eltorzította a düh, de mielőtt megszólalhatott volna, Agatha a karjára tette a kezét, a szemébe nézett, és kissé megrázta a fejét. Wilkes miatt nem érdemes elrontania a minősítését.

– Igenis, uram – válaszolta John fogcsikorgatva. – Azonnal, uram.

– Peters nyomozó... úgy értem, Wong... – csettintett ujjjaival Alice felé Wilkes, helyesbítve otromba hibáját, hogy a lánykori nevén szólította kolléganőjét. – Vigye Mrs. Raisint a mircesteri központba, ahol segít nekünk a vizsgálódásban. Csatlakozom magukhoz, ahogy itt végeztem.

Roy Silver egy pufók fotelben üldögélt kensingtoni lakása zárt erkélyének ablakánál, és azt próbálta eldönteni, kegyes lesz-e hozzá a londoni időjárás, ha világos zakóban teszi meg sétáját egy késői ebédre menet a Devonshire Armsban, vagy elkapja-e valamelyik előre jelzett

záporosó. Már majdnem elhatározta, hogy vállalja a kockázatot, amikor megszólalt a telefon.

– Silver? – A hang nyers volt, és haragtól dörgedelmes.

– Ki beszél, kérem? – érdeklődött Roy, és azonnal igyekezett palástolni rémületét, amely fejbe kólintotta, akár egy durung, ahogy meghallotta a hangot. Már a legelső elhangzott szó sem hagyott benne semmi kétséget afelől, ki az illető.

– Ne szórakozzon velem, Silver! Freddy Evans beszél, és maga ezt pontosan tudja!

– Ó, Mr. Evans – felelte Roy, remélve, hogy a hangja nyugodt és kiegyensúlyozott, nem olyan, mint azé az ijedt kis emberé a fejében, aki azt üvölti: *honnan szerezte meg a telefonszámomat?*

– Most valószínűleg azon tűnődik, honnan szereztem meg az otthoni számát – folytatta Evans, és Roy visszasüppedt a foteljába, félig-meddig meggyőződve arról, hogy ez az ember olvas a gondolataiban. – Nos, abból élek, hogy mindent tudjak azokról, akik nekem dolgoznak, nem tudta? Nem szeretem, ha ronda kis meglepetések zavarják bele az ügyeimbe!

– Ronda kis... Mr. Evans, attól tartok, nem tudom, miről beszél.

– Pedig tudnia kellene! Azért fizetem, hogy tudja! Magának az a dolga, hogy Cotswoldsben mindenféle puccos, felső kategóriás kapcsolatai legyenek! Hogy lehet az, hogy a saját embereimtől kell tudomást szereznem Pride-ról?

– Hogy tudomást szerezzen Sir Godfrey-ről? Hogy pontosan mit tudjon meg?

– Meghalt, maga idióta! Azt hallom, megölték! Most pedig vonszolja a csinos kis seggét Carselybe, kagylózzon körbe, és derítse ki, mi az ördög folyik ott!

– Mr. Evans, nem igazán az én feladatom, hogy...

– A maga feladata minden, amit én mondok, Silver! Egy nagy halom pénz múlik ezen az ügyön. Maga hozott ebbe a helyzetbe, és ha a megállapodás befuccsol, maga issza meg a levét, világos? Most pedig találja meg a megoldást!

A vonal megszakadt. Roy úgy döntött, mégsem lesz ebéd a Devonshire Armsban, inkább töltött magának egy nagy pohár chardonnay-t, hogy legalább addig ne remegjen a keze, amíg összekészíti a táskáját az utazáshoz Cotswoldsbe. Csak egyetlen személyt ismert, aki képes lenne kihúzni ebből a slamasztikából. Freddy Evans szerette azt gondolni magáról, hogy kőkemény üzletember, de Agatha Raisinnek a nyomába sem jöhetett!

Alice Wong óvatosan kivezette az autóját a mezőről, ahol a carselyi falunapot tartották, és ahol mindenki az erdőben talált holttestről sutyorgott. Ossiant visszavitték megkönnyebbült gazdájához, és útban a kocsni felé többször is megállították a helybéliiek Agathát, és azt kérdezték, tudja-e, mi történt.

– Nem mondhatok semmit – ismételte újra meg újra. – Wilkes főfelügyelő az illetékes.

– Ma este erről fognak beszélni a Vörös Oroszlánban – sóhajtott fel Alice. – Mindenkinek lesz valami mondanivalója a megtalált holttestről, amíg egy rendőr fel nem tesz nekik néhány kérdést, mert akkor aztán mind elhallgatnak. Senki nem látott semmit. Senki nem tud semmit.

– Valaki tudja, mi történt – jegyezte meg Agatha. – Nem szegény öreg Sir Godfrey lőtte meg magát egy nyállal. Valaki megölte, nem baleset volt.

– Bill mindig azt mondja, a te megérzéseid sokszor bizonyulnak helyesnek.

– Okos fickó ez a te Billed. Hogy van?

– Jól. – Alice elmosolyodott. – Nem mindig tudunk annyit együtt lenni, mint szeretnénk. Más-más műszakban dolgozunk, nehogy összeférhetetlenség keletkezzen a munkában, de amikor véletlenül egyszerre kapunk szabadságot, néha három egész napunk van együtt. Az csodálatos – vonta meg boldogan a vállát.

– Ennek örülök. Gondolom, akkor ezen az ügyön nem fog dolgozni.

– Lehetséges. Sok függ attól, milyen következtetéseket von le Wilkes.

– Wilkes tízből kettőt sem tudna levonni. – Agatha elkeseredetten felsóhajtott, ahogy a fa mellett fekvő férfit gondolt. – Ki akarhatta megölni azt a szegény öregembert?

– Nem kétlem, hogy voltak ellenségei. Talán ártalmatlan idős léleknek tűnt, de bizonyára tudta, hogyan kell kihozni embereket a sodrukból. És a nők körében is rossz volt a híre.

– Úgy beszélsz, mintha ismerted volna.

– Találkoztam vele párszor. Régen jó barátságban voltam Stephanie-val, a menyével. Egy iskolába jártunk, bár nem egy időben. Ő néhány évvel idősebb nálam. Hozzáment Geraldhoz, Sir Godfrey fiához.

– A szőke Stephanie? Korábban láttam a férjével. Rettenő dühös volt valakire. Ahogy Geraldal beszélt, azt vettem ki a szavaiból, hogy Gerald apjára haragszik. Azt mondta, meg fogja ölni.

– Azt tudod, hogy mindezt el kell mondanod Wilkesnek? – Alice kissé összehúzta magát. – Ne hallgass el semmit, Agatha. Mindent el kell mondanod neki.

– Válaszolni fogok, bármilyen kérdést tesz fel, ne aggódj. Most csak azt kívánom, bár tudnám, miről akart velem beszélni Sir Godfrey.

– Wilkes megmondta neked, hogy mindent tudni akar.

– Tudom – felelte Agatha a homlokát ráncolva. – Bárcsak megértettem volna, hogy pontosan mit mondott a végén...

– Ó, Agatha – Alice hangjában volt némi elkeseredés, ahogy ráhajtott a mircesteri főútra. – Ha Wilkes kénytelen gyilkossági nyomozásnak tekinteni az ügyet, és nemcsak te voltál az, aki felfedezte a holttestet, de az utolsó személy is, aki még élve látta az áldozatot...

– Akkor én leszek az első számú gyanúsított. – Agatha kissé dacosan nézett Alice aggódó szemébe, és nem hagyott semmi kétséget afelől, hogy élvezi a lehetőséget, hogy összeakaszthatja a bajuszát az utálatos Wilkessel. – Megpróbálja majd a nyakamba varrni a gyilkosságot.

Mire aznap kora este végigsétált a kerti ösvényén, Agatha kimerültnak érezte magát. Órákat töltött a rendőrségen, először várta Wilkest, hogy megjöjjön az erdőből, aztán várta, hogy a főfelügyelő eldöntse, készen áll-e rá, hogy elbeszélgessen Agathával, aztán el kellett viselnie magát a végeérhetetlen kihallgatást.

– Miért ment el a rendezvényre, Mrs. Raisin? – szólt az első kérdés.

– Miért megy az ember egy rendezvényre? – válaszolta Agatha. – Vidám, szórakoztató napnak ígérkezett, és a célja a templomi szeretetszolgálat megsegítése volt. Ha senki nem megy el, akkor nem lett volna mulatság, és az kudarc lett volna. Maga talán nem sokat tud a mulatságokról, főfelügyelő, de a kudarc nem ismeretlen a maga számára.

– Ne próbáljon kihozni a sodromból, Mrs. Raisin. Azért ment oda, hogy Sir Godfrey Pride-dal találkozzon?

– Nem. Sejtelmem sem volt róla, hogy ott lesz.

– De találkozott vele, nem?

– A takarítónőmmel is találkoztam, pedig ő róla sem sejtettem, hogy ott lesz.

– Magának mindenre van egy rafinált válasza, igaz?

– Talán meg kellene próbálnia, hogy feltegyen egy rafinált kérdést.

A szócsata kezdetben felüdülés volt a monoton várakozás után, de hamar fárasztó unalommá változott. Agatha a végén automatikusan válaszgatott a kérdésekre, miközben máshol járt az esze. Eltervezte, hogy társalogni fog Robin Hooddal; újra beszél Alice-szel; eltöprengett, hogyan lehetne Gerald és Stephanie Pride közelébe kerülni; emlékeztette magát, hogy Charles megfelelő forrás lesz, hogy háttér-információt szerezzen Sir Godfrey-ről – na és Charles mit tudott meg Jamesről? Wilkes eközben tovább karattyolt, és kétségbeesetten igyekezett felülkerekedni.

– Tudja, főfelügyelő – szólalt meg végül Agatha, és felállt, hogy az ajtó felé vegye az irányt –, nekem ebből elegendem van. Mindent elmondtam magának, amit tudok, és most már egyszerűen belefáradtam, hogy hallgassam, amint bizonygatja, hogy jobb nálam. Előbb esik piros hó, mint hogy ez sikerüljön magának. Minden férfi, aki szükségét érzi bizonygatni, hogy kiválóbb a nőknél, nyilvánvalóan kisebbségi komplexussal küzd. Azt gondolom, ez egy olyan probléma, amivel együtt kell élnie.

Most, miután taxival jött haza, Agatha nem akart mást, csak megetetni a cicákat, lezuhanyozni és korán lefeküdni. A macskák szokás szerint lelkesen fogadták a betevőjükről gondoskodó gazdájukat. A bokája körül tekeregtek, magasra tartott farokkal dörgölöztek, aztán mind a ketten visszahúzódtak, és közben gyanakodva méregették Agathát.

– Mi van? – ráncolta a homlokát Agatha. – Érzitek rajtam az ifjú Ossian szagát, ugye? Féltékenyek vagytok? Legyetek is – Ossian cuki volt és ügyes.

A macskák megbocsátottak Agathának, amikor kiment a konyhába és a kezébe fogta a tálkáikat. Ahogy megetette őket és játszott velük egy kicsit – nehogy azt gondolják, hogy Ossian a riválisuk az érzelmeit

illetően –, Agatha felment zuhanyozni. Épphogy belebújt kedvenc köntösébe és törölközőt tekert a hajára, megszólalt a csengő. Elindult lefelé a lépcsőn, kikukucskált a bejárati ajtón levő kémlelőnyíláson; ez is egyike volt annak a számos biztonsági eszköznek, amelyeket felszereltetett, miután két gonosztevő nemrég betört hozzá éjszaka, és megpróbálta felgyújtani a házat.

Azonnal látta, hogy Roy Silver áll az ajtaja előtt. Fellélegzett. Roy nem állítana be váratlanul úgy, hogy még csak nem is telefonál, hacsak nem került valamiféle bajba, de egyszerűen nem mutatkozhatott jelen állapotában, még egy olyan régi barát előtt sem, mint Roy. Lerántotta hajáról a törölközőt.

– Várj, Roy! – kiáltotta. – Nem vagyok felöltözve!

A haját törölgetve felszaladt a lépcsőn, hogy fogadóképessé tegye magát. Nem egészen tíz perccel később visszatért a bejárati ajtóhoz, haja megint a megszokott fényes bubifrizurába fésülve, ő maga makulátlanul kisminkelve. Erdőzöld pamut ingruha volt rajta – nem a kedvence, de kényelmes, és gyorsan fel lehet kapni. Agatha ajtót nyitott.

– Meglepetés! – rikoltott Roy, gyenge kísérletet téve, hogy utánozza egy fanfár hangját.

– Valóban meglepetés, Roy – helyeselt Agatha, és most tudta jobban szemügyre venni a férfit. Azóta ismerte, hogy Roy nála dolgozott a londoni reklámügynökségénél. A jó barátság mellett kapcsolatuk hasznos kontaktusnak is bizonyult. De ez nem a régi Roy Silver volt. Mint mindig, most is hozta utánozhatatlan stílusát – sötétkék bomberdzseki, kék-sárga csíkos póló és szűk, sárga nadrág, amely a bokája fölött végződött, és látni engedte kék-sárga pettyes zokniját. Az öltözeke talán olyan volt, mint a régi Silveré, de az arca... mintha éveket öregedett volna. Napbarnított bőre ellenére sápadtnak látszott, homlokán a nyugtalanság ráncaival.

– Nem vagyok igazán vendégfogadáshoz öltözve – magyarázkodott Agatha, miközben szélesre tárta az ajtót, és intett a férfinak, hogy lépjen be –, de rajtad látszik, hogy le kellene ülnöd, hogy felhajts valami erőset.

– El sem tudod képzelni, mennyit imádkoztam, hogy ezt halljam tőled – ömlengett Roy, és táskáját a földre ejtette az előszobában, majd beviharzott a nappaliba.

– Miért nem telefonáltál? – kérdezte Agatha, miközben mind a kettőjüknek töltött egy gin-tonikot. – Nem jellemző rád, hogy bejelentés nélkül érkezel.

– Kikapcsoltam a telefonomat – felelte Roy, és az asztalra hajította az okostelefonját. – Biztos vagyok benne, hogy képes lehallgatni a beszélgetéseimet.

– Kicsoda? Mi ez az egész, Roy?

– A segítségedre van szükségem, Agatha. Kérlek, mondd, hogy segíteni fogsz! Nem ismerek senki mást, akihez fordulhatnék. Ha te nem tudsz segíteni, halott ember vagyok!

Harmadik fejezet

– Milyen érzés, ha az embert a rendőrség első számú gyanúsítottként kezeli egy gyilkossági ügyben, Mrs. Raisin?

Agatha megnézte, ki a hívó, mielőtt felvette a telefonját, ezért tudta, hogy Charlotte Clarkkal, a *Mircesteri Hirmondó* riporterével beszél. Charlotte hasznos kontaktszemély volt a múltban – értékes információforrás –, és világos volt, hogy most is hallott valamit, ami még nem ért el Agathához.

– Gyilkossági nyomozás? – kérdezett vissza, remélve, hogy a hangja ártatlan meglepődést árul el. – Miről beszél, Charlotte?

– Wilkes főfelügyelő az előbb tartott sajtótájékoztatót, és bejelentette – idézem: „A patológus első feltételezése és bizonyos napvilágra került bizonyítékok alapján a carselyi falunapon, az ünnepség közelében az erdőben talált holttestet gyanús halálesetnek tekintjük.”

– Hogy következik ebből, hogy én vagyok az első számú gyanúsított? – kérdezte Agatha; eltökélt szándéka volt ugyanis, hogy mindent kiszed Charlotte-ból, amit csak tud.

– Úgy tudom, maga volt az, aki megtalálta a holttestet, és maga látta utoljára élve. Wilkes még nem hozta nyilvánosságra az áldozat nevét, de az a hír járja, hogy Sir Godfrey Pride az illető, és hogy a maga ügyfele volt.

– Szóbeszédhez nincs hozzáfűznivalóm, Charlotte. Milyen bizonyítékról beszélt Wilkes?

– Nem mondta. Meg tudja erősíteni, hogy ön találta meg a holttestet, Mrs. Raisin?

– A testet valójában egy Ossian nevű labradorkölyök találta meg. Ő vezetett el a helyszínhez.

– Mivel már érintett az ügyben, feltételezhetjük, hogy saját vizsgálatot fog indítani? Gondolom, Wilkes megmondta, hogy ne üsse bele az orrát.

– Wilkes egy kretén. Közvetve érdekelt vagyok ebben az ügyben, és saját nyomozást fogok indítani. Most mennem kell, Charlotte, de maradjunk kapcsolatban.

Agatha letette, és egy pillanatig mélyen elgondolkodva ült. Roy Silver vele szemben kuporgott a kanapén, és meg sem szólalt. Tudta, jobban teszi, ha nem zavarja meg Agathát elmélkedés közben. Épp csak belekezdett a magyarázatba, hogyan hozta nehéz helyzetbe Sir Godfrey halála, amikor Agatha felvette a telefont Charlotte-nak.

– Űrítsd ki a poharadat, Roy – ugrott talpra hirtelen Agatha, és felhajtotta a saját italát. – Két percre van szükségem, hogy átöltözzem, aztán el kell húznunk innen. Úgy sejtem, a rendőrség már úton van, hogy megint bevigyenek. Majd tovább mesélhetsz a problémádról, ha biztonságban leszünk a Vörös Oroszlánban.

Ígéretéhez híven Agatha két perc múlva menetkész volt, miután belebújt egy fekete vászonnadrágba és egy fekete, kerek nyakú gyapjúpulóverbe. Sminkje és rúzsja hibátlan volt. Roy rácsodálkozott az átváltozásra.

– Én soha nem tudtam ilyen gyorsan átöltözni – jegyezte meg –, bár egy kicsit úgy nézel ki, kedvesem, mint egy betörő.

– Akkor jó! – válaszolta Agatha. – Odakint sötétedik, és nem akarok kitűnni, ha meglátnak minket az utcán. Te viszont... lecserélhetnéd a..., de nem érdekes. Menjünk!

Sietve elindultak az Orgona közben. Az orgonafák és bokrok, amelyekről elnevezték a keskeny utcát, már elhullatták virágaikat a nyár elején, és helyükön most tömött magházak lógtak. Agathát elbűvölte az évszakok váltakozása. Még amikor a természet hosszú téli álomba merül, ami olyan sok halállal és romlással jár együtt, a magházak az új élet bizonyítékai, és csak arra várnak, hogy tavasszal elérkezzen az ő idejük. Agatha mindig a remény szimbólumát látta bennük: bizonyítékot, hogy ha az ember továbbmegy az úton és nem adja fel, a végén győzni fog. Volt egy olyan baljós előérzete, hogy szüksége lesz az efféle reményre, mire megoldódik Sir Godfrey Pride meggyilkolásának ügye.

A főutcára kiérve, miközben a Vörös Oroszlán menedékébe igyekeztek a növekvő sötétségben, a kocsmá közelében megálltak az árnyékban, és látták, hogy egy rendőrkocsi fordul be az Orgona közbe.

– Tartok tőle, hogy a végén újra beszélnem kell velük – jegyezte meg halkan Agatha –, de majd csak ha készen állok rá. Mielőtt megint konfrontálódok Wilkessel, többet meg kell tudnom Sir Godfrey-ről, és hogy ki akarhatta őt holtan látni.

A Vörös Oroszlán az a fajta angol vidéki kocsmá volt, amelynek mennyezeti tölgyfa gerendái olyan alacsonyan voltak, hogy a magas

embereknek össze kellett görnyedniük, a bárszékeket pedig olyan magasra állították, hogy az alacsony emberek azt kívánták, bárcsak hosszabb lábaik lennének. Agatha mindig felesleges bútordaraboknak tartotta a bárszékeket. Felmászni rájuk szörnyen méltóságon alulinak érezte, a legtöbb helybélinek pedig túlságosan veszélyes volt lekászálódni róluk pár ital után.

Néhány ismerőssel kölcsönösen köszöntötték egymást, a bárpultnál ülők között volt, aki rövid hellóval üdvözölte Royt. Egy idegennel a kocsmában könnyen el lehetett volna hitetni a helybeliek hűvös közönyösségét látva, hogy észre sem veszik őt. Ezzel szemben bármelyik látogató érkezését nagyon is észrevételezték, a gyanakvó szemek minden új érkezőt alattomban felmérték. A színeesebb egyéniségek több figyelemre számíthattak, és egy Roy színpompás divatízlésével rendelkező ember nem kevésbé döbbsentette meg a helybélieket, mintha rózsaszín jegesmedvét lovagolva robbant volna be a kocsmába. Roy azonban már annyiszor járt Agathával a Vörös Oroszlánban, hogy most egyszerűen csak Agatha egyik külön tartozékának tekintették.

Agatha egy üveg vörösbort rendelt, majd visszavonultak egy csendes sarokba, tanulmányozni az étlapot. A kocsmá konyhája talán nem apellálhat kitüntetésekre, de a zugai szinte privát bokszzokként szolgáltak, és lehetővé tették a pultnál folyó lármától távol csendes beszélgetést folytatni. Mind a ketten úgy döntöttek, steaket rendelnek sült krumplival, és úgy látszott, Roy már kezd kissé felengedni.

– Szóval, mi közöd van Sir Godfrey halálához? – kérdezte Agatha, és belekortyolt a borba.

– Tudod, hogy Tamara Montgomery lovardájába járok lovagolni Blockley közelébe – kezdte Roy, és Agatha biccentését bátorításnak

vette a folytatásra. – Általában sikerül párszor eljutni hozzá havonta, és persze sokat csevegünk.

– Hogy megy a lovarda? – érdeklődött Agatha.

– Remekül. Fel kellett vennie pár állandó alkalmazottat. Nagyszerűek a kilátások. Valaki még azzal is megkereste, nem szeretne-e másik telephelyet nyitni a lovasiskolájának – Carselyben.

– Hadd találjam ki. Sir Godfrey lett volna az illető?

– Valóban ő. Úgy tűnik, anyagilag rossz passzban volt, és lehetőségeket keresett a pénzkeresésre.

– Ezt meg tudom érteni. Charles korábban ugyanígy volt. Ha valakinek van rengeteg földje és egy nagy háza, még nem jelent gazdagságot, különösen, ha a bérlő gazdáknak rosszul megy. Hogyan sikerültek Tamara tárgyalásai Sir Godfrey-val?

– Igazából nem volt semmi esély. Tamara azért beszélt nekem róla, mert segítettem népszerűsíteni a vállalkozását, ő pedig inkább az istállókra és a blockley-i lovasiskolára akar koncentrálni, mint hogy máshol is belevágjon.

– Felvette a kapcsolatot Sir Godfrey-val?

– Nem, nem is tulajdonítottam jelentőséget a dolognak. Aztán megkerestek egy éjszakai bárban, Londonban, ahová gyakran megyek barátokkal. Az egyik kidobóember közölte, hogy a tulajdonos beszélni akar velem. Ott ült egy asztalnál, előtte egy üveg Krug és két kristály pezsgőspohár – Freddy Evans.

– Milyen Freddy? Soha nem hallottam róla.

– Mr. Evansnak számos üzleti érdekeltsége van: ingatlan, szabadidőruházat, versenylovak, autókereskedések, kaszinók, éjszakai bárak, biztonsági cégek...

– Szent ég, Roy, ez egy gengszter, ugye?

– Mr. Evans soha nem volt elítélve semmiféle... igen, azt hiszem, hívhatjuk gengszternek.

– Ó, Roy, mi az ördög ütött beléd, hogy egy ilyen emberrel kezdted?

– Nagyon meggyőző volt. – Roy mélyet sóhajtott, és ivott egy korty bort. – Busás tiszteletdíjat ajánlott, ha segítek neki megfelelő ingatlant találni, ahol fürdőszállót alakíthatna ki. És bevonna az új vállalkozás népszerűsítésébe is.

– Szóval te azonnal Sir Godfrey Pride-ra gondoltál?

– Nem, Evans ajánlotta őt. Elmondta, azt akarja, hogy a megfelelő képviselő keresse meg Sir Godfrey-t. Azt hiszem, tudta, hogy olyasvalaki, mint Sir Godfrey szóba sem állna vele, úgyhogy a megbeszélések során a nevét sem volt szabad említenem. Tudtam, hogy az öregnek pénzre van szüksége, mert a hatalmas háza egyre rosszabb állapotban van, és mit ad isten, nagyon érdekelte az ügy. Tárgyalni kezdtünk. Aztán Sir Godfrey arra kezdett céloztatni, hogy kiszállna.

– A te Mr. Evansod nem örült ennek.

– Dühöngött. Rám parancsolt, hogy hozzam tető alá a megállapodást, különben azt is megbánom, hogy megszülettem. Aztán meghallotta, hogy Sir Godfrey-t megölték, felhívott telefonon, és ideküldött, hogy találjak ki valamit.

Csendben ültek, amikor a pincér kihozta a rendelésüket, majd amikor hallótávolságon kívül volt, Agatha megint ivott egy kortyot, és rámosolygott Royra.

– Azt mondanám, jó, hogy itt vagy, Roy.

– Hogy lehet jó itt bármi is?

– Mert én tudok neked segíteni, hogy kapcsolatba léphess Sir Godfrey családjával. Rajtuk kívül senki nincs, aki megmenthetné Freddy Evans ügyét. És közben te segíthetsz nekem kiismerni a családot.

– Tudod, hogy normál esetben boldogan ugrándoznék a gondolattól, hogy részese lehetek egy gyilkossági ügynek, Aggie, de...

– ...továbbá – szólt közbe Agatha, és belevágott a steakbe –, épp most kínáltál fel nekem egy kézenfekvő gyanúsítottat. Ki mondja meg, hogy nem ez a Freddy Evans tette el láb alól Sir Godfrey-t, amikor az elintézte a hotel tervét? Talán azért küldött ide téged, hogy úgy nézzen ki, nem tud semmit a gyilkosságról. És tényleg, honnan hallott róla? Nem volt benne a hírekben, amikor felhívott téged, úgyhogy vajon ki az, aki innen Cotswoldsból jelent neki? Edd meg a vacsorádat, Roy! Szükséged lesz az energiára. Rengeteg dolog vár ránk a következő néhány napban!

Gerald Pride egy székre rogyott, kezében egy pohár whiskyvel. Házának télikertjében üldögélt Lower Burlipben, Mircester legelegánsabb elővárosában. Hatalmas volt a ház, rengeteg szobával, ahol szintén üldögélhetett volna, de mindig a télikert volt a kedvence. A kiterjedt kertre nézett, és itt úgy érezhette magát, mint otthon, a Carseworth-majorságban. Carseworth déli felén minden ablak a zöldellő parkra nézett, amely egészen az erdőig terjedt, elválasztva a házat a birtok gazdasági területeitől.

Most felidézte, hogy kisfiúként nyaranta felkelt, és egyenesen az ablakhoz szaladt, hogy lássa az óriási füves területet csillogni, mielőtt a nap felszárította volna a hajnali harmatot. Télen a fagyott pára vagy a sűrű zúzmara láttán sietve felöltözött és kiszaladt, hogy hallja a fű csikorgását a csizmája alatt, és figyelje, ahogy a lehelete kavargó felhőként megmarad a levegőben. Amikor havazott, az egész terület olyan fantasztikusan gyönyörű volt, hogy egészen elbűvölte. Olyankor soha nem sétált a fűvön. Voltak más helyek, ahol szaladgálhatott és játszhatott, de a ház előtti hótakarónak érintetlennek kellett maradnia,

nem lehetettek rajta lábnyomok, kivéve, ha néha odatévedt egy-egy mókus, nyúl vagy őz. Ilyen módon a lehető legtovább megmaradt a tündöklő ragyogás.

Most azonban kint sötét volt, és nem látott semmit a kertből, csak saját tükörképe nézett vissza rá. Öregebbnek nézett ki a koránál, és súlyos teherként nehezedett rá a fiú nyomasztó szomorúsága, aki most vesztette el az édesapját. Figyelte, ahogy felesége tükörképe tűnik fel mögötte.

– Csak nem ülsz és búslakodsz itt teljesen egyedül? – kérdezte a nő, kezében egy pohár fehérborral, és a férjével szemben leült egy fotelba.

– Úgy tűnik, azt tettem, szerelmem, amíg be nem jöttél.

– Ez az életed története, nem igaz, Gerald? Nem csináltál semmit, csak búslakodtál és álmodoztál, amíg én meg nem jelentem.

– Ez egy kicsit durva – horkant fel Gerald –, még tőled is. Tanult ügyvéd vagyok, Stephanie, partner egy ügyvédi irodában. Végeztem egy kis munkát magamtól is, amikor te még nem voltál itt.

– *Egy kis munkát?* – kérdezett vissza a nő. – Soha nem tetszett, ahogy mi, angolok lekicsinyeljük a dolgokat, mintha a szerénység valamiféle ragyogó erény volna – kifogás, hogy ülünk a babérainkon. Fikarcnyival több ambíció a részedről, és mostanra már sikerült volna elkerülni ebből az átkozott Mircesterből.

– Nem olyan rossz hely ez.

– Ez a szüleid háza volt, Gerald. Ha nem öröklöd meg a halálukkal, nem tudom, hol lennénk!

– Valahol máshol, szerelmem. És akkor sem lett volna túl rossz sorunk.

– Most viszont már sokkal jobb lehetne. Most, hogy az a gazember apád meghalt!

– Vigyázz, Stephanie! Elvégre az apám volt, és nem érdemelte, hogy így haljon meg.

– Viszont nem voltatok igazán jóban, nemdebár? Úgy értem, szinte soha nem beszéltünk vele anélkül, hogy ne fajult volna parázs vitává! És ha annyira törődte volna vele, akkor nem tette volna meg, amit tettél. – Stephanie nagyot kortyolt a borból, a nappali ajtaja felé indult, aztán megállt. – Most, hogy meghalt, elvárom tőled, hogy megvalósítsd, amit elterveztünk!

Gerald hallotta, ahogy a nő átsiet a nappalin, halkuló lépteit a ház valamely más részébe vezettek. Nem érdekelte, hová – csak ne maradjon itt.

– Nem „mi”, szerelmem – mondta magában Gerald, és újra feltöltötte a poharát az asztalon álló üvegből. – Amit *én* elterveztem – és a terveimben te talán már nem is szerepelsz.

Agatha soha nem tartotta a Vörös Oroszlánt a környék legjobb étkezőhelyének, de ez volt a legközelebb a házához. Valamikor régen boldogan fogadta a gőzölgően forró lasagnét vagy a kocsmá mikrohullámú sütőjéből frissen előkerült pásztorpitét; a legízletesebb falatok azok voltak, amelyek úgy odasültek az edényhez, hogy csak késsel lehetett nagy nehezen levakarni róla. Ma este azonban a steak rendkívül finom volt, és éppen végeztek vele, amikor Bill Wong sétált be a kocszába.

Nyomozó őrmesterként Bill nem viselt egyenruhát, de a helybéliek tudták, hogy rendőrtiszt. Ahogy keresztülment a helyiségen, csend ereszkedett a kocsmára, mintha addig csak sötét, bűnös törvénytelenégekről folyt volna a disputa, nem pedig a délutáni fociról, a jövőre tervezett nyaralásokról, vagy arról, hogy a tábla csokoládék és

a frissen sült, édes húsvéti sütemények évekkal ezelőtt sokkal nagyobbak és ízletesebbek voltak.

– Szevasz, Agatha! – közeledett Bill az asztalukhoz. – Gondoltam, hogy itt megtalálalak. Helló, Roy!

Agatha hívta, csatlakozzon hozzájuk, és alaposan megfigyelte a férfit. Bill anyja helybeli nő volt, az apja Hongkongból származott, és Bill jóképű fiatalemberré cseperedett. Ő volt az első – talán Margaret Bloxbyn kívül –, aki összebarátkozott Agathával, amikor az Carselybe költözött. Mindig vonzónak tartotta a férfit, akkor is, amikor még gyerekesen pufók volt, de sajnos túl fiatal volt hozzá. Most vékony, atletikus volt a megjelenése, és Agatha nem először érzett némi irigységet Alice iránt. Alice nemcsak szép volt, magas és vékony, nem egyszerűen csak annyit ehetett, amennyit csak akart, mégsem szedett fel egyetlen kilót sem – Agatha nagyon vágyott rá, bárcsak tudná ehhez a mágikus receptet –, de ráadásul Bill volt a férje. Agatha biztos volt benne, hogy észreveszi a változást a férfin. Nyugodtnak, magabiztosnak és... boldognak tűnt. A házasság tette ilyenné mindössze néhány rövid hónap alatt?

– Agatha, úgy látszik, már megint egy hatalmas balhé kellős közepébe kerültél – kezdte Bill, és felemelt kézzel háraitotta el az italt.

– Nem keresem szántsándékkal a bajt – védekezett Agatha.

– Igazából – szólalt meg Roy –, magánnyomozóként te tényleg kere...

Agatha fenyegetően pillantott rá, mire Roy úgy döntött, megtartja a dologról a véleményét magának.

– Biztosan tudod, hogy korábban kiment egy kocsí a házadhoz – folytatta Bill. – Úgy sejtem, ezért bujkálsz itt.

– Nem bujkálok! – háborodott fel Agatha.

– Igazából – szólt közbe ismét Roy –, magánnyomozóként te sokszor...

Agatha olyan pillantást lövellt rá, hogy Roy megértette, ez volt az utolsó figyelmeztetés. Be is fogta a száját.

– Hallgass ide – mondta Bill, és kissé előre hajolt. – Sajnálom, hogy te voltál, aki megtalálta az öreget ma reggel. Borzasztó lehetett, de tudom, elég erős vagy ahhoz, hogy megbirkózz vele. Ahhoz is elég erős vagy, hogy megbirkózz Wilkessel, ezért is kellett idejönnöm, hogy megkeresselek.

– Tudtam, hogy megint találkozni akar velem, amikor leesik neki a tantusz, hogy ez nem valamiféle bizzar baleset volt – bólintott Agatha. – Most kell bevinned?

– Nem – válaszolta Bill, aki láthatóan megkönnyebbült, hogy úgy látszik, Agatha belemegy egy második beszélgetésbe Wilkessel. – Wilkes most a golfklubjában van, a pultnál iszik, és mindenkinek elmondja, aki meghallgatja, hogy rekordidő alatt fel fogja göngyölíteni Sir Godfrey Pride gyilkossági ügyét.

– És mit gondol, hogyan sikerülhet ez neki?

– Arra gondol, hogy rád keni a dolgot. Bizonyítéka van, amiről azt hiszi, lényegében elég meggyőző ahhoz, hogy megvádoljanak téged.

– Miféle bizonyíték?

– Azt nem árulhatom el, de ő maga talán megteszi, ha bemész hozzá holnap a rendőrségre.

– Holnap vasárnap van.

– Wilkes déltől az irodájában lesz.

– Rendben – válaszolta Agatha olyan sóhajjal, amiről Bill megértette, hogy egyáltalán nincs ínyére a dolog. – Viszlát holnap.

– Jó – mondta Bill. – Tudatom vele, hogy egy órákor ott leszel. Próbáld nem ingerelni, Agatha. Tudom, hogy nem te ölted meg az

öreget, de Wilkes minden eszközt meg fog ragadni, hogy megnehezítse az életedet.

– Ha belém köt – jelentette ki Agatha –, az ő élete fog „megnehezedni”.

Ahogy Bill elment, Agatha előkapta a táskájából a telefonját, és rákoppintott Sir Charles Fraith számára a gyors hírvóban. Amikor Charles felvette, Agatha zenét, nevetést és sűrű csevejt hallott a háttérben.

– Charles? – kérdezte. – Hol vagy?

– Egy barátom születésnapjára partiján – ordította Charles olyan hangerővel, amit nyilvánvalóan a buli tett szükségessé, de túl hangosan szólt a Vörös Oroszlán csendes zugában. – Jól vagy?

– Eddig igen. Holnap reggel találkozunk kell. Otthon leszel, Barfieldben?

Megállapodtak, hogy másnap reggel tízkor találkoznak. Charles ekkor folytatta a bulizást, Agatha pedig Royhoz fordult.

– Velem kell jönnöd Barfieldbe, Roy – mondta. – Mindent meg kell tudnunk, amit csak lehet Sir Godfrey Pride-ről, és Charles tud ebben segíteni. Azt is el kell mondani neki, hogy Wilkes engem akar megvádolni a gyilkossággal. Charlest minden biztonnyal látták ma reggel Sir Godfrey-val, és erre Wilkes is rá fog jönni. Ami azt az ügyefogyott főfelügyelőt illeti, Charlest is összefüggésbe hozhatja a gyilkossággal. Wilkes majdnem annyira gyűlöli Charlest, mint engem.

Aznap késő este Agatha éberén feküdt, hallgatta Boswell és Hodge halk hortyogását az ágy lábánál. Tudta, hogy végül elnyomja majd az álom, de a fejében cikázó gondolatok zsongása miatt ez még nagyon távolinak tűnt. Rengeteg a kérdés, állapította meg magában, és a kérdések sűrű egymásutánban vetődtek fel. Milyen bizonyítéka lehet Wilkesnek? Van valami a patológus jelentésében? Hogyan keverhet az gyanúba engem? Freddy Evans benne van? Mi dühítette fel Stephanie

Pride-ot? Ki volt Morris, és vajon ő találta ki a táncot? A labradorkölykök miért olyan aranyosak? És amikor az a látomás merült fel, hogy kölyökkutyák a lábaikra kötözött csengettyűkkel szaladgálnak, mert egy hatalmas kolbászos tekercs kergeti őket, Agatha tudta, hogy végre álomba szenderült.

Alig öt mérföldnyire attól, ahol Agatha aludt, egy lepusztult lakásban, egy mellékutcában levő vasáruboltban, Mircester egyik elhanyagoltabb negyedében a Pók néven ismert fiatalember ült nagyképernyős tévékészüléke előtt, kezében joystickkal, és zombikat mészárolt. Lábánál egy félig üres sörösüveg. A padlón szerteszét hevert több üres üveg, egy pizzásdoboz, a cipője, több különféle rágcálnivalós zacskó és egy csomó videójáték.

– Pók, mikor jössz lefeküdni? – Egy rövid barna hajú, elcsigázott fiatal nő jelent meg az ajtóban, hálóing helyett egy AC/DC-pólóban. – Jaj... nézd, mit csináltál. Ma takarítottam ki utánad az összes szemetet. Nem vagy képes rendet tartani? Képtelen vagy megpróbálni?

– Megpróbálni? Igen, meg tudom próbálni, de mi lenne, ha te próbálnád meg felszámolni ezt a zűrzavart, amiben élünk? – förmedt rá Pók. Lerakta a joystickját és nagyot kortyolt az üvegből. – Mihez kezdünk most, hogy az öreg meghalt?

– Ez nem volt része a tervnek – nyögte a nő, és jobb tenyerét a homlokára szorította, bal kezével a derekát masszírozta. – Honnan tudtam volna, hogy fogja magát és feldobja a bakancsot? Majd meglátjuk, mi lesz most. Ki kell várnunk.

– Várni? Az a baba nem fog várni, így van? – üvöltötte Pók, és a nő gömbölyödő hasára mutatott. – Most hogyan kaparintjuk meg a pénzét?

– Nem tudom, Pók – pityergett a nő. – Most nem tudok gondolkodni. Túl fáradt vagyok...

Visszacsozogott a hálósobába. Pók felhajtotta a sört, káromkodott, majd felkapta a joystickot, és újabb zombit zúzott ezer darabra.

Agathát a hálósobája félig elhúzott függönyén keresztül beszűrődő napfény ébresztette másnap reggel, még mielőtt megszólalt volna az ébresztője. Megdörzsölte a szemét és lerúgta magáról a paplant – Boswell és Hodge nagy bosszúságára, akiknek most a takaró alól kellett kikászálódniuk. Agatha elindult a fürdőszoba felé, de eszébe jutott, hogy Roy itt van a szemben levő vendégszobában, és már nyúlt is a köntöséért, az esetleges kínos találkozást elkerülendő.

A gyors zuhanytól felfrissülve Agatha visszament a hálósobába, és próbálta eldönteni, mit vegyen fel, még mielőtt Roy kimászik az ágyból. Kibújt a köntöséből, és szemügyre vette magát az életnagyságú tükörben. Gratulált magának, hogy korához képest egész jól néz ki, aztán farkasszemet nézett saját magával.

– Hazudsz! – sóhajtotta. Miért van az, tette fel a kérdést, hogy ekkora átok az életkor? Amikor kislányok vagyunk, másra sem vágyunk, mint hogy idősebbek legyünk, hogy divatos ruhákat viselhessünk, este elmehessünk vacsorázni és bulizni. Aztán egyszer csak fiatalabbak szeretnénk lenni, hogy pontosan ugyanezt csinálhassuk, csak ezek nélkül, itt – csípett bele mindkét kezével a dereka alatti zsírpárnákba. A steak és a sült krumpli egyenesen a derékra rakódik! – dorgálta magát.

Egy percig próbált helyben futni, aztán megérinteni a lábujjait, de annyira kimelegedett, hogy abba kellett hagynia, mert nem volt ideje még egyszer lezuhanyozni. Kapkodta a levegőt. Úgy döntött, hogy a gravitáció a hibás. Hosszabb ideje hat azokra, akik régebben léteznek, és mindent húz magával lefelé. Itt fent kezdődik – Agatha párszor megcsapkodta magát az álla alatt, hogy eltüntesse a kora reggeli

petyhüdséget a nyakán –, aztán szépen sorban mindent birtokba vesz. Fogadni mernék, hogy Alice-re és Tonira nem hat a gravitáció.

– Szedd össze magad, Agatha! – szólt rá hangosan az alakra a tükörben. – Ők mind a ketten olyan fiatalok, hogy a lányaid lehetnének, és egyiknek sem lesz soha a te...

A telefon csörgése hallgattatta el; Agatha felkapta a készüléket a kisasztalról, és látta, hogy Toni Gilmour hívja. Toni volt a legmegbízhatóbb alkalmazottja, az egyetlen, akire támaszkodhatott, hogy az üzlet folyamatosan működjön a távollétében, és a legnehezebb helyzetekben is számíthatott rá.

– Jó reggelt, Toni! – üdvözölte vidáman. – Éppen rád gondoltam!

– Én is – válaszolta Toni. – Jól van, Agatha?

– Hogy érted ezt?

– Látta a *Mircesteri Hírmondó* vasárnapi kiadását?

– Nem, ezen a környéken nem hordják ki a lapokat, amióta az utolsó újságkihordó is felmondott. Ami azt illeti, nyolcvankét éves volt, és...

– Lefotózom az első oldalát, és most rögtön átküldöm – vágott közbe Toni. Rövid hallgatás után pittyent egyet Agatha telefonja. Kihangosítóra kapcsolt, és letöltötte a fotót. A főcím így szólt:

A RENDŐRFŐNÖK EGY TÖKFIKÓ

Alcíme: *ÁLLÍTJA A MAGÁNDETEKTÍV*

és az első bekezdés:

Agatha Raisin magán detektív saját nyomozásba kezd Sir Godfrey Pride földbirtokos meggyilkolása ügyében, miután tökfilkónak nevezte a rangidős rendőrtisztet, Wilkes főfelügyelőt.

– Ó, a francba! – nyögött fel Agatha. – Ma délután egykor találkozóm van Wilkesszel.

– Szerintem számíthat rá, hogy nem lesz a legjobb hangulatban.

– Miért, mikor van Wilkes a legjobb hangulatban?

– Igaz. Akarja, hogy magával tartsak?

– Nem, tudom kezelni a pasast, Toni, de ha van ma valamennyi idő, tudj meg mindent Sir Godfrey Pride-ről és a családjáról. A fia Gerald, akinek van egy felesége, Stephanie. Lehet, hogy vannak más gyerekek is. Nemsokára találkozom Charlesszal, hogy elmondhassa nekem, amit tud – ők afféle „szomszédok” voltak.

– Rendben – válaszolta Toni. – Sok szerencsét! Viszlát holnap reggel az irodában.

Agatha sietve felöltözött, egy bő szabású kék nadrágkosztümöt választott krémszínű selyemblúzzal. Vigyázott a sminkjére, megvizsgálta a felső ajka környékét, ahonnan előző nap kitépett pár gonosz, sötét színű szőrszálat, és meggyőződött róla, hogy egyik sem szemtelenkedett vissza. A lehető legjobban akart kinézni Charles előtt, nem azért, mert vissza szeretne volna hódítani, hanem mert így akarta értékre adni, hogy nem hagyja el magát csak azért, mert ő már nincs mellette. Egy lánynak végül is tartania kell a színvonalat! A kosztüm egyébként a Wilkesszel való mérkőzéshez is illeni fog.

– Roy! – kopogott be a férfi ajtaján Agatha, mielőtt elindult lefelé a konyhába. – Ébresztő! Címlapra kerültem!

A Barfield House frissen felújított, csillogó feketére festett, aranydíszes kovácsoltvas kapuja nyitva állt, mint mindig. Agatha behajtott a kocsifeljáróra, ahol a rododendronbokrok, valamint az öreg tölgy- és bükkfák olyan sötét árnyékot vetettek, hogy felkapcsoltak az autó automata fényszórói.

A felhajtó komorságánál alig nyújtott derűsebb látványt a Barfield House-t körülvevő pázsit; a reggeli fény tompa volt és fakó, a nap bujdokolt az alacsonyan gomolygó nehéz, szürke felhők fölött. Az inspiráló építészet szerelmesei a csalódáson kívül nem sok mindenre lelhettek Barfieldben. Maga a ház egy zezzugos viktoriánus kastélyt formázott, alközépkori stílusban, amiről maga Charles is úgy nyilatkozott: „aligha az építészet gyöngyszeme”. Még az oszlopos ablakok sora is – amely azzal kecsegtetett, hogy egy kis életet visz az épületbe, ha megcsillan a napfény – komornak és álmosnak tűnt a borús ég alatt.

Agatha a hatalmas, vasalt tölgyfa ajtóhoz vezető lépcső mellett parkolt le, és nem csodálkozott, hogy az is nyitva van, amikor ő és Roy a küszöbhez értek. Az ajtóban ott állt Gustav, Charles hű inasa, szokása szerint fehér ingben és fekete nadrágban. Gustav szerette magát Charles komornyikjának titulálni, de az ínséges esztendőkből sokféle szerepet betöltött már: volt szakács, takarító, sofőr, ezermester és kertész. Veleszületett sznobizmusa késztette rá, hogy Agathát megvetéssel kezelje. Nézete szerint Agathát sem a neveltetése, sem a kifinomultsága nem tette alkalmassá arra, hogy Sir Charles Fraith jövődöbeli házastársa legyen, így kapcsolata Sir Charlesszal felettébb nemkívánatos volt előtte. Az a tény, hogy Agatha már nem ápol romantikus kapcsolatot Charlesszal, nem szolgáltatott elég indokot Gustav számára, hogy változtasson a viselkedésén vele kapcsolatban, bár a Charles iránti kölcsönös odaadásuk kénytelen-kelletlen még szövetségeseiket is faragott belőlük a múltban.

– Jó reggelt, Gustav! – szólt vidáman Agatha, felvillantva legragyogóbb, legdiplomatusabb mosolyát.

– Ó... – érkezett a válasz, és Gustav apró, mélyen ülő szemének pillantása Royra esett. – Magával hozta *őt*.

– Igen, Mr. Silver értékes közreműködője lesz a megbeszélésünknek Charlesszal – felelte Agatha, és beviharzott Gustav mellett a hatalmas előcsarnokba. Egyenesen a könyvtárszoba felé tartott. – A megszokott odújában van, ugye?

De amikor kitérte a könyvtárszobába vezető magas, dupla faajtót, Charles nem ült ott az íróasztalánál. Agatha tett néhány lépést a helyiségben, aztán sipító hangot hallott, amely egy füles fotelből köszönt rá az ablak mellől.

– Mrs. Raisin, milyen kedves, hogy benéz hozzánk! – trillázott Mrs. Tassy, Charles idős nagynénje. Sápadt arcát hullámos fehér haj keretezte, és ahogy felnézett az újságból, amit olvasott, a homloka ráncba szaladt. – Ez nem a szokásos vasárnapi újságom, de a főcímen bizony megakadt a szemem.

– Igen, elég nagy feltűnést keltettél, Aggie – hagyta jóvá Charles, ahogy a megszokottnál jelentősen kevesebb rugalmassággal belépett az ajtón. A nadrágja és az inge gondosan kivasalva, minden hajfürtje a helyén. Első pillantásra úgy nézett ki, mint aki kész megküzdeni a világgal, de a szeme egészen mást sugallt. Vöröses árnyalata késő éjszakai mulatozásról árulkodott. Agatha meg akarta dorgálni, amiért Aggie-nek nevezte, de meggondolta magát, mivel Charles túl sebezhetőnek látszott.

– Nagyjából épp ezért kell beszélnem veled, Charles – felelte Agatha, és arra gondolt, látta-e már valaha ilyen beteges ábrázattal a férfit. – Gustav, azt hiszem, egy kis kávé jót tenne.

Gustav Charlesra nézett, aki lassan bólintott.

– Igen, kávé, nagyszerű ötlet – szólt Mrs. Tassy. – Utána Mrs. Raisin mindent elmondhat nekünk a szomszédunk meggyilkolásáról.

Az idős hölgy összehajtotta az újságját, magas, vékony alakjával felemelkedett a fotelből, áthaladt a szobán, és odament a kanapéhoz

meg a két fotelhoz, amelyeket egy kávézóasztalka köré rendeztek el a kandalló előtt. Ő és Charles a fotelekben foglaltak helyet, Agatha és Roy a kanapéra ültek.

– Mi az ördög történt a vén lóköttővel, Aggie? – kérdezte Charles.

– Ne szólíts így – szúrta a foga között Agatha, és figyelmeztetően felhúzta a szemöldökét. Charles motyogva elnézést kért, és Agatha folytatta. – Az erdőben találtam rá, egy nyílvevő állt ki a mellkasából. Akkor még élt, de semmit nem tehettem érte. Még azelőtt meghalt, hogy a mentőket hívhattam volna.

– Nyílvevő, azt mondja? – Mrs. Tassy meg volt döbbenve. A szájához kapta a kezét, szemében szomorúság látszott. – Szegény Godfrey...

– Jól ismerte őt, Mrs. Tassy? – Agatha még sosem látta ilyen gyámoltalannak az idős hölgyet. Általában elég zárkózott volt, mindig ura a helyzetnek, esetenként tett egy-két szarkasztikus megjegyzést, de soha nem bántóbbat a csipkelődésnél.

– Emlékszem rá, amikor ifjú ember volt... – merengett el Mrs. Tassy, és sűrűn nyeldekelve igyekezett elnyomni a hangjában érezhető enyhe remegést. – Tíz évvel fiatalabb volt nálam, ami nem olyan nagy korkülönbség az ember életének alkonyán, de tinédzserkorban vagy a húszas évek elején óriási szakadék.

– Még kisfiú lehetett, amikor maga már fiatal nő volt – jegyezte meg Agatha.

– Valóban – helyeselt az idős hölgy. – Emlékszem, milyen energikus volt, mindig szaladgált, kacagott, annyira... tele volt léttel. Lenyűgöző volt látni, hogy mindezt az életörömet megőrizte, és mindent áthatott, amit csinált. És nagyon vonzó volt, mint fiatal tiszt!

– A hadseregben szolgált? – érdeklődött Agatha.

– Godfrey a katonai pályát választotta, akárcsak az édesapja – magyarázta Charles. – A katonai megbízatást egy állás követte a City Banknál, hogy megalapozza az anyagi helyzetét, aztán korán visszavonult a vidéki birtokra, hogy a befektetéseit igazgassa.

Agatha úgy érezte, Charles mintha kicsit erőre kapott volna most, hogy összeszedte a gondolatait, és részt vesz a társalgásban.

– Szóval nem voltak mindig pénzproblémái? – kérdezte Roy.

– Egyáltalán nem – válaszolta Charles. – Belevetette magát a birtok igazgatásába, ugyanakkor aktívan részt vett a helyi közösség életében is. Akkor hozta létre az ancombe-i íjászegyesületet.

– Hogy a csudában került kapcsolatba az íjászattal? – kérdezte Agatha.

– Godfrey felfedezett néhány régi könyvet vagy ilyesmit, amikor a padláson kutakodott Carseworthben – vette át a szót Mrs. Tassy, miközben megjelent Gustav, csészéket és tányérokat tett az asztalra, és egy elegáns, hosszúkás porcelánedényből kitöltötte a kávé.

– Túl sok ideje volt – vakkantott Gustav. – Soha nem végzett igazi munkát.

– Ennyi elég lesz, Gustav – mondta Charles, és egy intéssel elküldte.

– Valójában egy kézirat volt, a nagyapja feljegyzései. A környék történetét foglalta össze. Egyszer megengedte, hogy megnézzem. Az egészet lemásoltam.

– Bizonyára jól jött, hogy Cambridge-ben szereztél történész diplomát – jegyezte meg Agatha.

– Kétségtelenül segített felismerni, mi volt a könyv valójában – bólintott Charles. – Godfrey nagyapja írta valamikor az 1920-as években. Abszolút számárság volt – egy teljesen hiábavaló, hivalkodó vállalkozás, amely minden cotswoldsi történelmi esemény

középpontjába a Pride családot helyezte, egészen Hódító Vilmos híres, tizenegyedik században elrendelt összeírásáig visszamenőleg.

– Mi köze ennek az ancombe-i íjászokhoz? – kérdezte Roy.

– A könyv... a kézirat egy része... – folytatta Charles helyett Mrs. Tassy – leírta, hogy amikor az uralkodó ebben a térségben járt, az Ancombe-i Íjászok néven ismert, férfiakból álló egység látta el a testőri szolgálatokat.

– Ostoba kitaláció – legyintett Charles, és belekortyolt a kávéjába, majd kissé remegő kézzel tette vissza a csészét az aljra. Ez nem került el Agatha figyelmét.

– Godfrey karitatív szervezetté alakította az Ancombe-i Íjászokat, hátrányos helyzetű gyerekek megsegítésére – fordult Mrs. Tassy szemrehányóan Charles felé. – Abban az időben hihetetlenül sok időt és energiát áldozott mindenféle jó ügyek támogatására. Ezzel érdemelte ki a lovagi címet.

– Ez nem úgy hangzik, mint az a férfi, akit én ismertem – jegyezte meg Roy, és elmagyarázta, hogy közvetítőként egy megállapodáson dolgozott a Carseworth House megvásárlására.

– Godfrey egy nagyon csinos lányt vett feleségül, Elizabeth Cliffordot – folytatta Mrs. Tassy, és elnézett a messzeségbe, mintha megjelenne a szeme előtt a múlt. – A chudleigh-i Cliffordok rokonát, ahogy mondták. Két gyönyörű gyerekük volt, de Elizabeth huszonöt éve meghalt valamilyen rémes rákbetegségben. Godfrey nagyon szerette, és soha nem tudta kiheverni az elvesztését.

– A fia éppen akkor kezdett egyetemre járni – vette át a szót Charles –, a lánya pedig a Marlborough főiskolán tanult. Emlékszem, apám arról beszélt, hogy Godfrey soha nem volt józan. Elhanyagolta az üzleti ügyeit, és minden egyre inkább leépült körülötte. Egyedül maradt Carseworthben, a teljes személyzet elpárolgott.

– Biztos jele annak, hogy a dolgok a mélypont felé tartanak – jegyezte meg fintorogva Gustav, aki váratlanul megint megjelent, hogy újra töltsön a kávéscsészékbe –, amikor távoznak a szolgák.

– Mint a patkányok a süllyedő hajóról? – ugratta Agatha. Gustav összehúzott szemmel nézett vissza rá.

– A házvezetőnője maradt még egy ideig – magyarázta Mrs. Tassy –, de azt pletykálták, hogy több volt egyszerű cselédnél. Godfrey viselkedése közte és a gyerekei között is szakításhoz vezetett, különösen a fiatalabb esetében. Őt is Elizabethnek hívták, az anya után.

– Charles, drágám, kávéillatot érzek? – Egy hullámos, tűzvörös hajú fiatal nő jelent meg az ajtóban, és álmosan nyújtózkodott. Nem volt rajta más, csak nyilvánvalóan Charles egyik inge. Túl szűk volt ahhoz, hogy teljesen elfedje dús keblét, és túl rövid, hogy sok minden mást is eltakarjon.

– Óóóó... – mondta, amikor kinyitotta a szemét, és látta, hogy mindenki őt bámulja – ...emberek! – Lejjebb húzta elől az inget, így az a keblénél annyira megfeszült, hogy a két begombolt gomb közül az egyik lepattant, és végigpattogott a parkettán. A nő kihátrált a szobából, és hallani lehetett, ahogy felszalad a lépcsőn.

– Jaj, Charles... – Mrs. Tassy méltatlankodó hangot hallatott, és visszatért az ablak melletti foteljába az újságjához.

– Azt hiszem, ideje távoznunk, Roy! – állt fel Agatha, és a vállára vetette táskáját.

– Aggie... vagyis Agatha... khm... tegnap este... – Charles beletúrt a hajába.

– Igen, a születésnap buli – jegyezte meg fogcsikorgatva Agatha. – Ez az egyik vendég volt, vagy mindenki kapott egyet becsomagolva, hogy hazavihesse?

– Nem, ő csak, hát... a holnap estéről... – Charles nem mert Agatha szemébe nézni. Egyetlen pillantásától ott helyben megsemmisült volna.

– Felejtsük el a holnapot, Charles. Végül is nehéz napod lesz, új inget kell venned. Talán közben nézhetnél új barátnőt is, ha már úgyis vásárolsz!

Agatha kiviharzott az előszobába, sarkában Royjal. Roy megállt az ajtónál, visszafordult, és huncut mosolyt és apró kis integetést küldött Charles felé.

– Viszlát, Charles drágám!

Negyedik fejezet

– Letartóztat engem gyilkosságért? – nevetett fel hitetlenkedve Agatha.

– Magának elment az esze, Wilkes!

– Wilkes *főfelügyelő*, Mrs. Raisin – javította ki halvány mosollyal Wilkes, könyökét az asztalon nyugtatva. Összetette a két kezét, ujjaival mintegy templomot formázva, amelyben két mutatóujja volt a templomtorony. Állát a toronyra támasztotta, mire az ujjai szétcsúsztak, és az egyik megbökte az orrát. – Egy kis tiszteletet kellene mutatnia.

– A tiszteletet, úgy mondják, ki kell érdemelni – szögezte le Agatha.

– A tisztelet a rangomnak szól az olyanok részéről, mint maga! – reccsent rá Wilkes. – Az a szerencséje, hogy Wong őrmester rávett erre a beszélgetésre. Én másképp csináltam volna. Jogom volna most azonnal bezáratni egy cellába – és nem biztos, hogy nem teszem meg!

– Ez nem egy formális kihallgatás, Mrs. Raisin – szólalt meg Bill Wong, és ez sokkal hivatalosabban hangzott, mint ahogy Bill általában beszélt vele, de a hangvétel segített megnyugtatni a főnökét. Csupán hárman ültek a mircesteri kapitányság kopár kihallgatóhelyiségében. – Nincs letartóztatva, nem részesült figyelmeztetésben, egyszerűen segít nekünk a nyomozásban.

– Megint – tette hozzá Agatha.

– Igen, és mi értékeljük, hogy immár második alkalommal fáradt be elbeszélgetni velünk a tegnapi incidensről, és hálásak vagyunk érte. Előkerült azonban néhány bizonyíték, amely arra enged következtetni, hogy része volt Sir Godfrey Pride meggyilkolásában. – Wilkes egy átlátszó műanyag bizonyítékos tasakot hajított az asztalra. – Felismeri ezt?

– Természetesen – válaszolta Agatha, és szinte oda sem nézett a tasakra. – Ez a névjegykártyám.

– Meg tudja magyarázni, hogy került az áldozat zakójának a zsebébe? – kérdezte Bill.

– Persze – válaszolta Agatha. – Én adtam tegnap reggel Sir Godfreynek. Volt egy ügy, amit meg akart beszélni velem, de nem gondolta, hogy az ünnepség a megfelelő hely.

– Szóval beleegyezett, hogy találkozik vele – sugallta Wilkes.

– Nem egészen – magyarázta Agatha. – Először nem tetszett a viselkedése, de megmondtam neki, hogy ha úgy gondolja, segíthetek neki valamiben, beszéljünk meg egy találkozót.

– Beismeri, hogy nem kedvelte a férfit – bólintott Wilkes, és győzedelmesen vigyorgott, mintha csapdát állított volna, amelybe Agatha belesétált.

– Nem tetszett, ahogy először beszélt velem, de nem látszott teljesen ostobának – nézett Agatha szikrázó szemmel Wilkesre. – Felismerem,

ha meglátok egy tökfilkót.

– És maga így szervezte azt a találkozót? – nyúlt Wilkes egy másik bizonyítékos zacskóért, majd Agatha elé csúsztatta. Egy kézzel írt cédula volt benne a következő szöveggel:

DRÁGA G.,

*TALÁLKOZZUNK AZ ERDŐBEN AZ ÜNNEPSÉG HELYSZÍNE
MÖGÖTT!*

RETTEGETESEN NAGY SZÜKSÉGEM VAN RÁD!

SZERETETTEL, A.

XXXX

– Soha életemben nem láttam ezt a cédulát – biztosította róla Agatha, miközben a szája sarkában megjelent mosoly és egy kis fejrázás jelezte, mennyire megdöbbent, hogy Wilkes talán azt hiszi, ő írta. – Ha azt gondolja, én írtam, akkor azt is gondolnia kell, hogy belezúgtam az öreg Sir Godfrey-ba. Ez pedig a legabszurdabb elmélet, amivel valaha előállt.

– Egyáltalán nem, Mrs. Raisin – vigyorgott Wilkes. – Azt hiszem, az üzenet egy trükk volt, hogy az áldozatot az erdőbe csalják, ahol azután meggyilkolták. És az aláírója „A”. A, mint Agatha.

– Ne legyen nevetséges! – Agatha érezte, hogy enyhén elvörösödik, kezdi előtenni az indulat. – Sok női név kezdődik A-val!

– Akkor tessék – előzékenykedett Wilkes, és nyilvánvalóan élvezte, hogy sikerült kihoznia a sodrából Agathát –, nevezzen meg egyetlen nőt, akit ismer, és akinek a neve A-val kezdődik.

– Az asszisztensem, Toni – válaszolta Agatha.

– A Toni T-vel kezdődik! – jelentette ki önelégülten Wilkes.

– Ez az Antonia rövid formája, maga tökfej! – csattant fel Agatha, aztán mélyet lélegzett, hogy lecsillapodjon, miközben Wilkes visszatette

a bizonyítékos tasakokat egy bézs mappába, és végig morgott magában.

– Ennyi az egész, amivel rendelkezik? – méltatlankodott Agatha. – Mi van a boncolási jegyzőkönyvvvel?

– Nem vagyok hajlandó felfedni egy bizalmas jegyzőkönyv tartalmát olyanoknak, mint maga – jelentette ki Wilkes, és felállt, hogy elhagyja a helyiséget. – Egyelőre ennyi, Mrs. Raisin, de ne gondolja, hogy végeztem magával!

– Nem komplett, ha azt hiszi, ilyen gyatra bizonyítékok alapján letartóztathat – sziszegte Agatha Billnek, ahogy Wilkes kiment a szobából.

– De azért megpróbálta – vonta meg a vállát Bill. – Azt mondta, fel akar dühíteni, hogy lássa, hogyan reagálsz.

– Ez tényleg lökött! – nevetett Agatha. – Hogy tudta meggyőzni, hogy ne tartóztasson le?

– Megmondtam neki az igazat – felelte Bill. – Megmondtam neki, kizárt dolog, hogy meg tudjuk akadályozni, hogy saját nyomozást indíts, és akkor te vagy akkora bajba kerülsz, hogy tényleg meglesz az alapja, hogy letartóztasson, vagy belehajszolod a gyilkost egy olyan lépésbe, amivel elárulja magát. Bármelyik esetben Wilkesé lesz az érdem az ügy felgöngyölítéséért.

– Kizárt, hogy valaha is behódoljak ennek a bohócnak!

– Gondold meg, Agatha, és járj túl az eszén. Én most naponta vagyok kénytelen együttműködni Wilkes főfelügyelővel, és néha úgy lehet a legjobban elintézni a dolgokat, ha hagyod, hogy azt higgye, ő a győztes.

– Nagyon okos vagy, Bill – mosolygott rá Agatha őszinte elismeréssel. – Alice-nek szerencséje van veled.

– Én vagyok a szerencsés – mondta Bill ugyanazzal a boldog csillogással a szemében, amelyet Agatha a Vörös Oroszlánban látott előző este. Bill Wong nyugodt volt és elégedett.

Ahogy hazafelé autózott, Agatha azon elmélkedett, vajon Roynak sikerült-e teljesítenie bármelyik feladatot, amivel megbízta, amikor visszafelé mentek az Orgona közbe a Barfield House-ban lezajlott bohózat után. Az A44-esről Carsely felé ráhajtott egy fasorra; az ágak az út fölött áthajolva alagutat képeztek a magasban. A lehullott levelek aranylóan örvénylettek, ahogy Agatha elhajtott mellettük, amíg el nem ért a falu első sárga kőfaláig.

Az Orgona közbe befordulva azonnal látta, hogy Roy megtette, amire kérte. Toni kocsija a ház mellett parkolt, vagyis Roy elérte, és a lány velük fog ebédelni. Agatha remélte, ez annak is jele, hogy Roy tudott valahol asztalt foglalni – ez volt a második feladata –, mert a lasagne a mélyhűtőben nem volna elég hármuknak. Asztalt szerezni az utolsó pillanatban nagy feladat volt, és Agatha remélte, hogy Roynak sikerült a Vörös Oroszlánnál jobb helyet találnia. Az utóbbi időben Agatha olyan sokszor evett ott, hogy szinte az egész étlapot fel tudta volna mondani... akár visszafelé.

– Nincs vesztegetni való időnk, édesem! – kiáltott Roy Agatha kerti ösvényén szökellve, ahogy Agatha bezárta a kocsiját. Közvetlenül mögötte közeledett Toni. – A Horse and Groomba megyünk Bourton-on-the-Hillben. Gyorsan indulnunk kell.

– Én szívesen vezetek – szólt Toni, a kocsija kulcsait csörgetve.

– Köszönöm, Toni – lélegzett fel Agatha. – Fura egy nap ez. Mindent elmondok, ha ott leszünk.

Bezsúfolódtak Toni kis autójába, és máris kanyarogtak visszafelé a fasor alagútján keresztül az A44-esre. Moreton-in-Marsh felé tartva elhajtottak a Sezincote feliratú tábla mellett.

– Jártatok már ott? – kérdezte Roy a hátsó ülésről. – Egyszer voltam ott egy esküvőn. Pazar, mint egy indiai palota, Cotswoldsbe áttelepítve,

hagymakupolával és elefántsobrokkal a kertben.

– Tényleg? – Agatha hangja csodálkozást árult el, hogy létezik egy ilyen egzotikus hely szinte a háza szomszédságában. – Meg kell látogatnunk. Lassíts ezen a lejtős részen, Toni. Nincs messze a kocsmá.

A fák baldachinja, alig szélesebb, mint a Carselybe vezető út fölötti, hirtelen megnyílt, és feltárult a kilátás Moreton felé, valamint Bourton első kőépületei, amelyek egyike volt a Horse and Groom. Toni megtalálta az utolsó üres helyet a parkolóban, majd megkerülték az épületet a főbejáráthoz.

Kívülről a kocsmá úgy nézett ki, mint egy tipikus cotswoldsi fogadó, kőfallal és fehérre festett ablakkeretekkel a zsindeletet alatt. Forgalmas vendéglő volt; egy gyors pillantást vetve a nagy hátsó kertre Agatha csodálkozva látott néhány edzett figurát az asztaloknál, akik élvezték a távoli, messze elterülő zöld mezőkre és erdőkre nyíló kilátást. Agatha örült, hogy bent fognak ülni, ahol megnyugtató tűz égett a kandallóban. A feketére festett mennyezeti gerendák sokkal magasabban voltak, mint a Vörös Oroszlánban, a csupasz kőfalak keveredtek a kellemes pasztellszínű vakolattal borított sávokkal, és a praktikus, hagyományos stílusú berendezés hívogatta őket.

Az étlap sem okozott csalódást Agathának. Severn and Wye füstölt lazacot rendelt tormakrémmel, majd bőséges vasárnapi bőrs sertéskarajt, Yorkshire pudingot, sült krumplit és mindenféle köretet. Holnap, gondolta, megfelelőbb nap lesz, hogy belekezdjen a fogyókúrába.

– Toni, meg kell hallgatnod a sztorit Sir Godfrey Pride meggyilkolásáról – kezdte Agatha, miközben Roy bőséges mennyiségű Beaujolais Villages-t töltött a poharaikba. Toni buborékos vizet ivott. – Roy, mondj el neki mindent a te Mr. Evansodról.

Agatha a bort szopogatta, miközben hallgatta Royt, aztán Tonihoz fordult.

– Mindent tudnod kell, amit mi tudunk, hogy amikor a gyilkos nyomába eredünk, egyikünk se feledkezzen meg semmi fontosról. Holnap az irodában a szokásos ügyeinket rábízuk Patrickre és Simonra, mi pedig erre a nyomozásra koncentrálunk.

– Szóval, ez történt velem az elmúlt két napban...

Agatha azzal kezdte, hogy megérkezett az ünnepségre, és megismerkedett Sir Godfrey-val. Elérkezett arra a pontra, amikor részt vett az íjászbemutatón, és ekkor Toni közbeszólt.

– Pók, pókháló tetoválással – ismerem.

– Te is szenvedő alanya voltál a vándorló kezeinek? – kérdezte Agatha.

– Nem, ugyanazon a lakótelepen nőttünk fel. Az anyja nevelte, amíg meg nem halt. Az apját soha senki nem ismerte, de a mama korábban a carseworthi uradalomban dolgozott, mielőtt az kezdett tönkremenni. Úgy hallottam, most a barátnője dolgozik ott, részmunkaidőben.

– Milyen volt ez a Pók? – érdeklődött Roy.

– Nem sokban különbözött a többi fiútól. Voltak kisebb balhéi: graffitizés, bolti lopás, részegség, ilyesmi. Úgy hiszem, azt remélték, jót fog tenni neki, ha csatlakozik az Ancombe-i Íjászok csapatához, de úgy tudom, soha nem lett belőle semmi.

– Az íjászok csoportját azért alapították, hogy hátrányos helyzetű gyerekeket segítsenek – magyarázta Agatha. – Pók arra érdemes jelölt lehetett, különösen, ha az anyja Sir Godfrey-nál dolgozott. – Agatha elhallgatott, mert kihozták az ennivalót, belekóstolt a lazacba, aztán folytatta. – Szóval, amikor a lövéshez készülődtem, megjelent egy kiskutya, és nem volt más választásom, a földre lőttem ki a nyilat,

nehogy eltaláljam – színezte ki egy kissé Agatha a történetet, amit ő cseppet sem tartott füllentésnek –, de amikor újra próbálkoztam...

Egy apró sorházban Comfrey Magnában egy fiatal pár ült a konyhaasztaluknál, sajtos makarónit ettek, és az asztalon előttük szétszórta heverő kifizetetlen számlákat vizslatták. A nő karcsú volt, csinos arcú, zöld szemű és hosszú barna hajú. A férfi haja is barna volt, leért majdnem a válláig, és a szeme alig látszott vastag lencséjű, sötét keretes szemüvege mögött.

– Beszelnünk kell Gerald dal, Benny – jegyezte meg a nő, és lágy, előkelő kiejtése költséges iskolákról árulkodott. – Most van szükségünk pénzre. Nem tudjuk kivárni, amíg az egész zűrzavar rendeződik.

– Nem sok mindent tehetek az ügy érdekében, Liz – válaszolta a fiatalember. Vontatott beszéde kevésbé kiváltságos neveltetést sejtetett.

– Szívesen beszélek vele, de ő a te bátyád, és engem nem sokra becsül.

– Velem sem hajlandó beszélni – mondta a nő –, de nincs más választása. Én nem félek tőle meg az arrogáns feleségétől. Csak azt akarom, ami jogosan az enyém, és amíg azt meg nem kapom, egyszerűen muszáj lesz kisegítenie minket.

– És ha nem akar?

– Ebben az ügyben nem hagyok neki más választást. Vagy segít nekem, vagy nagyon megnehezítem az életét.

– Óvatosnak kell lennünk, Liz. Sok embert feldühített, ahogy az öreged meghalt. Sokan azt keresik, kit vádolhatnak meg.

– Igazad van... de Gerald egész biztosan rajta lesz minden rendőrgyanúsított listáján, és nem akar majd túl sok figyelmet magára vonni, úgyhogy most lenne a legjobb nyomást gyakorolni rá.

– Ha te mondod, Liz... Én támogatom, bárhogy döntesz is, ezt tudod.

– Igen, tudom. – Liz az asztal fölött megfogta a férfi kezét. – Mindig tudtam, hogy te vagy az egyetlen ember, akire számíthatok. Akkor hát holnap. Holnap megkeressük.

Másnap kora reggel Agatha leparkolt a szokott helyén, és a mircesteri főutcán sétálva minden kirakatban megcsodálta magát, amelyik mellett csak elment. Mircesterben nem volt sok üzlet, ahol vásárolt volna; csak egyetlen igényesebb áruházban vett olykor ruhákat, amelyek legtöbbször – anélkül, hogy egyszer is felvette volna – jótékonysági boltban végezte, amikor a hangulata ellenük fordult. Amikor viszont komolyabb vásárlásnak érezte szükségét, Agatha vonatra szállt, és meglátogatta kedvenc londoni butikjait, sőt, néha kicsit tovább is merészkedett, és végigsétált a rue Saint-Honorén Párizsban. Ott szigorú keretösszeget jelölt ki magának, amit aztán élvezettel vett semmibe.

Aznap reggel azonban lényegében meg volt elégedve azzal a kétsoros lila kabátruhaival, amire nemrég tett szert a mircesteri áruházban. Az eladó biztosította róla, hogy „szuper elegáns, és „szinte pont ugyanolyan, mint amelyet Kate Middleton visel. Hát, ha a walesi hercegnének elég jó, talán érdemes Raisin magánnyomozó figyelmére is.

A kivágása elég mély volt ahhoz, hogy felvehesse hozzá nagy becsben tartott arany nyakláncát, és elég kényelmes, hogy zárt helyen viselhesse, míg térd alatti hossza lehetővé tette, hogy házon kívül is hordhassa a változékony őszi időjárásban. Az öltözközéshez olyan cipőt társított, amelynek a sarka kissé megemelte a magasságát, és olyan formát biztosított a vádlijának, a combjának és a hátsójának, amelyet szeretett volna, így segített dacolni a rettegett gravitáció hatásaival.

Elégedetten nyugtázta a kirakatüvegben látható tükörképe látványát, és magabiztosan lépdelt a régi kis utca felé, ahol a Raisin

Nyomozóiroda várta Mr. Tinkler régiségboltja fölött. Amikor azonban a sarokra ért, megtorpant. Valami oda volt kötve egy lámpaoszlophoz a régiségbolt előtt – egy nagy, szőrös, fekete-fehér állat.

Lábujjhegyen áttipeggett az út macskakövein, hogy közelebből – de biztonságosnak ítélt távolságból – megnézzze.

– Mrs. Raisin! Van ennek valami köze önhöz? – Mr. Tinkler kerek, kissé görnyedt alakja jelent meg az üzlet ajtajában.

– Nem, fogalmam sincs, mi ez... – Óvatosan lépett egyet a kreatúra felé, amikor annak szeme kikerekedett, a fülei lelapultak, és morgó hangot hallatott. Aztán rikoltott egyet, és nagy adag zöldes nyálkát köpött rá. Agatha rémületére a bűdös trutymó ráfröccsent a ruhája elejére, és undorodva érezte, ahogy apró cseppek hullanak a nyakára is. Hátrált, alig tudta elhinni, ami az imént történt.

– Velem is ezt tette – panaszkolta Mr. Tinkler, és szétnyitotta a zakóját, amely alatt láthatóvá vált zöld foltos inge. – Ennek az ingnek annyi.

Agatha elfordult, képtelen volt megszólalni, csak levegőért kapkodott, és eltartotta a kezét az oldalától, mintha nem tudná elviselni saját maga érintését. Felszaladt a lépcsőn az irodába, ahol Patrick Mulligan és Simon Black az utóbbi asztala mellett állva kávéztak.

– Jó reggelt, főnök! Mondjon el nekünk mindent a gyilkosságról a...

– Simon vidám vigyora zavart tekintetre váltott. – Azta! Mi történt magával?

– Te jó ég! – Patricket, a nyugdíjas rendőrtisztet nem volt könnyű megdöbbszteni, de most teljesen készületlenül érte a látvány, ahogy Agatha, mint egy zombi, ragacssal borítva becsoszog az irodába.

– Van egy... van egy dolog – zihálta Agatha. – Egy izé odalent!

– Miféle izé? – kérdezte Patrick.

– Valami... olyan, mint egy birka és egy ló keresztezése. – Agatha csak ennyit tudott kinyögni.

– Egy birka és... – ugrott talpra Simon, és az ablakhoz rohant. – Igen! – rikoltotta, és élvezettel a levegőbe öklözött. – Ez Rocco! Ez lesz a valaha volt legrövidebb megbízás!

Agatha figyelte, ahogy Simon megragadja a telefonját, és lesiet a lépcsőn.

– Mi a fenéről beszél? – Agatha Patrickre nézett, aki csitító mozdulattal felemelte mindkét kezét, mert felismerte, hogy a hírhedt Raisin-féle düh kezd felülkerekedni főnöke döbbenetén.

– Talán szeretne megmosakodni – javasolta, és tett egy lépést Agatha felé. – Hadd segítsem le a kabátját.

– Ez egy kabátruha, Patrick – mordult fel Agatha hátralépve –, és nem fogok fehérneműben mászkálni az irodában!

– Ja, persze... értem... – motyogta zavartan a férfi, aztán kotorászni kezdett egy szatyorban az íróasztala mellett, és előhúzott két műanyag zacskót. – Ezek jók lesznek. Nem igazán illenek magához, persze, de... vészhelyzetben... ideiglenesen. Meg tudjuk magyarázni az „izét”, amikor kész meghallgatni.

Agatha elvette a szatyrokat, és az iroda apró fürdőszobájába indult. Tíz perccel később a trutymótól megszabadulva, helyreállított sminkkel, valamint egy kék-sárga Mircester United feliratú kapucnis felsőben és hozzá illő tréningnadrágban tért vissza. A bal kezében az egyik szatyorban ott volt tönkretett kabátruhája és a magas sarkúja, a másikkban a táskája. Toni akkor érkezett meg az irodába, amikor Agatha éppen konfrontálódni készült Patrickkel és Simonnal. Dermedten bámult Agathára.

– Hmmm... divatos – nyögte ki, mert más nem jutott eszébe.

– Ideiglenes! – csattant fel Agatha, és eltűnt a saját irodájában. Kihúzta íróasztala jobb alsó fiókját, elővett egy tornacipőt, amit erőnléti sétáira tartogatott, amikor rátört a rendszeresen jelentkező

fitneszhóbortja. Úgy gondolta, ez sokkal jobban megy új szabadidős öltözkékéhez, mint a magas sarkú cipő. Gyors telefont bonyolított az áruházzal, megtudta, hogy van még raktáron ugyanolyan kabátruha, mint amit lehányt a rettenetes állat, és jelenleg egy nejlonszatyorban lapul az asztala mellett. Bankkártyával fizetett, és biztosította az áruházat, hogy valaki egy órán belül elmegy érte. Agatha kísétált a külső irodába, kezében a nejlonszattyorral. Az íróasztalánál ülő Simon ölébe ejtette.

– Szabadulj meg tőle – mondta, és átnyújtott neki egy cédulát az eladó nevével, akivel az új ruháról beszélt. – Dobd a kinti kukába útközben, ahogy elmész az új ruhámért.

– Miért én? – jajdult fel Simon. – Az egy női osztály, és...

– Mert te vagy a felelős azért, hogy új ruhát kellett vennem – jelentette ki Agatha, Toni asztalának sarkára telepedve. – És most magyarázd meg nekem, mi az a szörnyeteg odalent. – Agatha elhallgatott, fenyegető pillantással összehúzta a szemét. – És jó legyen az a magyarázat!

Agatha titkárnője, Helen Freedman sietett be az irodába, felakasztotta a kabátját, és elnézést kért, hogy az eveshami busz késése miatt később ért be, röviden megdicsérte Agatha Mircester United-szurkolói öltözkékét, és megígérte, hogy azonnal hoz neki kávé.

– Nos, minden péntek délutánra nyúlik vissza – kezdte Simon. – Én hagytam el utoljára az irodát, és jött egy telefonhívás Mr. Pottstól. Lámákat tenyészt a farmján, és Rocco, a díjnyertes csődör – az a hím láma – eltűnt.

– Értem – mondta Agatha, és elvett egy csésze kávé Helentől –, és honnan tudta Rocco, hogy pont nálunk kell feladnia magát?

– Roccót az hozta ide, aki elrabolta – magyarázta Patrick. – Simon kicsit körbetelefonált szombaton.

– Szereztem egy listát a nevekről Mr. Pottstól, és magam is végeztem egy kis kutatást – tette hozzá Simon –, aztán mindenkit felhívtam, akit találtam, akinek bármi köze van lámákhoz vagy alpakákhoz – azok hasonlítanak a lámákhoz, csak kisebbek –, vagy bármilyen más szokatlan jószágokhoz. Megmondtam nekik, hogy Agatha Raisin Rocco nyomában van. Persze legtöbbjük Csitt-csatt, a szamár miatt hallott magáról, meg azok miatt a mosolygós kenguruk miatt, és a legtöbben azt mondták: „Hát, az ég kegyelmezzen bárkinek, akinél Rocco van!”

Toni nevetett. Agatha továbbra is rezzenéstelen arccal ült. Toni gyorsan a kezével takarta el a mosolyát.

– Szóval, kinél volt Rocco? – kérdezte.

– Azt nem tudom – válaszolta Simon. – Valószínűleg egy tenyésztő lehetett, aki szerette volna, hogy a nőtényeit... Szóval, hogy Rocco szaporítsa a nyáját. Nem könnyű eladni egy olyan lámát, mint Rocco, anélkül, hogy a lámavilág tudomást ne szerezne róla. Gondolom, az öreg Rocco remekül érezte magát a hétvégén, és mert Mr. Potts véletlenül a városban volt ma reggel, magához vette, és most útnak hazafelé.

– És mi van, ha az, aki ellopta, úgy döntött, hogy Rocco betöltötte hivatását, és a továbbiakban már semmi haszna? Valójában csak tehertétel – vetette fel Agatha. – Talán egyszerűen megszabadultak tőle, amikor azt hitték, hogy a nyomukban vagyunk.

– Amúgy is megtették volna – mondta Patrick. – Simon úgy vélte, a lámatartó közösségben elég gyorsan elterjed a hír, és hogy állatszerető emberként a rablók inkább vissza akarják adni Roccót, mint hogy bántalmazzák, és kockáztassák, hogy közben elkapják őket!

– Péntek estétől hétfő reggelig! – ujjongott Simon, aki tapsolt is egyet, csettintett az ujjával, és mindkét öklével a levegőbe boksolt. – A valaha volt leggyorsabb megoldása egy ügynek!

Agatha egykedvűen, mosolytalanul bámult rá.

– Ó, kivéve persze, hogy... ez nem volt igazán *ügy* – mondta Simon elszomorodva. – Tudom, hogy mindannyiunknak egyeztetnünk kell az új eseteket magával, de nem tudtam elérni, és én... nos, Mr. Potts magán kívül volt az örömtől, és tudni akarja, mennyivel tartozik nekünk.

– Az új ruhát mindenképpen ki fogjuk számlázni neki – jelentette ki hűvösen Agatha.

– Hmmm... – töprengett el Simon. – A lámák akkor csinálnak ilyet, ha fenyegetve érzik magukat.

– És egy új inget Mr. Tinklernek – tette hozzá Agatha, és Patrickhez fordult. – Mi ez, ami rajtam van?

– A Mircester United futballklub hamisított rajongói portékája – válaszolta Patrick. – Emlékszik, hogy a múlt héten bíztak meg, hogy segítsünk nekik megkeresni azokat, akik ezeket a hamisított cuccokat árulják a stadionban. A legtöbb utánzatot utcai vásárokon meg hasonló helyeken dobják piacra, de elkapni a kereskedőket, és rávenni őket, árulják el, ki a beszállítójuk, teljesen hiábavaló iszapbirkózás lenne.

– A klubok egy vagyont veszítenek emiatt a csalás miatt – tette hozzá Simon. – Azt kellene elsőként kideríteni, ki juttatja a hamisítványokat a stadionba.

– Értem – mondta Agatha, és megrángatta a kapucnis póló ujját. – Nem túl jó minőség, ugye? Az biztos, hogy én nem tudnék egész nap ebben ülni. Rendben, Simon, menj, és ahogy visszajössz, tartunk egy eligazító értekezletet. Roy Silver is csatlakozik hozzánk.

Simon felkapta a nejlonszatyrot, és az ajtó felé indult.

– És Simon – szólt utána Agatha, mintha akkor jutott volna eszébe –, nem vagyok boldog attól, ahogy a Raisin Nyomozóirodát használtad

emberek megfélemlítésére. Magánnyomozók vagyunk, nem gengszterek.

A fiatalember keskeny arca hirtelen még hosszabbnak tűnt, és a földet bámulta, nem tudta, mit mondjon, aztán eldöntötte, legjobb lesz, ha nem szól semmit.

– Másrészt viszont – folytatta Agatha –, visszaszerezted Roccót, és ebben az esetben azt gondolom, a cél szentesíti az eszközt, úgyhogy jól tetted. Remek munka volt!

Simon vigyorogva felnézett. Milyen könnyű – tűnődött Agatha, miközben visszasétált az irodájába – boldoggá tenni valakit. Néhány gondosan megválasztott szó széppé teheti valakinek a napját. Hasonlóképpen, néhány meggondolatlanul kiejtett szó tönkretetheti valakinek az életét. Néha mind a kettő megtörténhet.

Eszébe jutott, amikor James váratlanul meglátogatta egy olyan alkalommal, amikor rendkívül depressziósnak érezte magát. A férfi már távozni készült, amikor azt mondta, mintegy mellesleg:

– Valójában azért jöttem, hogy megkérjem a kezedet. – Ez a néhány szó azonnal a legboldogabb nővé tette Agathát egész Cotswoldsben, egész Britanniában, az egész világon. Mégis, úgy alakultak a dolgok, hogy végső soron ezek a szavak tették mindkettőjüket rendkívül boldogtalanná, amikor a házasságuk zátonyra futott.

Hol lehet James? Agatha korholta magát, amiért hagyta, hogy a férfi hiánya idegesítse. Bár nem voltak éppen beszélő viszonyban, lehetett volna benne annyi jóérzés, hogy közölje, elutazik, és mennyi időre.

Agatha visszament az irodájába, papírmunkával foglalta el magát, amíg kopogást nem hallott az ajtón, és Roy Silver dugta be a fejét.

– Most érkeztem, édesem – mondta ragyogva, aztán a hangja egy-két oktávval mélyebbre váltott. – Te jó ég... mi a csoda van rajtad?

– Ideiglenes! – mordult rá Agatha. – Szerezz magadnak egy kávé, és fogj egy széket odakint, Roy. Nemsokára kezdjük a megbeszélést.

Agatha az asztalán fekvő papírokra meredt – számlák, csekkek és jelentések –, valójában azonban egyiket sem látta. Most, hogy már múltóban volt a Roccóval való találkozás sokkja, Agatha gondolatai visszatértek a Sir Godfrey Pride-gyilkosságra. A legtöbb gyilkosságot, mondta magának, olyasvalaki követi el, akit az áldozat ismer. A női áldozatokat nagyobb valószínűséggel öli meg a partnerük vagy a volt partnerük, mint a férfiakat, de a férfiakat gyakrabban öli meg valamelyik ismerősük. Meg kell vizsgálniuk Sir Godfrey családját. Semmi kétség, Wilkes már szaglászik utánuk.

Aztán ott volt a gyilkos fegyver, egy nyílvesző. Van ennek valami jelentősége? A csapat segítségével biztosan előbb derítik ki az igazságot, mint az az utálatos Wilkes. Agatha úgy döntött, a nagy irodába hívja össze a megbeszélést. Roy csatlakozásával egy kicsit szűken lennének a saját íróasztala körül.

– Rendben, figyeljetek! – szólt Agatha, és újra elfoglalta helyét Toni íróasztalán. – Aktuális ügyek. Kezdjük veled, Patrick.

Átrágták magukat a listán szereplő, folyamatban levő néhány válási és megfigyelési ügyön. Patrick körvonalmazta a terveket, amelyeket ő és Simon dolgozott ki, hogy beépüljenek a Mircester United stadionjában és körülötte működő árusok csoportjába, mintha ők lennének az új fiúk, akik átvesznek egy hamburger- és hotdog-árusító helyet a területen. A klub elnökének támogatásával aztán megpróbálják kiszűrni, hogyan kerülnek az árusokhoz a hamisított termékek meccsnapokon. Roy türelmesen hallgatott, szemmel láthatóan élvezte, hogy hallja a rengeteg fortélyt és intrikát.

– Simontól és Roccótól eltekintve más újdonság ezen a héten? – kérdezte Agatha.

– Mrs. Parsons, egy kedves idős hölgy telefonált – mondta Toni. – Közeledik a gyémántlakodalma időpontja, nagy családi ünnepséget terveztek, de ő azon gondolkodik, hogy lefűjja az egészet, mert a férje furcsán viselkedik.

– Mit gondol, miben sántikál a férje? – kérdezte Agatha.

– A férfi kéthetenként egyszer eltűnik a kocsijával, kedd délután. Állítólag parfümtől szaglik, amikor hazajön.

– Szóval azt gyanítja, a férjének viszonya van valakivel. Mennyi idős?

– Mind a ketten hetvenkilenc évesek.

– Az ember azt hinné, hatvanévnvi házasság után már benőtt a feje lágya – jegyezte meg Patrick.

– Vannak férfiak, akik soha nem tanulnak – felelte Agatha. – Lássuk, a végére tudunk-e járni a nagy ünneplést megelőzően. Patrick, neked és Simonnak van elég dolgotok a Mircester United-üggyel. Toni és én foglalkozunk Mr. Parsonsszal. És most térjünk rá Sir Godfrey Pride meggyilkolására.

Mielőtt elkezdhette volna tájékoztatni munkatársait a történetekről, kopogtak az iroda ajtaján. Agatha felnézett, és Sir Charles Fraith-t pillantotta meg az ajtóban.

– Jó reggelt, Ag... – kezdte Charles, aztán elhallgatott, és felhúzta a szemöldökét. – Mi a csudát viselsz?

– Csak ideiglenes! – közölte Agatha. – Egy kicsit úgy, mint a te kis Miss Gombszaggatód öltözéke, nyilvánvalóan. Sikerült mostanra kiheverni a másnaposságot? Mit akarsz? Pillanatnyilag eléggé el vagyunk foglalva. Ha vacsorára akarsz meghívni, akkor...

– Ez fontos – jelentette ki szigorú pillantással és komor hangon Charles, ami kissé meglepte Agathát. Azt hitte, azért jött, hogy

bocsánatot kérjen a tegnapiért, de nyilvánvaló volt, hogy nem áll szándékában elnézést kérni.

– Akkor jobb lesz, ha bemegyünk az irodámba – mondta, és előresietett, majd becsukta az ajtót maguk mögött. – Szóval, ki volt az a vörös? Csak egy újabb alkalmi partner, vagy ismét egy jövődöbeli házastárs, első a Lady Fraith-verseny esélyesei között?

– Fogd már be, és hallgass ide, légy szíves! – mordult rá Charles. Agatha furcsálkodva nézett rá. Charles dühösnek, vagy inkább nyugtalannak látszott. Agatha összefonta a karját, visszaült a székébe, hogy meghallgassa. – Úgy gondoltam, tudnod kell – folytatta Charles –, hogy beszéltem egy barátommal, a mircesteri kórház sebészével. Azt mondta, hogy James a kórházban van, ő az egyik betege.

– James? – hökkent meg Agatha. – De hogyan... miért?

– Emlékszel, amikor lelépett Franciaországba, miután agydaganattal diagnosztizálták?

– Igen, igen, persze... de a daganat elmúlt.

– Hát most visszatért, még erőteljesebben.

– Meg kell látogatnom – jelentette ki Agatha, azzal talpra ugrott, és felkapta a táskáját.

– A kabátruha, ahogy parancsolta, főnök! – Simon viharzott be az irodába egy csinosan csomagolt papírdobozzal.

– Köszönöm, Simon! – rohant el mellette Agatha, kikapva a kezéből a dobozt, és eltűnt a fürdőszobában.

– Aggie, hadd menjek veled a kórházba – kérte Charles. – Ha gond lenne, és nem engednék, hogy meglátogasd, én talán, tudod, el tudnám intézni.

– Köszönöm, Charles – válaszolta megenyhülve Agatha. – Nagyon kedves tőled.

Fél órával később Agatha túsarkúja a mircesteri kórház egyik folyosójának fényes padlóján kopogott. Mellette Charles lépkedett hangtalanul. Az ilyen helyek a gyógyulást szolgálják, de akkor miért van az, hogy a ragyogó fények, a csillogó felületek és különösen az összetéveszthetetlen kórházzsag rossz előérzettel töltik el? A szagtól konkrétan hányingere támadt. Még ha muszáj is itt lenni – és különösen, ha valakinek tényleg itt kell lennie –, a kórház nem kellemes hely.

Odamentek a recepciós pulthoz, ahol egy fiatal nő kedvesen mosolyogva felnézett a számítógép képernyőjéből, és megkérdezte, segíthet-e.

– A férjemet jöttem meglátogatni – közölte Agatha. – James Lacey.

A fiatal nő gépelt a billentyűzetén, aztán a homlokát kissé ráncolva felnézett.

– Az adatokból, amit látok – magyarázta –, Mr. Lacey nem házas.

– Mrs. Raisin Mr. Lacey volt felesége – mondta Charles. – Ma reggel beszéltem Mrs. Shelleyvel, és ő mondta, hogy Mrs. Raisin nyugodtan meglátogathatja.

– Ebben az esetben – mondta a fiatal nő, aki a sebész nevének említésére megint mosolyogni kezdett –, a tízes kórterem mellett van egy szobában. Ha beszélnek az ügyeletes nővérrel, ő odavezeti magukat.

Amikor odaértek James szobájához, Agatha megkérte Charlest, várjon odakint. A nővér előrement, és Agatha rövid beszélgetést hallott, mielőtt a nővér visszatért.

– Nagyon fáradt – magyarázta a nővér –, de örül, hogy láthatja. Kérem, ne maradjon sokáig. Pihennie kell.

A szobában nem volt annyira világos, mint a kórház többi részében, és Agatha lassan közeledett az ágyhoz, nem tudva, mire számíthat. James alakja normális esetben magas volt, és erőteljes, a kórházi ágyban fekvé viszont sokkal kisebbnek látszott, mintha valahogy összement

volna. Az arca, amely általában bronzbarnára sült a sok külföldi tartózkodástól, amit útikönyvíróként tett, most olyan sápadt volt, mint a kórházi ágynemű.

– Agatha, drágám – mosolygott rá, és megpróbálta felemelni a fejét a párnáról.

– Ne mozogj, James – szaladt oda az ágy mellé Agatha. – A nővér azt mondta, pihened kell.

– Jó, hogy eljöttél – hálálkodott James.

– Miért nem mondtad el nekem, hogy kórházba mész? – kérdezte Agatha, és megfogta a férfi kezét. – Nem is sejtettem.

– Nem akartalak terhelni a problémáimmal. – James aprót sóhajtott.
– Sajnálom. Azt hiszem, mondanom kellett volna valamit, és nem csak úgy eltűnni – és tudhattam volna, hogy rájössz, mi a helyzet. Te remekül rá tudsz jönni dolgokra.

James mosolygott, és megszorította Agatha kezét.

– Őszintén szólva Charles volt az, aki hallotta, hogy itt vagy. Azt mondta... azt mondta, a daganat...

– Ó, igen, a régi ellenség – úgy értem, a daganat, nem Charles – megint támadásba lendült. Félek, hogy azt fogják mondani, most nem tűnik el úgy, mint korábban.

– Úgy érted, amikor leléptél, és én a nyomodra bukkantam abban a monostorban Dél-Franciaországban? Mindig egyedül akartál megküzdeni a saját problémáiddal. Engedned kellett volna, hogy segítsék, James. Tudod, hogy megtettem volna.

– Elhiszem, hogy megtetted volna, de itt nincs nagyon mit tenni, drágám. Nem tudják kioperálni ezt a dolgot a fejemből, úgyhogy nem leszek már itt sokáig.

– Jaj, James! – Agatha sűrűn nyelte a könnyeit, és igyekezett elfojtani a hangja remegését. – Meddig...

– Legfeljebb három napig.

– Három...? Ez rettenetes! – Arcát a lepedőbe temette James keze mellett, és szabad folyást engedett könnyeinek.

– Rettenetes? – kérdezte James zavartan. – Várj egy percet, Agatha. Nyugodj meg és figyelj rám. Nem tudnak megoperálni, de adtak valami gyógyszert, amitől összehúzódik a daganat. Ettől vagyok kimerült, de ha beállították a gyógyszerelést, hazamehetek.

– Szóval nem fogsz...?

– ...meghalni? Hát persze hogy meg fogok. Végül mindenki meghal, de nekem nem áll szándékomban a közeli jövőben. Örökké szednem kell a gyógyszereket, de segítenek megküzdeni ezzel a dologgal, visszaszorítani. Még évekig jól leszek.

– Hála az égnek! James, ha bármit tehetek, hogy segítsék, bármit az égvilágon, csak szólj.

Agatha egy zsebkendővel megtörölte a szemét, halk köszönetet rebegett Helene Wintersteinnek, mert eszébe jutott, hogy egyszer azt olvasta, ő találta fel a vízhatlan szempillafestéket. Aztán megrázta a fejét, korholva magát, amiért erre gondol. Miért jutnak az ember eszébe ilyen oda nem illő dolgok a lehető legrosszabbkor? Rámosolygott Jamesre.

– Tudom, hogy nem vagyunk mindig egy véleményen, de nem tudnám elviselni a gondolatot, hogy többé nem vagy a közelemben.

– Én pedig nem tudnám elviselni a gondolatot, hogy soha többé nem látlak. Azt hiszem, ettől vagyunk a legjobb volt férj és feleség, akik valaha egymás szomszédságában éltek! – Ezen mind a ketten nevettek, és Agatha még egy kicsit ottmaradt beszélgetni, amíg be nem jött a nővér, hogy Jamest hagyni kell pihenni.

Az iroda felé tartó rövid autóúton Agatha beszámolt James állapotáról Charlesnak, aki csendben vezetett, és figyelmesen hallgatott.

Időnként ránézett Agathára, csodálva az átváltozást. Az az Agatha, akit a kórházba vitt, elkésérítően csendes volt. Most fecsegett, mint egy izgatott kamasz lány, tele reménnyel és csillogással, annyira boldog volt, hogy James életben marad. Agatha talán szeret vitatkozni, önző, makacs és félelmetesen hirtelen haragú, de mindezek dacára Agatha Raisin nem annyira köszívű, mint ahogy mindenki gondolja.

Charles eltűnődött, hogy mindazok után, amin keresztülmentek, Agatha vajon olyan erős érzelmekkel kötődne-e hozzá, mint Jameshez, ha valaha ő kerülne hasonló helyzetbe. Ott volna-e mellette, hogy támogassa, vagy egyszerűen lemondana róla?

Amikor Agatha kiszállt a kocsiból, és megköszönte, hogy kiderítette, mi van Jamesszel, és szélesen rámosolygott, Charles már tudta a választ. Persze hogy ott lenne mellette! Agatha Raisin soha nem mond le semmiről és senkiről!

Ötödik fejezet

Agatha megállt az iroda ajtajában, figyelte Tonit és Royt, ahogy fotókat aggatnak egy nagy táblára a falon. Patrick és Simon elmentek dolgozni a Mircester United-ügyön. Néhány másodpercig nézte, ahogy Toni és Roy ügyködnek. Ők ketten jól ismerték egymást, és már korábban is dolgoztak együtt, de már akkor is furcsa párost alkottak. Nem is különbözhetek volna jobban egymástól.

Toni fiatal volt és csinos, sima, halvány bőrrel, kék szemmel és hosszú szőke hajjal. A fiatalság könnyed szépsége jellemezte, amit Agatha annyira irigyelt, hogy belefájdult a gyomra, különösen, amikor Toni közelében volt. Ilyenkor mindig úgy érezte, hogy erősen meg kell feszítenie a hasizmait. Bár vékony, gondolta Agatha, talán egy kicsit inkább sovány, de hiányoznak róla azok a kis gömbölyded idomok, amelyek igazán vonzóvá tesznek egy nőt.

Roy jóval idősebb volt Toninál, a legszembetűnőbb különbséget közöttük mégis a ruházatuk jelenítette meg. Toniból hiányzott az elbizakodottság, sokszor láthatóan nem volt tudatában saját szépségének, ettől elég fantáziátlan ízléssel választotta ki a ruháit, Roy viszont mindig is zabolátlanul rikítóan öltözködött.

– Charlotte a *Hirmondótól* segített néhány fotóval – magyarázta Toni.

– Ez volt Sir Godfrey felesége, Elizabeth, aki még akkor meghalt, amikor a gyerekei tinédzserek voltak.

– Nagyon figyelemre méltó – jegyezte meg Agatha. – Gyönyörű nő.

– Középen itt van Sir Godfrey, természetesen – tette hozzá Roy –, és a fia, Gerald, a feleségével, Stephanie-val.

– Láttam őket az ünnepségen. És mi van Sir Godfrey lányával? – kérdezte Agatha.

– Róla még nincs fényképünk – válaszolta Toni.

– Ez Freddy Evans – mondta Roy, és feltűzte egy zord képű férfi fotóját, akinek olyan keskeny volt a szeme, hogy csoda, hogy kilátott a résen. Gyorsan hátrálépett a fotótól, de az a szempár követte, akárhova állt.

– És ez egy régi felvétel a carseworthi majorságról. – Toni feltette egy kétemeletes épület képét, amely nagyjából egyidősnek tűnt a Barfield House-szal, csak kisebb volt, és sokkal vonzóbb, kevesebb ablakkal. Barfieldtől eltérően, ahol a palatető úgy fojtogatta az épületet, mint valami rádobott, súlyos lepel, a carseworthi tetők kellemesebb szögben lejtettek, és a ház minden szempontból rokonszenvesen arányos volt.

– El kell látogatnunk Carseworthbe, Roy – jelentette ki Agatha. – Elvégre a ház áll a problémád középpontjában.

– Valóban – helyeselt Roy. – Kár, hogy egy ilyen gyönyörű hely olyan sok galibát okoz.

– Nem tudjuk, hogy Sir Godfrey halálának volt-e bármi köze a házhoz – mutatott rá Toni.

– Ez igaz – bólintott Agatha –, de ez az ingatlan talán az egyetlen dolog, amiért érdemes volt megölni. A pénz erős indíték a gyilkosságra, de pillanatnyilag nem tudjuk, ennek a gyilkosságnak mi volt a motivációja, bár van egy pár gyanúsítottunk.

Agatha megérintette Stephanie Pride fotóját.

– Világosan hallottam, ahogy Stephanie azt kiabálja, meg fogja ölni az öreget. Akár szó szerint értette, akár nem, mindenképpen gyanúsított marad. Evansnak talán van indítéka, ha Sir Godfrey hiúsította meg a gyógyszálló tervét, és ő rengeteg pénzt veszített – vélte Agatha.

– De nem veszített semennyi pénzt. Még nem fektetett semmit a szabadidős vállalkozás kialakításába – érvelt Toni.

– Ő nem így fogja látni – magyarázta Roy. – Ki fogja számítani, mennyit kereshetett volna, és ha nem jut hozzá a nyereséghez, azt elveszett pénznek tekinti, ráadásul engem fog hibáztatni érte.

– Akkor itt van ez. – Agatha leírta a cédulán látott szöveget, amit Wilkes mutatott neki, rajzolt mellé egy nagy kérdőjelet, és feltűzte a papírt a táblára. – Ki írta ezt az üzenetet? Ki az az „A”, és volt-e viszonyuk?

– Amikor megtaláltad, Sir Godfrey nadrágja a bokájánál volt – mondta Roy. – Lehet, hogy egy férj vagy barát rajtakapta a szeretőjével?

– Lehetséges – ismerte el Agatha. – A féltékenység és a bosszúvágy szintén erős indítékok.

– De miért egyezett volna bele, hogy az erdőben találkozzon valakivel a falusi ünnepség idején, amikor épp rengetegen vannak a környéken, ha egyedül élt abban a hatalmas házban? – kérdezte Toni.

– Talán a dolog izgalma miatt – vélte Roy –, vagy talán akivel találkozott, bárki volt is az, nem mehetett volna a házba anélkül, hogy

gyanút ne keltsen.

– Ezt kétlem – rázta meg a fejét Agatha. – Mint minden mással, ami Sir Godfrey halálával kapcsolatos, valami nagyon nem stimmel az üzenettel sem. Nekem kifejezetten hamisítványnak tűnik. Csupa nagybetűvel írták, remek módja a saját kézírás leplezésének. Azt gondolom, ezzel akarták lépre csalni Sir Godfrey-t.

– Miért nyílvevő? – töprengett hangosan Toni. – Fura módja valaki megölésének, nem?

– Jó kérdés – értett egyet Agatha, majd nyilat rajzolt egy darab papírra, és feltette a táblára. – Wilkes talán jól gondolja, hogy a gyilkos balesetnek akarja álcázni a dolgot – hogy Sir Godfrey-t egy eltévedt nyílvevő ölte meg –, de szinte biztos vagyok benne, hogy a bűnügyi bizonyíték, amit nekem nem mutat meg, ellentmond ennek az elméletnek. Szóval, miért egy nyílvevő, és honnan jött?

– Sok a megválaszolatlan kérdés – jegyezte meg Roy.

– Nem, nem a megválaszolatlan kérdés sok – emelte fel a mutatóujját Agatha Roy felé, hangsúlyozandó az álláspontját –, hanem a nyom, amit követni kell. Itt a terv. Toni, kezdj el többet kideríteni a carseworthi majorságról. Tudjuk, hogy létezett a gyógyszálló és szabadidős létesítmény terve, és amennyiben egy terv létezett, akkor valószínűleg lehetett ott több is. A hivatalos tervpályázatok nyilvános dokumentumok, de a nem hivatalos megkeresések – ha valaki egyszerűen csak puhatolózik az engedélyezési hatóságnál – általában telefonon történnek. Toni, találkozzatsz még az ifjú Edwarddal? Ő a helyi önkormányzatnál dolgozik, nem?

– Továbbra is barátok vagyunk – bólintott óvatosan Toni. Kicsit mindig védekezett, amikor úgy érezte, hogy Agatha kutakodni akar a szerelmi életében.

Agatha egy pillanat alatt érzékelte Toni kedélyállapotát. A lány visszafogottsága azt jelentette, hogy ő és Edward még mindig együtt vannak. Utálta, amikor Toni jár valakivel. A hivatásukból adódóan sokszor megnyúlt a munkaidejük, és ő szerette, ha az alkalmazottja bármikor a rendelkezésére áll. Az udvarlók csak útban voltak.

– Jó! – vágta rá Agatha. – Kérdezd meg tőle, ismer-e valakit a tervezési osztályon, aki esetleg felvilágosítást adhatna Carseworth-ügyben. És áss elő annyi háttér-információt Sir Godfrey és a gyerekei anyagi helyzetéről, amennyit csak tudsz.

– Engem leginkább Gerald érdekelne – mondta Roy. – Ő az idősebb, ügyvéd, és ő fogja átvenni a szálloda ügyét.

– Te meg én fogunk beszélni Geralddal – egyezett bele Agatha. – Robin Hoodot is meglátogatjuk, hogy többet megtudjunk a nyílveszőről.

– Megpróbálok keresni olyanokat is, akik Sir Godfrey-nak dolgoztak – mondta Toni. – Egy korábbi haragos alkalmazottnak is lehetett indítéka a gyilkosságra.

– Jó gondolat, Toni – dicsérte meg Agatha. – Akkor indulás Carseworthbe, Roy!

Agatha kihajtott Mircesterből, maga mellett Royjal az anyósülésen. Meleg, de borús nap volt, a felhők közötti hézagok időnként hagyták, hogy a nap beragyogja a tájat, a nemrég betakarított bálákat a mezőkön halvány aranszínű tekercesökké változtatva.

– Amikor kezdenek megjelenni a mezőkön ezek a hatalmas szalmagurigák – jegyezte meg Agatha –, nekem mindig azt jelzik, hogy rohamosan közeledik az év vége.

– Az széna, nem szalma – javította ki Roy.

– Mi a különbség?

– A szalma a gabona betakarításának mellékterméke – magyarázta Roy –, a búza, árpa vagy ilyesmi szára. Gyakorlatilag nincs tápértéke, úgyhogy alom lesz belőle állatok számára, például a lóistálló padlóján. A széna a fűfélék gazdag keveréke, esetleg egy kis lucernával jó táplálék lovaknak és szarvasmarháknak.

– Sokat tanultál a lóistállókban tett kirándulásaidnál, nem igaz?

– Nagyon érdekesnek tartom az egészet. Elkötelezett urbánus vagyok, mint tudod – igazolt város lakó –, de amikor lovagolni kezdtem Tamarával, megtanultam becsülni a vidéket. Szeretek kint lenni a prérin, a lovaglást pedig egyenesen imádom. Legutóbb egy csodás szürke mént ültem meg, aki...

Roy hirtelen elnémult. Agatha először megkönnyebbült, hálás volt, hogy nem kell végighallgatnia egy újabb gyötrelmesen részletes mesét a lovakról. Aztán ránézett a férfirre, és látta a rettegést az arcán.

– Mi az? – kérdezte Agatha. – Úgy nézel ki, mint aki szellemet látott.

– Bárcsak – suttogta a férfi. – Láttad azt a kocsit az út túloldalán?

– Fekete Jaguár – mondta Agatha, és belehunyorogott a visszapillantó tükörbe, hogy megnézze a Mircester irányába távolodó autót. – Mi van vele?

– Ez volt Freddy Evans kocsija!

– Ostobaság, Roy – nyugtatta Agatha. – Ez itt Cotswolds. Sok vagyonos ember él errefelé. Nem olyan ritkák a fekete Jaguárok.

– Ha te mondd – válaszolta Roy, nem nagy meggyőződéssel.

– Szeretném, ha nyitva tartanád a szemed, amikor befordulunk ezen a sarkon – mondta Agatha, hogy próbálja visszaterelni Roy gondolatait a munkára. – Van egy fényképezőgép a kesztyűtartóban. Meg kellene próbálnunk néhány felvételt készíteni a házról és környékéről.

Roy kipattintotta a kesztyűtartót, mire egy nyitott zacskó szárazon pörkölt mogyoró tartalma záporozott lime-zöld nadrágjára. Felszisszent,

majd elővette a hosszú lencsésű fényképezőgépet, és becsapta a kesztyűtartót, aztán erőteljes mozdulatokkal lesöpörte a mogyoróport a nadrágjáról, de az makacs foltokat hagyott maga után.

– Kérhetem a tisztítószámla megtérítését a cégtől? – morgott Roy.

– Csak rendkívüli körülmények között – felelte Agatha nyersen.

Egy növényekkel benőtt dűlőút felé mutató régi fa jelzőtábla megerősítette, hogy érkeztek a Carseworth-birtokhoz. Ellentétben a Barfield House-hoz vezető, a fák sűrűjén keresztül haladó autóúttal, ez a sáros, gödrökkel teli ösvény alig volt járható, és tüskés növényzet türemkedett rá az út mindkét oldaláról. Agatha meglátott a jobb oldalon egy rést az erdőbe vezető ösvény közelében. A hely akkora volt, hogy épp csak le tudott parkolni.

– Innen gyalog megyünk, Roy – adta ki az ukázt Agatha. – Nem akarom, hogy a kocsí elakadjon ezen az ösvényen.

– Gyalog akarsz menni, ebben? – meredt Roy Agatha túsarkú cipőjére.

– Nem – válaszolta Agatha a kocsiból kiszállva. – Hátral van a gumicsizmám. – Agatha látta, hogy a férfi a saját lábbelijét vizsgálgatja – világosbarna félcipő fehér „Gatsby”-betéttel. – Ó! – búgta Agatha megjátszott együttérzéssel. – Gyalogolni akarsz – ebben?

Két perccel később a ház felé vánszorogtak, Agatha a virágmintás gumicsizmájában cammogott a sáros keréknyomokon, Roy pedig nagyon elővigyázatosan, a fényképezőgépet a vállára vetve szedte a lábát. A házhoz közel az út jobbra kanyarodott, és Agatha felemelte a kezét, katonai stílusban figyelmeztetve Royt, hogy álljon meg.

Egy pisszenéssel elhallgattatta, amikor Roy szóra nyitotta volna a száját. Néhány alacsonyra lelógó faágon túlra mutatott, és fényképezőgép-kattintó mozdulatot tett a kezével. Roy bekukucskált a lombokon keresztül, és két férfit meg két nőt látott a lenyűgöző tölgyfa

ajtó előtt állni. Rájuk irányította a kamerát, és az arcukra állította a fókusz. Gerald Pride állt ott Stephanie-val az oldalán, de a másik pár olyan szögben helyezkedett el, hogy az arcukat nem lehetett tisztán látni. Egy dolog nyilvánvaló volt: éppen hatalmas veszekedés zajlott.

A veszekedésnek akkor lett vége, amikor az ismeretlen nő pofon vágta Geraldot, és elfordult tőle. Gerald utánakapott, de a nő partnere közbelépett. Magasabb és testesebb volt, mint Gerald. Egyetlen, a mellkasára irányuló taszításától Gerald hátrazuhan, és a ház lépcsőjén landolt. A pár ezután beugrott egy kopott, régi Land Roverbe, és nagy sebességgel kihajtottak a feljáróról.

Agatha és Roy leléptek az útról, és figyelték, ahogy a koci bukdácsolva döcög a sáros keréknyomokon. Ahogy elhaladt mellettük, telibe talált egy kátyút. Agatha elborzadva látta, hogy a terepjáró hozzá közelebb eső első kereke egy mély barázdába huppan, amitől ragacsos sár és fekete levélmulcs spriccel a levegőbe. Mielőtt ideje lett volna reagálni, rövid, vizenyős, tapsoláshoz hasonló zajt hallott, és azt érezte, mintha száz sárgolyó záporozna új lila kabátruájára. Megborzongott, amikor a hideg sár utolsó cseppje a bal orcáján landolt.

– Másodszor... – suttogetta, szoborrá merevedve döbbenetében. – Egy nap alatt kétszer...

– Kensingtonban ilyesmi nem történik... – siránkozott Roy, és kitörölt a szeméből egy sárdarabot.

– Elkaptad? – kérdezte Agatha.

– Ó, kaptam ám, de telibe! – Roy kiköpte a szájára ragadt sarat.

– Úgy értem, a fotót a veszekedésről.

– Én is úgy értettem. Végigfotóztam az egészet – válaszolta Roy. Felsóhajtott, és felmérte a sárfoltokat paszrellszínű öltözkén. – Elég rendkívüliek ezek a körülmények neked a tisztítószámlához?

– Az nem kétséges – törölgette arcáról a sarat egy zsebkendővel Agatha. – És most derítsük ki, mi volt ez az egész.

Odasétáltak a házhoz, ahol Gerald épp feltápászkodott a lépcsőről, miközben Stephanie szidalmazta, amiért ilyen beszari volt.

– Maguk meg ki az ördögök? – kérdezte Gerald, ahogy közeledtek. – És mit csinálnak azzal a fotómasinával?

– Mi... kirándulók vagyunk – mondta Agatha, kétségbeesetten keresve valamiféle fedősztorit, ami segíthetne lecsapni a Pride családra, amikor épp nincsenek résen. Remélte, hogy magabiztosabbnak látszik, mint amilyen valójában. – Tudja... madármegfigyelők vagyunk. Azért álltunk meg a kocsival, mert azt hittük, látunk egy ritkán észlelt... khm...

– Mogyoróposztát – sietett segítségére Roy. – Ott, azon a fán. – Fényképezőgépét az ösvény végében álló fára irányította, és készített egy fotót.

– Ritkán észlelt mogyoróposztá? – gúnyolódott Gerald. – Soha nem hallottam róla.

– Nagyon ritkák – magyarázta Agatha –, mert szeretik a mogyorót, és...

– ...aztán énekelnek... és megfulladnak – mondta Roy.

– Cotswoldsben nincsenek mogyoróbokrok – ráncolta a szemöldökét Gerald –, és különben is, a mogyoró a föld alatt terem, és...

– Ezért is ilyen ritkák errefelé ezek a bájos kis madarak – folytatta Agatha. – Azért álltunk meg, hogy megpróbáljuk lefotózni, de valaki elszáguldott mellettünk egy terepjárával, telefröcskölt minket mocsokkal, és arra gondoltunk, hogy maguk talán megengednék, hogy kicsit megtisztálkodjunk.

– Elég a mellébeszélésből! – szólalt meg Stephanie. – Ismerem magát. Láttam a fényképét az újságban. Maga az az Agatha Raisin!

– Beismerő vallomást teszek – válaszolta Agatha, felöltve legprofesszionálisabb mosolyát –, de attól még nagyra értékelnénk, ha rendbe hozhatnánk magunkat.

– Már emlékszem magára. Ott volt az ünnepségen, maga találta meg az apámat, nem így van? – méregette Gerald gyanakodva Agathát. – A legjobb lesz, ha bejönnek. Ha Elizabeth csinálta ezt magukkal, a legkevesebb, amit tehetünk, hogy meghívjuk magukat egy csésze teára.

– Elizabeth – formálta a szót némán Agatha Roynak, ahogy követték Pride-ékat a lépcsőn. Útközben szemügyre vette a ház elejét. A tetőt benőtte a moha, és látszott, hogy lyukas az ereszcsonna. Az ablakkeretekről hámlott a festék, és a falak réseiben itt-ott kihajtott a gaz. Bent az elegáns berendezés is az elhasznátság jeleit mutatta. Az előtér falát derékmagasságig tölgyfa lambéria burkolta, de a fa matt volt, már elveszítette a ragyogását. Fölötte a cirádás mintázatú tapéta szakadt volt, és helyenként hámlott is, a szőnyegek a padlón úgy néztek ki, mintha a porszívó feltalálása előtti időkből származnának.

Mindezek, valamint az enyhe dohszag ellenére a ház tagadhatatlanul impozáns volt. Charles nagynénjére emlékeztette Agathát – méltóságteljes, bár kissé viharvert, első osztályú, csak kicsit roskatag.

Agatha követte a többieket az előtérbe, elment egy faragott tölgyfa korlát mellett, be a konyhába a ház hátuljában. Stephanie adott egy-egy nedves rongyot Agathának és Roynak, hogy letisztogathassák a sár nagy részét, közben Gerald teát készített. Mire helyet foglaltak a fa konyhaasztalnál, a sárból göröngyök helyett már csak foltok maradtak.

– Szóval mit kerestek a dűlőúton? És ne jöjjenek nekem megint a mogyorómadarokról szóló halandzsával – szólt Gerald.

– Valójában meg akartuk nézni a házat – válaszolta Agatha. – Nem számítottunk rá, hogy lesz itt valaki. Roy régóta a munkatársam, és részt vett a tárgyalásokban az édesapjával a ház megvételéről.

– Miféle tárgyalásokon? – kérdezte Gerald.

– Egy londoni üzletember bízott meg – magyarázta Roy –, hogy segítsék neki megszerezni a házat.

– A hotelajánlat – mondta Stephanie, és önelégülten a férjére mosolygott. – Az üzlet, amire a vén bolondnak le kellett volna csapnia.

– Válogasd meg a szavaidat, szerelmem – szólt nyugodtan és érthetően Gerald. – Az apámat még csak két napja gyilkolták meg. Mutass némi tiszteletet az elhunyt iránt.

– Az ügyfelem ajánlata még mindig érvényes – jelentette ki Roy. – Még meg lehet kötni az üzletet.

– Nem hiszem – mondta Gerald a teát kortyolgatva. – Az apám a halála előtt meggondolta magát.

– Mitől gondolta meg magát? – kérdezte Roy.

– Ő tehet róla! – Stephanie vádlón a férjére szegezte az ujját. – Ő kezdte tömni az öreg fejét ostobaságokkal, amíg már azt sem tudta, merre van előre! Végül teljesen összezavarodott, és kijelentette, hogy majd akkor marakodjunk a házon, amikor ő már nincs többé!

– Sajnos ez sokkal hamarabb bekövetkezett, mint gondolta – jegyezte meg Agatha. – Gondolom, más ajánlatot is kapott, Mr. Pride.

– Ebbe most nem szeretnék belemenni – felelte Gerald.

– Most? Már átkozottul késő van, ugye? – Stephanie hátralökte a székét, amelynek lábai csikorogva csúsztak meg a konyhakövön. – Szánalmas vagy! Csak annyit kellett volna tenned, hogy aláíratod vele a végrendeletet. Most az egész rumli évekig el fog húzódni!

Stephanie kiviharzott a helyiségből.

– Bocsásson meg a feleségemnek – kérte Gerald. – Mindannyian fájdalmas időszakot élünk.

– Ebben biztos vagyok – felelte együttérző hangon Agatha, bár Geraldnek nem volt szüksége együttérzésre. Nyugodtan, szinte fagyosan

viselkedett, de nem úgy, mint aki „fájdalmas időszakon” megy keresztül. Valójában egyáltalán nem látszott rajta, hogy megrázta volna az apja halála és az a mód, ahogyan utolérte a vég. – Magát biztosan rettenetesen feldúlták a történetek.

– Természetesen – válaszolta Gerald. – Az apám elvesztése ilyen rémes módon nagyon nehéz dolog.

– Javasolhatom az ügyfelemnek, hogy idővel folytassuk majd a tárgyalást, amikor ön már kiheverte a veszteséget? – kérdezte reménykedve Roy.

– Nem javasolhatja – válaszolta Gerald. – A gondolattól, hogy ebből a házból valami közönséges szépségszalon legyen, kiráz a hideg. Ez az otthonom. Ez valamikor egyszerű udvarház volt, és megint az lesz.

– Bizonyára tréfálsz! – jelent meg az ajtóban Stephanie, kezében egy pohár fehérborral. – Hogyan tartanál fenn egy ilyen kastélyt? Ekkora épülettel nem tudsz megbirkózni személyzet nélkül, és ki akarna itt dolgozni? Mindenki tudja, a drágalátos papa hogyan bánt a szolgálkkal. Bocsánat, azt mondtam, szolgák? A szolgálók a megfelelőbb szó, mert férfiak nem voltak köztük, ugye? Csak nők – és az a perverz vén kecske egyiktől sem tudta távol tartani a kezét!

– Azt hiszem, jobb, ha most elmennek – állt fel Gerald.

– Ha bármikor szüksége lenne a szolgálataimra... – mondta Agatha, és az asztalra tett egy névjegykártyát, majd Stephanie felé pillantott, és halkán hozzátette: – Válási ügyekben nagyon jók vagyunk.

Gerald az ajtóhoz kísérte őket, aztán halkán Agatha után szólt, ahogy lefelé ment a lépcsőn.

– Mrs. Raisin, maga volt vele, amikor meghalt – mondta. Agatha most először fedezett fel a hangjában némi szomorúságot. – Szenvedett? Mondott valamit?

– Már túl volt a szenvedésen, amikor megtaláltam – válaszolta Agatha. – Csak annyit mondott, nos... aznap korábban „finnyás kis nőcskének” nevezett, és ezt próbálta volna kipréselni magából.

– Igen, ez bizony jellemző volt rá – mondta Gerald a fejét csóválva. – Viszontlátásra, Mrs. Raisin.

Toni épp telefonált, amikor Agatha és Roy visszaértek az irodába. Elkerekedett a szeme, amikor látta, hogy mind a ketten tele vannak sárfoltokkal. Agatha egyszerűen odakiáltotta:

– Ne kérdezz! – aztán a fali tükörhöz masírozott. – Az átkozott walesi hercegnének soha nem kell ilyesmin keresztülmennie – motyogta, és a beszáradt foltokat dörzsölgette az ujjáival.

Néhány perccel később ő és Roy a külső irodában ültek, mind a ketten egymáshoz illő, hamisított Mircester United-pólót és nadrágot viseltek. Roy kezében egy köteg fénykép, amit a digitális gépből nyomtatott ki. Toni a kitűzőtáblánál állt.

– Sir Godfrey Pride – mondta a fotójára koppintva –, teljesen le volt égve. Találkoztam egy nővel, aki korábban Carseworthben dolgozott, de eljött, amikor többé nem kapta meg a fizetését.

– A közelmúltban dolgozott ott? – kérdezte Agatha.

– Néhány éve – vágta rá Toni. – Hónapokig nem volt, aki dolgozzon Sir Godfrey-nál. Ezt a nőt azokon keresztül sikerült megtalálnom, akiket még régről ismerek a lakótelepről. Azt mondta, hogy Sir Godfrey-nak régen volt szobalánya, házvezetője, szakácsa és kertésze – mind nők. A felesége úgy szokta volt emlegetni őket, hogy „Godfrey kis háreme”.

– Stephanie szerint – szólt Agatha –, pontosan úgy is bánt velük.

– Elég nagy volt a fluktuáció a személyzet körében – tette hozzá Toni –, különösen a felesége halála után. A legtöbben otthagyták, miután az öregúr tapogatta őket, vagy egyéb kellemetlen közeledését kellett elhárítaniuk.

– Senki nem tett bejelentést a rendőrségen? – kérdezte Roy.

– Amíg volt pénze, úgy tűnik, lefizette a nőket, hogy ne csináljanak balhét – felelte Toni –, de legalább egy nő feljelentette néhány éve, és az öreg felfüggesztett börtönbüntetést kapott. Charlotte elküldte az újságkivágást.

Toni egy rövid újságcikket tűzött a táblára Sir Godfrey fotója mellé.

– Nem volt valami kedves ember, mi? – jegyezte meg Roy.

– Nem, nem volt az – helyeselt Agatha –, de nem ő az egyetlen. Volt idő, amikor a férfiak azt hitték, ha így viselkednek, az egyszerűen csak egy kis szórakozás. Némelyek ma is ezt gondolják. Fogalmuk sincs a megaláztatásról és gyötrelemről, amit okoznak.

– Némelyiknek van – vont a vállát Toni –, de akkor is csinálják. Azok a legrosszabbak. Mint Pók, akivel összefutott az ünnepségen, Agatha. Kiderült, hogy a barátnője főzött és mosott Sir Godfrey-ra, akárcsak az ő anyja. Ő volt az utolsó, aki Carseworthben dolgozott.

– Lehetséges, hogy a gyilkos valamelyik nő, aki Sir Godfrey-nál dolgozott? – vetette fel Roy. – Egy megbántott alkalmazott, aki bosszút állt?

– Lehetséges – mondta Agatha –, bár nem úgy tűnik, hogy az elkövető a múltból bukkant volna fel. Az üzenetből, amit nála találtak, arra következtettek, hogy nagyon is a jelenhez tartozik az illető. Folyton előttem van, ahogy ott fekszik az az ember a mellkasából kiálló nyílveesszővel, és valami nem stimmel ezzel a képpel a fejemben.

– A nadrágja le volt tolvá – mutatott rá Toni.

– Igen, az egész tényleg nagyon furcsa volt – mondta Agatha –, de van valami, amit nem tudok meghatározni...

– Nézzük meg ezeket – indítványozta Roy, és odalépett a táblához néhány képet feltűzni. – A Carseworth-major – látjátok, milyen

lepusztult lett. Elizabeth Pride – amint pofon vágja a bátyját egy hatalmas vita során. Azt hiszem, ez a pasija lehet.

– Benny lesz az. Benny Lambert – mondta Toni. – Comfrey Magnában laknak. Benny farmokon és építkezéseken dolgozik napszámosként, amikor munkát talál. Sir Godfrey nyilvánvalóan gyűlölte, és szóba sem akart állni a lányával, miután összeszűrte vele a levét. A nő szerint, akivel beszéltem, azt mondta Elizabethnek, hogy kitagadja a végrendeletéből, ha nem hagyja ott Bennyt.

– Akkor Elizabetht gyanúsítottak kell tekintenünk – jelentette ki Agatha a nő fényképét nézegetve. – Feltűnően hasonlít az anyjára, nem? Gerald is határozottan gyanúsított. Összeveszett az apjával a végrendelet miatt és a terve miatt, hogy eladja a házat Freddy Evansnak.

– Éppen Edwarddal beszéltem, amikor maga visszajött – szólt közbe Toni. – Megtudta, hogy Gerald is terveket készült benyújtani az ingatlanfejlesztésre a birtokon. Fel akarja újíttatni a Carseworth-majorságot, és abból akarja fizetni, hogy házakat épít a terület egy részén, beleértve a mezőt is, ahol az ünnepséget tartották.

– De azt a földet az egyház megkapta ajándékba – mutatott rá Agatha.

– Gerald ügyvéd – válaszolta Toni –, és az volt a véleménye, hogy semmisnek tudja nyilvánítani az ajándékozási szerződést.

– Az apja nem örült volna – rázta meg a fejét Agatha. – Ha Sir Godfrey akadályozta Gerald terveit, és nem akarta aláírni a végrendeletet, amit Gerald fogalmazott meg, akkor a fiúnak rengeteg oka volt rá, hogy az apja halálát kívánja. Kezd úgy kinézni a dolog, hogy ő az első számú gyanúsítottunk. Lássuk, még mit tudsz előásni róla, Toni.

Patrick és Simon sétált be az irodába, és Simon arcán a legszélesebb mosoly jelent meg.

– Mi ez az egész? – nézett gúnyolódva Agathára és Royra. – A United- drukkerek klubjának kupaktanácsa?

– Nem vagy vicces, Simon – mordult rá Agatha. – Hogy haladnak a dolgok, Patrick?

– Jól, készülünk, hogy felállítsuk a standunkat a szerda esti meccsre – mondta Patrick a hirdetőtáblára pillantva. – Az ott Freddy Evans?

– Az – ismered? – kérdezte Roy.

– Hallottam felőle – biccentett Patrick. – Egy igazi aljas gazember. Sokféle történet kering róla, de a törvénynek sosem sikerült lecsapnia rá. A veje a Mircester United egyik igazgatója.

– Nagyszerű! – lelkesedett Agatha.

– Nagyszerű? – hökkent meg Roy. – Mi ebben a nagyszerű?

– Kapcsolatot kínál nekünk ezen a területen – magyarázta Agatha. – Az is érdekes, honnan tudott Sir Godfrey haláláról még előtted. Biztosan dühítette a gondolat, hogy te nem is hallottál róla.

– Mi van, ha tényleg az övé a kocsis, amit láttunk? – Roy nyugtalan volt. – Mi van, ha idejön, és engem keres?

– Ez nem az ő felségterülete – vélte Patrick. – Talán ez az egyik oka, hogy azt akarta, te foglalkozz Sir Godfrey-val. Nem akarta, hogy valamelyik itteni gazember azt gondolja, be akar férközni a területre, amit a sajátjának tart.

– Patrick rátapintott a lényegre, Roy – mondta Agatha. – Freddy Evans nem fog errefelé mutatkozni, mert nem akar bandaháborút – az soha nem tesz jót az üzletnek. Most beszélnünk kell az ancombe-i íjászokkal, de én ilyen öltözékben ki nem megyek emberek közé, úgyhogy sétálj el a parkolóba, légy szíves, és hozd ide a kocsimat. Akkor mind a ketten hazamehetünk átöltözni, aztán levadásszuk Robin Hoodot.

– Most úgy beszélsz, mint Nottingham seriffje, a főgonosz a *Robin Hood a tolvajok fejedelmében* – mondta Roy, és elvette a kocsikulcsot, amit Agatha lengetett meg előtte.

– Egyáltalán nem – kérte ki magának Agatha, és elindult az irodájába. – Mi vagyunk a jó fiúk, nem emlékszel?

Comfrey Magnában Benny Lambert lerogyott egy székre a konyhaasztala mellett.

– Azt hiszem, én csak rontottam a helyzetünkön, Liz – mondta a kávésbögrét bámulva, amit Elizabeth az előbb tett le elé. – De el akart kapni téged, és azt nem hagyhattam.

– Persze, hogy nem, Benny – nyugtatta Elizabeth. – Te vagy az én fényes páncélú lovagom. Nem rontottál semmin azzal, hogy meglökted. A mi helyzetünkön biztosan nem. Az én drága bátyám viszont nemsokára megtudja, milyen rosszra fordulnak az ő dolgai.

– Liz, nem akarom, hogy bármit is csinálj – korholta Benny. – Van elég bajunk így is.

– Ne aggódj, Benny – nyugtatta Liz, és kedvesen rámosolygott. – Én majd elintézem a mi kis problémáinkat, Geraldnek viszont lesz belőlük bőven. Nagyon rossz fiú, de meg fog fizetni érte.

Agatha pillanatok alatt megtalálta az Ancombe-i Íjászok telefonszámát. Amikor felvették, csodálkozott, hogy nem Robin Hood dörgő hangját hallja, hanem egy halványan ismerős női hangot.

– Robin Hooddal szerettem volna beszélni – mondta Agatha. – A nevem Agatha Raisin.

– Pillanatnyilag nincs itt, Mrs. Raisin – jött a válasz. – Én nem tudok segíteni? Petula vagyok, az ő Marion szolgálólánya.

– Ó, igen, Marion – kacagott fel Agatha. – Biztosan tud segíteni. Szeretnék beszélni valakivel az íjászatról, pontosabban a nyílvevőkről,

amiket használnak.

– Gondoltam, hogy telefonálni fog. A rendőrtiszt is, akivel beszéltem, mindent tudni akart erről. A nyílveesszőről, amelyik megölte az öreg Pride-ot.

– Igen, szegény Sir Godfrey-t.

– Szegény Sir Godfrey? – ismételte el Petula, nem éppen együttérzően. – Rohadjon meg a pokolban, ha engem kérdez!

– Ööö... ki volt a rendőrtiszt, akivel beszélt? – kérdezte Agatha, nyugtatni próbálva Petulát.

– Glass, azt hiszem, ez a neve.

– Ó, igen – mondta Agatha tárgyilagosan. – Ismerem Glass felügyelőt. Jó ember.

– Nem olyan, mint az a vén disznó Pride!

– Nem, nem olyan... Gondolom, ismerte Sir Godfrey-t.

– Ismertem. Dolgoztam Carseworthben.

– Értem – válaszolta Agatha, és remélte, a hangján is érződik, hogy érti. – Hallottam egyet s mást arról, hogyan bántak a nőkkel a Carseworth-majorságban.

– Egyet s mást? – Úgy tűnt, Petula rabja a szokásnak, hogy megismételje mások szavait. – Az „egyet s mást” még csak a felszínt sem kapargatja, Mrs. Raisin, higgyen nekem.

– Hiszek magának, Petula, és nagyon szeretnék mindent tudni róla. Glass felügyelő főnöke nem valami kedves ember, és azt gondolja, nekem is közöm van Sir Godfrey halálához. A lehető legtöbbet meg kell tudnom a Carseworth-majorságban történekről, hogy a valódi gyilkos nyomára lelhessek, és tisztázhassam a nevemet.

– Ezért mondtam, hogy gondoltam, telefonálni fog. Hallottam, hogy foglalkozni szándékozik a gyilkossággal. Legjobb lesz, ha meglátogat,

Mrs. Raisin. Az egy és másnál sokkal többet tudok mondani Carseworthről.

Megállapodtak, hogy másnap reggel találkoznak az ancombe-i faluházban, amely az íjászok központjaként is szolgált, azután Agatha letette a telefont. Felhúzta a kapucnis pulóver ujját, ahol az olcsó anyagtól már kezdett viszketni a bőre. Azt motyogta magában, hogy nem lesz képes még sokáig viselni ezt a cuccot, és megnézte az óráját. Hova az ördögbe tűnt Roy? Már régen vissza kellett volna érnie a kocsival.

Abban a pillanatban Roy Silver egy mellékutcában állt, nem messze onnan, ahol Agatha kocsija parkolt egy fekete Jaguár mellett, és lefelé nézett Freddy Evans gonosz szemébe. Roy sem volt különösebben magas ember, de Evans csak az álláig ért. Evans mögött azonban egy hatalmas férfi tornyosodott, aki mellett mind a ketten eltörpültek.

– Tudod, Roy, nem akartam hinni a szememnek, amikor megláttalak sétálni itt, ebben a mellékutcában – mondta Evans. – Még azt is megkockáztatnám, hogy meglepődtem... és én nem szeretem a meglepetéseket.

– Nem, nem... semmi meglepetés – dadogott Roy, és lenyelt egy hatalmas korty levegőt. Akkor állt el a lélegzete, amikor megállt mellette a Jaguár, és kiszállt belőle Evans. Érezte, hogy a keze és a térde remegni kezd. – Én... én is meglepődtem kicsit, hogy látom...

– Abban biztos vagyok, Roy. Fogadni mernék, én vagyok az utolsó, akiről azt gondoltad, összefuthatsz vele itt Mircesterben. – Evans megragadta Roy felsőjét. – Tudni akarom, miért parádézol itt ebben a maskarában?

– Meg tudom magyarázni... azt hiszem...

– Remek ötlet, Roy. Szerintem is meg kell magyaráznod. Azt hiszem, rengeteg dolog van, amit meg kell magyaráznod. Meg kell magyaráznod például, miért tűnik úgy, hogy a Carseworth-szerződés elúszott? Meg kell magyaráznod, miért nem tettél semmit annak érdekében, hogy Pride fia beszálljon helyette... és meg kell magyaráznod, miért gondolom azt, hogy beleütöd az orrod az én dögomba.

– De én nem... vagyis nem tudom, miről beszél, de tényleg.

– Az igazat megvallva, Roy, az idő és a hely nem igazán alkalmas, hogy te meg én elcseverésszünk, úgyhogy jobb lesz, ha most velünk jössz. – Evans elengedte Roy pólóját, és oldalt lépett. – Danny, kísérje Mr. Silvert a kocsához.

Az óriás előlépett, kinyújtotta bal kezét, és megragadta Roy pólóját, ott, ahol Evans az előbb elengedte. Roy megpróbálta ellökni, de Danny jobb keze meglendült, és rombológolyó méretű öklével halántékon legyintette. Roy érezte, hogy émelygés és szédülés keríti hatalmába, és tudta, ha Danny bal keze nem szorul a mellkasára, a térde megadta volna magát. Ahelyett azonban, hogy elzuhant volna, érezte, hogy félig felemelik, félig vonszolják a kocsí hátuljához. Mintha lassított felvételen figyelte volna magát, elmosódott kék és sárga foltokat látott, amikor a csomagtartóba hajították. Rácsapódott az ajtó, és minden elsötétült.

Hatodik fejezet

A Pride & Harkness irodái egy elegáns, Viktória korabeli épületben helyezkedtek el Mircester városközpontjának régebbi részén, kevesebb mint fél mérföldnyire a Raisin Nyomozóirodától, a mircesteri apátság másik oldalán. Gerald Pride az épület előtti kőlépcsőn trappolt lefelé, egyik kezében az aktatáskája, a másikkal a mobiltelefonját szorította a füléhez.

– Igen, tudom, azt mondtam, hogy mostanra mindent elrendezek, de a dolgok nem egészen a tervek szerint alakulnak, vagy igen? – A hangja feszült volt az ingerültségtől. Rövid csend, mialatt hallgatta a választ és átment a keskeny utcán oda, ahol az autója egy privát parkolóban állt.

– Rendben, nyugodj meg – mondta, miközben kinyitotta az ajtót, és aktatáskáját az anyósülésre dobta. – Néhány perc, és ott vagyok.

Ahogy kihajtott a parkolóhelyről, és végiggurult a macskaköves úton, mögéje szegődött egy másik autó. Néha mindössze néhány kocsihossznyi távolságból követte, néha közjük került egy pár autó. A városból kifelé olcsón bérelhető boltok között vezetett az útjuk, ahol olyan használt kanapékat és ócska háztartási gépeket árultak, amelyekkel a gátlástalan háziurak a túlárzott bérlakásokat rendezték be.

Gerald hamarosan ráfordult jobbra egy útra, amely egy kicsiny, takaros, meglehetősen modern, szerény ikerházakból álló lakóparkba vezetett. Az egyik ház rövid felhajtóján parkolt le, a kapuban egy sötét hajú nő várta. Összeölelekeztek, megcsókolták egymást, és bementek.

A második autó vezetője, Toni Gilmour csinált még egy utolsó fotót, aztán fényképezőgépét óvatosan biztonságba helyezte az anyósülés lábánál.

– Mintha nem volna így is elég gondja – gondolta Toni –, Gerald Pride-nak még egy másik nővel is viszonya van. Ez újabb jel a fő gyanúsítottunk ellen.

Eltöprengett, megvárja-e, amíg kijön, aztán úgy döntött, elég fotót készített. Most az volt a legfontosabb, hogy kiderítsék, ki ez a nő. Egy kicsit már késő volt visszamenni az irodába, úgyhogy Toni megfordult a kocsiával, és hazaindult.

Agatha az irodájában ült, ujjáival dobolt az íróasztalán, és már negyedszer hallgatott végig egy üzenetet, amely szerint Roy Silver telefonja nem kapcsolható. Miért kapcsolta ki már megint a telefonját? Mi tart ilyen sokáig? Hol az ördögben lehet Roy? Agatha letette a telefont, talpra ugrott, és kirobogott a nagy irodába.

– Toni hol van? – nézett végig az asztalokon. Patrick és Simon felnéztek a monitorjaikból.

– Elment, hogy utánanézzon, mit tudna kideríteni Gerald Pride-ról – válaszolta Simon. – Helen néhány perce ment haza. – Felnézett az órára a falon, és látta, hogy már fél hat is elmúlt.

– Roy még mindig nem jött vissza – szólt Agatha. – Egy kicsit aggódom.

– Biztos vagyok benne, hogy aggodalomra semmi ok – felelte Patrick. – Talán elakadt a forgalomban.

– De csak percekre van innen, ahol parkolok – vetette ellen Agatha. – Már vissza kellett volna érnie, és a telefonját sem veszi fel. Szeretném, ha elmennétek megkeresni.

– Lehet, hogy valaki elállta az útját a parkolóban – állt fel a székéből Patrick.

– Elképzelhető – tette hozzá Simon, és levette bőrdzsekijét a széke támlájáról. – És lehet, hogy nincs térerő a parkolóban. Ne aggódjon, főnök, megtaláljuk.

– Válgatok szét – utasította őket Agatha. – Más-más útvonalon menjetek, az összes utcán nézzetek körül innen a pakolóig. Én itt maradok, hátha visszajön.

Nem egész fél órával később Patrick és Simon visszajöttek az irodába, de Roynak nyoma sem volt.

– Bárhova ment is – mondta Simon –, a kocsit nem vitte el. Az ott van, ahol ma reggel hagyta.

– Valami baj van – komorodott el Agatha. – Hívom a rendőrséget.

– Úgysem tesznek semmit – jelentette ki Simon. – Roy nem gyerek, nem mozgáskorlátozott, és nem is régóta tűnt el.

– Bár akkor is iktatják a bejelentést – jegyezte meg Patrick, és nyurga alakjával visszaült az irodai székébe.

– Úgy értem, hogy felhívom Johnt vagy Billt. – Agatha összeráncolt homlokkal az irodája felé fordult. – Ők legalább meg tudják mondani

nekünk, történt-e valamilyen baleset.

– Hm... főnök – kezdte óvatosan Simon, a telefonját rázogatva. – Találkozót beszéltem meg egy lánnyal a kocsmában... Felhívhatom és lemondhatom, ha azt akarja, hogy itt maradjak.

– Nem, Simon – forgatta a szemét Agatha. – Bármiben sántikál Roy, nem hagyhatjuk, hogy belezavarjon a szerelmi életedbe. Ne okozz csalódást a lánynak, indulj!

– Én itt maradok veled – mondta Patrick, és búcsút intett Simonnak, akinek léptei máris csattogtak lefelé a lépcsőn a ház kijárata felé menet. Egy pillanattal később ugyanezek a léptek rohanvást dübörögtek visszafelé.

– Főnök! Patrick! Gyorsan hívjatok mentőt! – kiáltotta. – Roy odakint fekszik a járdán! Súlyosan megsérült!

Mindenki lerohant, Patrick útközben hívta a mentőket. Roy a földön feküdt a Raisin Nyomozóiroda bejárata mellett. Arca feldagadt és vöröslött, jobb szeméből semmi nem látszott a duzzanattól. Az orra és a szája környéke véres volt.

– Roy! – térdelt le mellé Agatha. – Roy, hallasz engem?

Roy bal szeme egy pillanatra Agathára szegeződött, felemelte a fejét, és beszélni próbált. Simon összehajította a dzsekijét, és Roy feje alá tette.

– Ne próbálj mozogni, haver – mondta gyengéden. – Már úton vannak a mentők.

Roy megint motyogni kezdett, és Agatha megfogta a kezét.

– Ne beszélj, Roy – kérte. – Mindjárt itt a segítség.

– Hogy van? – kérdezte a boltjából kilépő Mr. Tinkler. – Telefonáltam a mentőknek.

Patrick bólintott, és megerősítette, hogy a mentőautó már úton van.

– Mi történt, Mr. Tinkler? – kérdezte Agatha, és felnézett az öreg régiségkereskedőre. – Láttá, hogy ki tette ezt?

– Nem – válaszolta Mr. Tinkler, láthatóan mélyen megrendülve. – Kerécsikorgást hallottam, kinéztem, hogy lássam, mi történik, és itt találtam fekvő. Aztán visszarohantam, hogy hívjam a mentőket. Mit gondolnak, nem esett súlyos baja?

– Alaposan helybenhagyták – állapította meg Patrick, és megtapintotta Roy másik csuklóját –, de lélegzik, és erős a pulzusa.

Az utcát hirtelen villogó kék fény és szirénavijjogás töltötte meg. Agatha figyelte, ahogy megáll a mentőautó, és két zöld overallos mentős siet oda hozzájuk. Egyikük egy fiatalember, a másik kicsit idősebb nő.

– Mi történt? – kérdezte a nő, és Patrick helyet szorított neki, hogy letérdelhessen Roy mellé.

– Összeverték, és kidobták a járdára – válaszolta Patrick. – A neve Roy Silver.

– Helló, Roy, az én nevem Denise. Hall engem, Roy? – kérdezte a nő nyugodtan és jól artikuláltan. Roy kábán válaszolt, ahogy korábban.

– Rendbe fog jönni, ugye? – kérdezte Agatha esdekelve a mentőstől. – Kérem, mondja, hogy minden rendben lesz...

– Hagyd őket dolgozni, Agatha. – Agatha egy kezét érzett a vállán. Felnézett, és Bill Wongot pillantotta meg. Észre sem vette, hogy egy rendőrségi autó követte a mentőt az utcába, és két egyenruhás rendőr most Simonnal és Mr. Tinklerrel beszél, kezükben jegyzetfüzettel. Bill talpra segítette Agathát.

– Olyan szelíd ember – mondta Agatha remegő ajakkal. – A légynek sem ártana.

– Tudom – felelte Bill. – Ahogy szállítható lesz, beviszlek a kórházba, hogy ott lehess mellette.

– Köszönöm, Bill – válaszolta Agatha. Egyenesen állt, feltartott fejjel, és letörölt egy könnycseppet a szeme sarkából. – Szüksége van rám, ott leszek vele... és meg fogom találni, aki ezt tette. Bárki volt is, fizetni fog érte!

Egy órával később Agatha végigtrappolt a mircesteri kórház folyosóján. Ez egy másik kórházi osztály másik folyosója volt, mint ahol Jamest látogatta meg. A világítás azonban ugyanolyan volt, a szag is, az üvegezett ajtók és sötét árnyékolók is, de... várjunk csak egy pillanatot! Az meg ki az ördög ott?

Agatha meglátta magát az egyik ajtóüvegben, és a szíve megállt dobogni. Azután mintha a sportcipőjébe zuhant volna. Még mindig a Mircester United rettenetes melegítőfelsőjét és -nadrágját viselte. Hogy mutatkozhat így ország-világ előtt? Egy pillanatra megállt, röviden ellenőrizte a rúzsát, majd kicsit balra, kicsit jobbra fordult, és jobban megnézte, mit visel. Valójában, gondolta, kissé megmozgatva a kapucnis pulóver vállát, az olyan lapos testalkatú emberen, mint Toni vagy Alice, ez csak lötyögne, mint a rongy, de én az alakommal legalább tudok adni neki egy kis formát. Tekintettel arra, hogy most nincs más választásom, meg kell elégednem vele, de határozottan... ideiglenes. Aztán fintorgott egy sort, szidta magát, amiért ilyen felszínes és könnyen elterelődik a figyelme, majd elindult a folyosón.

Mire a sürgősségi osztályra ért, ahová, mint mondták, Royt hozták, Bill is utolérte, aki az autóval parkolt le. Egy nővér a folyosó melletti benyílóban levő székekhez irányította őket, és kérte, ott várjanak, mert az orvos még nem végzett Roy vizsgálatával. Agatha és Bill csak néhány szót váltottak a rövid út alatt a kórházba. Bill most tele volt kérdésekkel.

– Roy épp neked végzett valami feladatot, amikor ez történt? – kérdezte.

– Olyasmi – felelte Agatha. – Elküldtem, hogy hozza a kocsimat az irodához.

– Úgy értettem – folytatta Bill –, Roy együtt dolgozott veled valamelyik ügyeden? Szándékosan a te irodád előtt dobták ki. Nem rabolták ki – még a tárcája, a telefonja, az órája és a kocsid kulcsai is nála voltak –, és a tolvajok nem szokták visszaszállítani az áldozatukat a barátaikhoz. Nem hagyták az utcán, odavitték az irodához. Nekem úgy tűnik, valaki üzent neked. Szóval, veled dolgozott?

– A maga módján – magyarázta Agatha. – Sir Godfrey Pride meggyilkolásával van összefüggésben. Roynak már azelőtt volt dolga Sir Godfrey-val, mielőtt én képbe kerültem.

– Honnan ismerte Sir Godfrey-t?

– Egy londoni üzletember képviselőjében járt el – kezdte Agatha, és azt latolgatta, elmondja-e Billnek az egész történetet. Megbízható barát volt, de Agatha nem lehetett biztos benne, hogy ha beszél Billnek Freddy Evansról, az segítene-e, vagy csak tovább komplikálná a dolgokat. – Az ügyfele meg akarta venni a Carseworth-birtokot, hogy gyógyszállóvá alakítsa, de az üzlet kútba esett.

– Ki az a londoni üzletember?

– Bill, nem hiszem, hogy Roy szeretné, hogy én... – kezdte Agatha, aztán úgy döntött, Bill maga is mindenképpen tudomást szerezne Freddy Evansról, akkor miért hallgatna? – A neve Freddy Evans.

– Hallottam róla – mondta Bill. – Nagyon dörzsölt alak. Ő van a Royjal történtek háttérében?

– Lehetséges. Roy meg volt győződve arról, hogy Evans megbünteti, amiért nem hozta tető alá a megállapodást a Carseworthról.

– Agatha – mondta lassan Bill és a fejét ingatta –, ránk kell bíznod Evanst. Ha ő áll a háttérben, elkapjuk.

– Bill – sóhajtott fel Agatha –, tudom, hogy jót akarsz, és biztos vagyok benne, hogy őszintén hiszed, hogy el tudod kapni Evanst, de amint hallom, mindig egy lépéssel a törvény előtt jár. Biztos lehetsz benne, hogy sziklaszilárd alibije van déltől éjfélig és tovább, tucatnyi tanúval, akik hajlandók ezt megerősíteni.

– Elképzelhető, hogy így van, de nem akarom, hogy te is idekerülj, mint Roy, és... – Bill elhallgatott, mert hirtelen rádöbbsz, mit visel Agatha, és megfogta a melegítőfelsője ujját. – Mikor lettetek te és Roy United-drukkerek?

– Csak ideiglenes! – morgott Agatha, és rácsapott Bill kezére, aztán talpra ugrott, mert egy orvost látott közeledni.

– Ön Mrs. Raisin? – kérdezte az orvosnő, és felnézett csipesz íróta táblájából, hogy vastag, fekete keretes pápaszemén keresztül Agathára pillantson.

– Igen, én vagyok – mondta Agatha. – Rendbe fog jönni, doktornő?

– Maga Mr. Silver legközelebbi hozzátartozója?

– Igen.

Bill csodálkozva nézett Agathára.

– A mentősöknek kellett egy nevet írni a papírjukra – magyarázta sietve. – Szóval, hogy van Roy, doktornő? Bemehetek hozzá?

– Most alszik, és pillanatnyilag ez a legjobb neki, úgyhogy jó lenne, ha vissza tudna jönni holnap. Valaki tényleg alaposan helybenhagyta Mr. Silvert. Agyrázkódása van, ezért egész éjjel figyelni fogjuk az állapotát. Három bordája eltört, és kiterjedt zúzódás van az arcán. Azt hiszem, szerencséje van, hogy nem tört el az arccsontja, néhány foga meglazult, de azok idővel valószínűleg maguktól stabilizálódnak. Eltart egy ideig, hogy felépüljön, de teljesen rendbe fog jönni – folytatta a doktornő. – Először azt hittem, összeverekedett valakivel, de a kezén

nem volt sérülés, ami azt jelezné, hogy visszaütött. Voltak azonban ilyen nyomok.

Fotókat mutatott a telefonján Agathának és Billnek a Roy csuklóján levő vörös csíkokról.

– Ördög és pokol! Megkötözték! – sziszegett Agatha, aztán a kórterem felé bámult, ahol Roy alud. – Ó, Roy... szörnyen meg lehattél rémülve...

– Már biztonságban van, Mrs. Raisin – nyugtatta az orvosnő. – Vigyázunk rá.

– Gyerünk, Agatha – mondta Bill. – Hadd vigyelek haza.

– Nem, nem haza – válaszolt csendesen Agatha. – A kocsimhoz, kérlek, Bill. Reggel szükségem lesz rá, hogy idejőjjen meglátogatni Royt.

A hazafelé tartó úton Agatha Patrickkel beszélgetett, aki megígérte, hogy tájékoztatja Simont és Tonit, hogy van Roy. Mire Agatha leparkolt a háza előtt az Orgona közben, a nyugati égbolt narancsszínben ragyogott, a naplemente rózsaszín és vörös sávjaival világította meg a felhőket Carsely fölött. Agatha megetette a macskákat, és épp az utolsó fagyasztott lasagnét halásztta elő a mélyhűtőből, amikor csengettek. Kikukucskált a kémlelőnyíláson, és John Glasst alakja rajzolódott ki az ajtó előtt.

– Szia. – A férfi mosolygott, amikor Agatha kitárta az ajtót. – Hallottam, hogy nagyon kemény hétfőd volt, és...

Agatha a nyakába vetette magát, és zokogni kezdett a férfi vállán.

– Látnod kellett volna őt, John! – sírt Agatha, két szó között levegő után kapkodva. – Látnod kellett volna, mit tettek vele! – Aztán hátralépett, elvett egy zsebkendőt az előszobai állványról, és megtörölte

könnyes arcát. Amikor újra a férfira nézett, szeme sötét eltökéltséget mutatott. – Ezt nem fogják megúszni. Ezért elkapom őket!

– Ha Freddy Evansról beszélsz – felelte John, és követte Agathát a ház belsejébe –, nem te fogod elkapni.

– Az teszem, amit... – Agatha érezte, ahogy előnti a harag. Senki ne mondja meg neki, mit tegyen, még John sem, de elbizonytalanodott, amikor a férfi gyengéden a vállára tette a kezét.

– Nem fogod elkapni – nélkülem nem. Biztonságban kell hogy tudjalak, úgyhogy nem fogod levadászni nélkülem.

– Ó, John – sóhajtott egy mélyet Agatha. – Tudom, hogy jót akarsz, de neked a saját karrieredre kell gondolnod, és Wilkes és...

– Évek óta dolgozom Wilkessel, túl sok éve. Őt bízd csak rám. Evansszal viszont együtt fogunk elbánni.

– Ha rajtakapnak, hogy nekem segítesz...

– Nem fognak. Belülről foglak tájékoztatni a rendőrségi akcióról, te pedig tudatod velem, mire jutottál. Úgy fogunk dolgozni, mint egy csapat, lépést tartunk – mint a táncpartnerek.

Agatha mosolygott, és szorosan megölelte a férfit. John lehajolt, és megcsókolta.

– Partnerek – ismételte meg halkán Agatha. – Jól hangzik.

– Örülök... de most vissza kell mennem dolgozni. Beszéljünk holnap dél körül.

Agatha lábujjhegyre állt, és újra megcsókolta, aztán nézte, ahogy John eltűnik a kerti ösvényen a növekvő sötétségben, majd visszatért a fagyasztott lasagnéhez.

Másnap reggel Agatha korán ébredt, és sugárzóan energikusnak érezte magát. Boswell és Hodge, akik együtt kuporogtak az ágya lábánál, tágra nyílt szemmel, rémülten néztek rá, amikor az ágy melletti

ébresztórádión Agatha egy ritmusos popzenét játszó vidám reggeli műsorra kapcsolt. A macskák sokkal nyugodtabb napindításhoz voltak szokva. Méltatlankodásukat Agatha mosolyogva fogadta, és megcsiklandozta a fülüket.

Elgondolkodott, mitől került ilyen remek hangulatba. Attól, hogy tudta, Roy rendbe fog jönni? Attól, hogy csak egyetlen pohár bort ivott meg a vacsorához, nem pedig egy egész üveggel nyakalt be Royjal? Vagy mert a csodálatos John Glass felügyelő azt ígérte, az állását is kockára teszi, hogy a „partnere” lehessen? Akárhogy is, Agatha úgy döntött, egész napra megtartja ezt az érzést, és felhangosította a zenét, hogy zuhanyozás közben is hallja.

Összeszedett néhány szükséges holmit, hogy bevigye Roynak – pizsamát, fogkefét, a könyvet az ágya mellől –, és leballagott a reggeli kávéjáért. A reggeli gondolatától felajzva a macskák utánairamodtak. Az égbolt tiszta volt és kék, a hőmérséklet enyhe, bár a levegő már elveszítette lágy nyári telítettségét. Az őszt már alig tudja féken tartani a telet, hogy az kimeressze éles karmait. Agatha a hátsó kertben állt, kezében melengetve a kávésbögréjét, és a napját tervezgette. Meglátogatja Jamest a kórházban, miután bement Royhoz, aztán kitérőt tesz Ancombe-ba, hogy elbeszélgessen Robin Hooddal és Petulával, majd irány az iroda!

Megitta a kávé, visszalépett a konyhába, és bezárta az ajtót. Elégedetten bólintott, amikor meghallotta a biztonsági zár megnyugtató kattánását. Mielőtt beállította a riasztót, megnézte magát az előszobatükörben, lesimította a haját és igazított a rúzsán. Sötétzöld szoknyát vett fel hozzá illő rövid blézerrel és fehér selyemblúzzal. Nem ez volt a kedvenc öltözeke, de amikor utoljára viselte, kapott érte pár váratlan bókot, úgyhogy lehetőséget adott még egy megmérettetésre. Két perccel később a kocsijával Mircester irányában elhagyta Carselyt.

A kórházban összefutott a fiatal doktornővel, akivel előző este beszélt. Fáradt volt, amitől kisebbnek látszott, mintha az éjszaka folyamán összement volna.

– Jó reggelt! – köszöntötte vidáman Agatha. – Hogy van ma a betegünk?

– Mr. Silver igazán jól van – válaszolta az orvosnő, és elfojtott egy ásítást. – Ébren van, és még enni is tudott egy kicsit a reggelijéből. Ne maradjon túl sokáig. Egy dologra van igazán szüksége, az pedig a pihenés.

– Egész éjjel dolgozott? Biztosan nagyon kimerült.

– Hosszú műszak volt – mosolygott a doktornő. Levette a szemüvegét, és mintha most látná először Agathát. – Ez egy nagyon szép öltözék – jegyezte meg. – Van egy ehhez kissé hasonló blézerem, de a színe magának jobban áll.

– Ön nagyon kedves – mosolyodott el Agatha. – Régi kedvencem.

És attól a pillanattól fogva az is volt.

Roy az ágyában ülve tévét nézett, amikor Agatha besétált a kórterembe. Agatha ledöbbsent, hogy a Roy arcán levő zúzódások sötétebbek lettek, és még rosszabbul néztek ki, mint előző este, de Roy elmosolyodott, amikor meglátta, és intett, jöjjön közelebb, és kikapcsolta a híradót a tévében.

– Hogy érzed magad? – érdeklődött Agatha.

– Meglehetősen szenvedek, minden porcikám fáj – válaszolta –, de itt remekül a gondomat viselik.

– Hoztam pár dolgot, amire szükséged lehet – mutatott Agatha a kis sporttáskára, és leült Roy ágya szélére. – Ó, Roy, szegény, az arcod nagyon meg van dagadva. Ki tette ezt veled?

– Már mindent elmondtam Bill Wongnak. Itt járt korábban. Az igazság az, hogy nem sok mindenre emlékszem. Arra igen, hogy kéket

és sárgát láttam – azt a rémséges melegítőfelsőt és -nadrágot –, de ami a legjobban megmaradt a fejemben, az a fekete Jaguár és Freddy Evans apró, gonosz szemei.

– Szóval ő volt, Evans.

– Semmi kétség.

– Ha akkor raboltak el, amikor úton voltál, hogy elhozd a kocsimat, akkor az utcáról hurcoltak el, és elvittek valahová. Van elképzelésed, hová?

– Fogalmam sincs, édesem, de a szemére emlékszem. Ő volt az.

– El fogom kapni, Roy. Megígérem, hogy ezért elkapom.

– Bízd ezt Billre és a srácaira, Agatha – mondta Roy, és megfogta Agatha kezét. – A rendőrség meg tud birkózni vele. Nem akarom, hogy bajba kerülj.

– Miattam ne aggódj. Én különleges rendőri védelem alatt állok, és dolgozom a terven, hogy elbánjak Evansszal. Meg fogja kapni, amit megérdemel, de te ne foglalkozz többé az egésszel. Arra koncentrálj, hogy jobban legyél, aztán lábadozhatsz otthon, nálam Carselyben. Addig maradhatsz, ameddig csak jólesik.

Még egy ideig csevegtek Agatha életéről Carselyben, Roy tervéről, hogy hosszabb szabadságot vesz ki, ahogy jobban lesz, és hogy hová utazna. Agatha megígérte, hogy értesíti Tamara Montgomeryt arról, hogy eminens lovaglónövendéke kórházban van, azután elindult meglátogatni Jamest.

Éppen gratulált magának, hogy nem téved el a folyosók labirintusában Roy és James kórtermei között, amikor egy férfi ápoló ragadta meg a figyelmét, mielőtt benyitott volna Jameshez.

– Mrs. Raisin, ugyebár? – kérdezte a férfi, és intett Agathának. – Mr. Lacey megkért, figyeljek, ha ön megérkezik. Nincs abban a szobában.

– Hol van? – kérdezte kissé ijedten Agatha. – Történt valami?

– Nem, nem, semmi olyasmi – nyugtatta meg mosolyogva az ápoló.
– Nagyon jól van, és átköltöztettük egy másik osztályra, hogy a szobáját megkaphassa egy másik beteg. Mr. Lacey erre van.

Intett Agathának, hogy kövesse a sarkon túlra, ahol a folyosó kiszélesedett, és egy tucat ágy volt benne, a széles központi közlekedőrész rész mindkét oldalán hat. A közlekedő egy akkora ablakhoz vezetett, amely teljes szélességében elfoglalta a falat. Minden ágyat függöny vett körül, de az összes függöny szét volt húzva, és látni lehetett, hogy minden ágyat férfiak foglalnak el. Agatha gyorsan végignézett az ágyakon, minden arcot megfigyelt. Negyvenes éveik közepén járóktól kezdve a közel százévesekig terjedt a betegek életkora. Hárman nyilvánvalóan bóbiskoltak, négyen határozottan mélyen aludtak, ketten hangosan horkoltak, időnként olyan dörgő harmóniában, amitől Agathának égnek állt a haja. Ez a duett inkább egy tanyasi udvarra emlékeztetett, mint egy egészségügyi intézményre.

– Mr. Lacey a jobb oldali utolsó ágyban van – tájékoztatta a nővér.

Agatha elindult az ablak felé, de az egyetlen arc, amit nem tudott megfigyelni, főleg, mert eltűnt a reggeli napilap mögött, az Jamesé volt. Az ágyán ülve olvasott. Két másik férfi a helyiség sarkában, magasan a falra erősített tévét nézte, egyvalaki könyvet olvasott, és a másik – a legfiatalabb a szobában – karját összefonva ült, és szélesen vigyorgott. Rákacsintott, ahogy elment mellette, és Agatha számára nagyon is nyilvánvaló volt, hogy jelenléte mások figyelmét is felkeltette. Zavaró bizsergés kúszott fel a gerincén. Figyelték. Egyre jobban bosszantotta, hogy hagyta, hogy ezek miatt kínosan érezze magát. Nyilvánvaló volt, hogy nincs jobb elfoglaltságuk, mint hogy az aznapi első nőnemű látogatót mustrálják.

Mire James ágyához ért, biztos volt benne, hogy a négy férfi gondolatban teljesen pucérra vetköztette. Azt képzeltek, hogy hízeleg

neki az érdeklődésük? Nem, pusztán azért meresztek a szemüket, mert azt hiszik, megtehetik. Az ablakhoz érve Agatha megfordult, és látta, hogy egyenesen őrá bámulnak. Haragos daccal viszonzta pillantásukat, mindegyiknek csókot intett és a szemét forgatta, hogy tudják, mennyire szájalmasak. Hárman azonnal zavartan másfelé néztek, a kacsintóból pedig kitört a nevetés.

– Agatha, de jó újra látni téged! – A nevetésre felneszelve James előbukkant az újság mögül, és katonai precizitással félbehajtotta, majd megint félbe, és a térdére helyezte. – Nagyon kedves tőled, hogy újra meglátogatsz. Annyira reméltem, hogy megteszed, drágám!

Megfogta Agatha kezét, és az ágya melletti székhez kormányozta.

– Ami azt illeti, szegény Roy is ide került – magyarázta Agatha –, úgyhogy ez afféle dupla látogatás.

James a Roy iránt érzett aggodalommal teli megjegyzéssel válaszolt, udvariasságból, gondolta Agatha, tekintve, hogy sosem voltak a legjobb barátok. Biztosította Jamest, hogy Roy rendbe fog jönni, mire ő lelkesen mosolygott.

– Annyira örülök! – mondta, és Agathát fellelkesítette a férfi energiája és lendülete, ami szöges ellentétben állt a kimerültséggel, amit előző nap látott rajta. – Holnap elmegyek erről az átkozott helyről, már épp ideje. Kétségbeesetten várják az ágyakat, tudod. Az egészségügyi rendszer összeomlóban van, és az itt dolgozók azt sem tudják, hol áll a fejük. Ez logisztika és hatékony munkaerő-gazdálkodás kérdése. Ha engem kérdezel, az elsődleges teendőjüknek annak kellene lenni, hogy...

– James – ingatta a fejét finoman Agatha, hogy jelezze, irtózik a gondolattól, hogy végighallgassa James előadását, hogyan lehetne orvosolni a Nemzeti Egészségügyi Szolgálat hiányosságait az ő sokéves

katonai tapasztalatai alapján. – Jó hallani, hogy beszélsz. Nyilvánvaló, hogy sokkal jobban vagy, mint tegnap.

– Tényleg jobban vagyok – bólintott James. – Nagyjából teljesen harcképes lettem most, hogy már beállították a gyógyszeres kezelést. Tehát gondolkodtam – az ember sokszor csinál ilyet itt bent –, és elismerem, hogy egy kicsit megijedtem ettől a daganatdologtól, és kezdek rádöbbsenni, hogy az élet túl rövid. Túl rövid a bánkódáshoz. Azt hiszem, be kellene terveznünk egy utazást, amint kijutok innen, kedvesem. Repüljünk el valahová egy kis téli napsütésre. Fújjuk el a pókhálókat, rázzuk le a múlt tévedéseit, és kezdjünk mindent előlről. Mit mondasz erre?

– James, én... – Agatha körülnézett a kórteremben. A kacsintó alak bólogatott, biztatta Agathát, hogy mondjon igent. Az olvasó férfi szemöldöke felhúzva, a szája lefelé görbült, ez határozott nemet jelentett. A másik kettő tovább nézte a reggeli tévéműsort.

Egyszóval megoszlottak a vélemények, és maga Agatha is bizonytalan volt. Visszanézett Jamesre.

– Túl sokan hallgatóznak itt az én ízlésem szerint – suttogetta. – Beszéljük ezt meg, amikor hazajössz. Akkor tervezgethetünk.

Agatha előrehajolt, homlokon csókolta Jamest, és elbúcsúzott tőle. Ahogy elsétált a kacsintó mellett, az gúnyosan felnevetett.

– Le kellett volna csapnia az ajánlatra – jegyezte meg.

– Nem mintha bármi köze lenne hozzá – felelte Agatha a homlokát ráncolva –, de miből gondolja ezt?

– Ez csak nyilvánvaló, nem? – vigyorgott önelégülten a fickó. – Ilyen alkalmak nem adódnak mindennap egy maga korabeli nő életében.

– Egy magam korabeli... – Agatha egy pillanatra ledermedt, aztán kissé oldalra hajtotta a fejét, megfeszítette az állkapcsát, a szája olyan formát vett fel, amit tévesen mosolynak is lehetett volna tekinteni. – És

maga miért van itt bent? – kérdezte, és felkapta az ágy lábánál lógó táblát. – Személyiség-transzplantáció, igaz? Ó, te jó ég! Nekem rossz előérzetem van! – Agatha átfutotta a feljegyzés lapjait. – Rengeteg gyógyszert fog kapni, néhány nagyon komoly, erős kúpot. Igaz, hogy ez nem lehet probléma egy olyan seggfej esetében, mint maga.

Agatha visszaakasztotta a helyére a lázlapot, és kísétált. A kórtermet elhagyva még visszanézett, és látta, hogy a kacsingatós kiszáll az ágyból, kétségbeesetten tanulmányozza a lázlapot, és azt motyogja:

– Kúpok? Nekem senki se szólt... Hova van ez írva...?

Mivel még időben volt a megbeszélés előtt Ancombe-ban, Agatha sietség nélkül vezetett, gyönyörködött a tájban, ahol a fák és a sövények kezdték lehullatni leveleiket, és felfedték a vidék tág tereit. A traktorokkal és kombájnokkal földjeiken dolgozó gazdák igazolták, hogy teljes gözzel zajlik az aratási szezon, és Agatha megérezte a termőtalajról felszálló száraz, földes illatot. Hirtelen Charles jutott az eszébe. Egyszer elmagyarázta Agathának egy dicsőségesen hosszú, aranszínű őszi hétvégén, amikor a birtokán kóboroltak, hogy a „szület szó a nyelvükben egy ősi angol kifejezésből származik, amely „ősz jelent. Mulatságos, ahogy az ilyen dolgok hirtelen az ember eszébe ötlenek. Vicces, hogy egy illat, egy látvány vagy egy szó milyen élénk emlékeket tud felidézni emberekről és helyekről – régi barátokat, régi szeretőket...

Egy kényelmes pihenőhelyre húzódva kiszállt a kocsiból, nekitámaszkodott az autó elejének, és a tájat bámulta. Charles mindig ott volt, mindig ott lapult gondolatai mélyén. Szerette azzal hitegetni magát, hogy már egyáltalán nem érdekli, de ha őszinte volt magához, tudta, hogy ez nem igaz. Még mindig számított. Charles még mindig az élete része volt, és mindig is az lesz – de mi a helyzet Jamesszel?

Agatha beszívta a friss vidéki levegőt, és felnevetett. Nemrég még, hasonló esetekben, amikor ilyesmiken rágódott, mindig cigaretta után nyúlt egy adag nikotinért, de arról szerencsére már leszokott. Nem volt könnyű abbahagyni a dohányzást, de mikor volt bármi is könnyű? James közvetlen szomszédjaként élni sem volt mindig könnyű, de Agatha nem tudta elképzelni, hogy a férfi ne lenne ott. Sajnos azt sem tudta elképzelni, hogy romantikus utazásra induljon vele valahová.

Jameszel az volt a gond, hogy a legjobb szándékkal igyekezett változni, de később újra rabja lett az egész életében gyakorolt szokásainak. Hozzá volt szokva, hogy fillérekből utazgat, és soha még csak nem is gondolt a kényelemre és az apró luxusokra, amelyeket Agatha annyira élvezett. Jamesnek egy hotelszoba egyszerűen csak alvóhelyet jelentett. Egy méretes, jól felszerelt hotelszoba pazar fürdőszobával szerinte nem volt más, csak pénzpocsékolás. Az árendedményt biztosító utalványok használata az éttermekben második természetévé vált, Agatha viszont olyan helyeken szeretett étkezni, ahol utalványokkal vagy kuponokkal előállni teljességgel elképzelhetetlen lett volna. Ki kell majd találnia, hogyan utasítsa vissza tapintatosan azok után, amin keresztülment. Nehéz lesz, de megint ugyanaz a mondat jutott az eszébe: mikor volt bármi is könnyű? Ösztönösen szétnyitotta az ujjait, hogy eldobja a cigarettacsikket és rátaposson a cipőjével, aztán megint felnevetett, amikor látta, hogy a keze üres.

Visszaszállt a kocsijába, Charlesszal és Jameszszel kapcsolatos gondolatait félretette, és a helyüket John foglalta el. Agatha nagyon megkedvelte a férfit. A kapcsolatuk lassan épült, nem pezsgősdugóként robbant ki és ívelt felfelé, de kitartott, nem párologott el, mint a buborékok a pezsgőben. John nagyon vonzó volt a számára, istenien táncolt, de vajon Agatha szerelmes volt-e belé? Vajon hosszú távon is partnerek és táncpartnerek maradnak? Az idő majd eldönti, de egyelőre

ott volt Sir Godfrey Pride meggyilkolásának és Freddy Evans gonosztettének ügye, amit le kellett vezényelniük. Muszáj volt visszaterelnie a gondolatait a feladatra.

Ancombe volt a Carselyhez legközelebb eső helység, egy igazi, képeslapra illő cotswoldsi falu, amelyet csak álmodhat az ember; házainak nádfedelét éppolyan gondosan rendben tartották, mint a kifogástalanul gondozott előkerteket. Bár kisebb volt, mint Carsely, úgy vonzotta a sétálókat és a turistákat, ahogy Carsely sohasem, pedig Carsely sem volt kevésbé vonzó, csak mintha inkább jól őrzött titokként bújta volna meg a dombok között. Ancombe vendéglője, a Bokrétás a Vörös Oroszlánt megszégyenítő minőségű ételekkel szolgált, és az Ancombe-i Hölgyegylet tagjai rendszeresen itt találkoztak a carselybeli hölgytársakkal. Ezeket a találkozókat sokszor az ancombe-i közösségi házban tartották, amely az ősi templom mellett állt a falu közepén.

A turisták özöne, amely a tavaszi és nyári hónapokban árasztotta el a környéket, már apadni kezdett, de még mindig volt elég látogató, úgyhogy Agatha örült, hogy talált egy parkolóhelyet a templom előtt. A faluház bejárata a jobb oldalon volt, és Agatha tárva-nyitva találta az ajtaját. Amikor beljebb merészkedett, azonnal meglátta, hogy Robin Hood dokumentumokat és brosúrákat tömköd egy táskába. Felnézett, amikor Agatha ráköszönt, és széles mosollyal üdvözölte, ahogy ő mondta, „Robin Hood barlangjában”.

– Mintha indulni készülné valahová – jegyezte meg Agatha.

– Így is van – helyeselt a férfi. – Szerencsére nyugdíjas vagyok, és az időm nagy részét az íjászoknak szentelhetem. Természetesen folyamatosan új szponzorokat keresünk, és ma délelőtt nemsokára Eveshamben lesz egy megbeszélésem, melynek célja a pénzgyűjtés.

Elvesszük a gazdagoktól, és odaadjuk a szegényeknek – elvégre ez Robin Hood módszere! És most, segíthetek valamiben?

– Tudja, kicsit homályosan látok a Sir Godfrey Pride-gyilkosság ügyében.

– Igen, rettenetes egy ügy, egyszerűen rémes. Gondolom, tudja, hogy ő alapította az ancombe-i íjászegyesületet. Pont aznap reggel beszéltem vele. Hallom, hogy maga találta meg a holttestet. Szörnyű lehetett magának.

– Igen, igen, az volt – vágta rá Agatha, és ellenállt a kísértésnek, hogy hozzátegy, nem ez volt az első hullá, akivel dolga volt. Robin együttérzése segíthet a maga oldalán tartani a férfit. – Részben ezért is szeretnék többet megtudni arról, mi történt valójában.

– A rendőrség elég sok időt töltött velem szombaton – mondta Robin –, és azóta is többször megkerestek, rengeteg kérdéssel.

– Megtenné, hogy nekem is válaszol néhányra? – kérdezte Agatha esdeklő pillantással. – Egy nyílveszővel ölték meg, és tudnom kell, hogyan történhetett ez.

– Biztosíthatom róla, hogy nem a mi nyílveszőnk volt. Mindegyikkel, amit az ünnepségen kilőttek, el tudtunk számolni.

– Efelől nem volt semmi kétségem, de valaki Sir Godfrey-ra lőtt egy nyíllal. Talán segítene, ha tudnám, hogy például mekkora távolságból tudna egy íjász megölni egy embert.

– Minden attól függ, milyen íjat használnak és milyen húzóerővel, de az igaz, hogy egy nyíl még nagy távolságból is halálos fegyver. Amikor az angol és a walesi íjászok hosszúíjat alkalmaztak a francia hadsereg ellen 1346-ban Crécyben, azokkal halálosan pontosan, akár háromszáz méterig is képesek voltak ellőni. Majdnem hét évszázaddal később a modern íjak ugyanolyan pontosak, még a kevésbé jól képzett íjászok kezében is.

– Értem. Honnan szerzik be a nyílvevesszőket, amelyeket használnak?

– Különböző beszállítóktól, de minden íjászfelszerelés, amit használunk, megvásárolható sportszaküzletekben, és természetesen az interneten is abszolút minden fellelhető. Megnézhetjük a készletünket, Petula most ott van a raktárban.

Robin elindult a helyiség végébe, Petula nevét kiáltotta, aki megjelent egy ajtóban.

– Helló, Mrs. Raisin – köszönt vidáman. – Már vártuk. Jöjjön be, és megmutatom a készletet.

Agatha észrevette a nehéz fémlakatot a raktárszoba ajtaján, és követte Petulát befelé, ahol a hosszú, ablaktalan helyiség falait különféle típusú íjak borították, az egyedi készítésű állványokon és polcokon pedig gondosan elhelyezett tegezek és védőfelszerelések sorakoztak. Szalmából készült céltáblák heverték halomban a padlón, és a magas, kerek, fonott kosarak mindegyike tele volt különféle nyilakkal. A szoba közepén állt egy fa munkaasztal.

– Ezeket a nyilakat használtuk szombaton – magyarázta Petula, és kivett közülük kettőt. – Talán felismeri őket.

– Igen – válaszolta Agatha. – Ugyanolyanok, mint amelyik megölte Sir Godfrey-t.

– Nem azt mondom, hogy nem lehetett megcsinálni – jegyezte meg Robin, és az egyik céltáblát felállította az asztalra –, de egy mozgó célpontot eltalálni az erdőben, ahol a fák folyton zavarják a látóteret, átkozottul nehéz.

– Közelről nem annyira, gondolom én – szölt Agatha.

– Egészen biztosan – mondta Robin, és felkapott egy nyilat, hogy szemléltessen. – Rövid távon egy nyílvevessző egyenesen és kiszámíthatóan repül. – Egyenesen tartotta a nyilat, és a hegyével

megérintette a céltábla közepét. – Nagyobb távolságból azonban a tömegvonzásnak és a légellenállásnak is van hatása, és a nyílvevessző zuhanni kezd. – A nyílvevesszőt a célponthoz emelte, hagyta, hogy a hegye lefelé irányuljon, és a kék gyűrű alsó részére mutasson. – Ennek ellensúlyozására nagyon nagy távolságból a nyílvevesszőt a levegőbe kell lőni, hogy röptében ívet írjon le. – Megmutatta, hogyan emelkedik fel a nyíl a kiindulási pontból és zuhan a célpont felé; hegyét a céltábla közepéhez tartotta, a tollazatát felemelte, mintha a nyíl lefelé irányuló szögben talált volna célba.

– Lehetséges, hogy egy nyíl így találja el a célpontot? – kérdezte Agatha, majd megfogta a nyilat, és tollazattal lefelé tartotta, mintha alulról érkezett volna.

– Bármilyen lehetséges – felelte Robin. – Gondolom, lehet, hogy egy kicsit meginog, ha légáramlatba ütközik, de nagyon valószínűtlen, hogy valaha is becsapódna egy ilyen hirtelen felfelé irányuló pályán.

Agatha a nyílra bámult, és elhallgatott, hirtelen rájött, mi zavarta az erdőben látott hátborzongató jelenetben. A nyílvevessző! Sir Godfrey Pride-ot egyáltalán nem egy nyíl találta el. A gyilkossági helyszínnek ez a része teljes hazugság.

Hetedik fejezet

– Agatha, attól tartok, most már tényleg mennem kell – mentegetőzött Robin –, de Petula megválaszolja a többi kérdését, ha van még.

– Azt fogom tenni – válaszolta Petula, és jelentőségtelesen bólintott Agatha felé.

– Igen... igen, persze. Köszönöm, Robin – mondta Agatha, és gondolatban elszakadt az erdei jelenettől meg a Sir Godfrey mellkasába ékelődött nyílvevő képétől, és visszatért a jelenbe. – Nagyon sokat segített.

Ahogy Robin Hood távozott, Petula visszarakta a céltáblát a többi közé, a nyílvevőt pedig visszajettette a megfelelő kosárba. Közben Agathával beszélgetett.

– Mi mindannyian önkéntesek vagyunk itt – magyarázta a nő. – Az Ancombe-i Íjászok jótékonyági egyesület, és mi, akik besegítünk, annyi időt áldozunk a klub működtetésére, amennyit csak tudunk. Én szeretek gondoskodni róla, hogy mindig tisztaság és rend legyen a raktárhelyiségben.

– A klub továbbra is hátrányos helyzetű fiatalokkal foglalkozik? – kérdezte Agatha.

– Nagyon is – magyarázta Petula. – Az öreg Pride ezért alapította, és mi ezt folytatjuk, bár ő nem sokat tett értünk az elmúlt néhány évben. A fia és a lánya viszont még segítenek. Geraldot nem sokszor látjuk itt, de Elizabeth és a partnere, Benny továbbra is közreműködnek. Úgy sejtem, nem róluk szeretne beszélni, hanem *róla* és Carseworthről.

– Jól sejti. Maga ígérte, hogy mindent elmond nekem arról, mi zajlott a majorságban.

– Üljön le, Mrs. Raisin – húzott elő két széket az asztal alól Petula. – Nem tudom pontosan, mi az, amit már tud.

– Nem sokat – mondta Agatha. – Például, hányan dolgoztak ott?

– Általában hárman, amikor én ott voltam. Korábban négyen. Én szobalány és takarító voltam, valójában mindenek. Volt még egy szakács és egy kertész, bár az utóbbi csak háromszor jött egy héten. A legtöbben nem maradtak túl sokáig. Körülbelül húsz embert ismertem, akik valamikor megfordultak ott.

– És Sir Godfrey mindig úgy kezelte magukat, mint személyes játékszereit?

– Egyesekkel rosszabbul bánt, mint másokkal, különösen, amikor komolyabban inni kezdett. Azt mondják, a dolgok nem voltak annyira rémesek, amíg élt a felesége. Én sosem találkoztam vele, de ismerek néhány lányt, akik ott dolgoztak, és panaszkodtak neki, ő pedig azzal

nyugtatta őket, hogy a férje „egy kis huncut”, és egyszerűen nem kell rá odafigyelni.

– Úgy érti, nem volt ellenére, hogy a férje tapogatja ezeket a fiatal nőket?

– Talán azt gondolta, hogy csak egy kis szórakozás az egész.

– Egy kis szórakozás? – Agatha alig tudta elhinni, hogy van olyan nő, aki eltűri, hogy a férje helytelenkedik a női alkalmazottaikkal. – Nem gondolta, hogy amit a férje művel, az gyalázatos?

– Virginckodásnak tekintette, és kész. Nem hiszem, hogy más volt a helyzet a házban, amikor ő volt kislány. Akárhogy is, az öreg még elviselhetetlenebb lett, amikor a felesége meghalt. Amikor nehéz idők jártak, és kevés volt a munkahely, a Carseworth-majorságot az emberek akkor is csak végső megoldásként vették számításba. Volt azonban egy lány, aki a legtöbbnél tovább kibírta mellette: Carol Hendricks. Ő évekig ott maradt. Emlékszem, a fiúk nem sokra becsülték. Elég kellemes volt beszélgetni vele, de gyakran mondogatta, hogy „szereti teljes egészében kihasználni az életet”. Aztán a végén még ő is lelépett. Azt pletykálták, hogy terhes lett, és Sir Godfrey kidobta.

– Sir Godfrey-é volt a gyerek?

– Nem valószínű. A lányok soha nem hagyták egymást egyedül vele. És nem hiszem, hogy Sir Godfrey olyan messzire ment volna, hogy bármelyikünkkel szexelne. Csak egy nagyon szomorú ember volt, akinek izgalmat okozott, ha fiatal nőkhöz érhetett. Viszont az biztos, hogy elhatárolódott mindenkitől, aki terhes lett.

– Akkor ki volt az apa?

– Carol soha nem árulta el, még a halála napján sem. Tüdőrák végzett szegény lánnyal.

– Mi történt a gyerekekkel?

– A nagymama nevelte fel a kisfiút, akiből aztán egy abszolút visszataszító alak lett. Mami is találkozott vele – Peter Hendricks, a Pók.

– És senki nem jelentkezett, hogy ő az apja?

– Amennyire tudom, nem. Carolnak rengeteg barátja volt. Soha nem állapodott meg senki mellett. Nagyon önálló volt. A kisfiúhoz azonban nagyon ragaszkodott. Póknak akkor kezdett kisiklani az élete, amikor az anyja meghalt, és ő a nagymamájára maradt.

– És most ő is itt van az Ancombe-i Íjászoknál.

– Igen, így van. – Petula élesen, humortalanul felnevetett. – Robin még mindig azt hiszi, az íjászoknak tartaniuk kell magukat az elveikhez, és mostanáig azért vagyunk itt, hogy rászoruló fiataloknak segítsünk. Pók jó pár éve köztünk van. Az íjászok jelentik az állandóságot az életében. Sokkal régebben van velünk, mint a barátnőjével.

– Ha jól tudom, a barátnő is dolgozott régebben a Carseworthben.

– Ő volt az utolsó: Amy Cobb. Várandós. Azt mondják, az öreg kirúgta, amikor megtudta, akárcsak Pók anyját.

– Nem lehet kirúgni egy nőt azért, mert terhes!

– Sir Godfrey azt csinált, amit akart. Készpénzzel fizetett, és a legtöbben, akik ott dolgoztak, hálásak voltak ezért, amíg elégük nem lett az öregből, vagy ő szegényedett el annyira, hogy nem tudta kifizetni a bérüket. Amynek feltétlenül szüksége lett volna a pénzre a születendő gyerekekkel. Azt hiszem, ha valaki neheztelhetett Pride-ra, az ő volt.

– Lehet, hogy igaza van – helyeselt Agatha, és gondolatban Pókot és Amyt is hozzáadta a gyanúsítottak listájához, aztán sötét ábrázattal, felháborodva arra gondolt, mi minden játszódott le Sir Godfrey Pride házában. – Ez a Carseworth-majorság olyan, mint egy rémálom! Sok nőnek kell elviselnie egy kolléga vagy főnök kéretlen figyelmét, és vannak – hivatalos vagy nem hivatalos – módszerek, hogy ezt kivédjék,

de Sir Godfrey Pride viselkedése mindent alulmúl! Mit gondol, lehetséges, hogy ő volt az apja Amy Cobb gyerekének?

– Ez még annál is kevésbé valószínű, mint Carol esetében. Az elmúlt néhány évben Sir Godfrey örökké részeg volt, de annyira, hogy szerintem alig tudott felállni... – a szó minden értelmében, ha érti, mire gondolok.

– Undorítónak hangzik. – Agatha a fejét csóválta. – Maga hogy tudta elviselni? Mennyi ideig dolgozott nála?

– Néhány hónapig. Otthagytam, ahogy találtam másik munkát. Mindez körülbelül húsz éve történt. Most van egy saját kis takarítócégem, főleg irodák.

– Irodák... igen, ott kell lennem – kapott észbe Agatha az órájára pillantva. – Köszönöm a beszélgetést, Petula. Nagyon sokat segített.

– Szíves örömet, Mrs. Raisin. Nyugodtan hívjon csak fel bármikor.

Agatha kihajtott Ancombe-ból Mircester felé, és átgondolta mindazt, amit Petulától megtudott. Pók anyja terhes lett, és elbocsátották. Lehetséges, hogy Pók valójában Sir Godfrey fia, annak ellenére, amit Petula mondott? Amyt is kirúgta, amikor állapotos lett. Elképzelhető, hogy az ő gyerekének is Sir Godfrey volt az apja? És mégis... a holttesten talált üzenet aláírója „A”. Ez lehet A, mint Amy? Lehet, hogy ő csalta az öreget arra a helyre, ahol meggyilkolták? Amy lenne a gyilkos?

Aztán ott volt a nyílvevessző – ez olyasmi, amit meg kell tárgyalnia a csapatával az irodában. Agatha kicsit gyorsított, fittyet hányt a kötelező sebességhatárra, de aztán kénytelen volt lassítani Mircester külvárosában, a forgalomban.

Késő délelőtt sétált be az irodába, és ott találta Tonit, amint néhány fotót erősít a táblára, Simon és Patrick pedig figyelték. Agatha felült

Simon íróasztalára, hogy lássa, mit hozott Toni.

– Úgy tűnik – mesélte a lány –, hogy Gerald Pride-nak viszonya van valakivel. Tegnap este követtem egy házig a külvárosban, ahol ezzel a nővel találkozott. – Toni feltűzött egy fényképet, amelyen Gerald átöleli a szeretőjét. – Nagyon úgy néz ki, hogy viszonyuk van. Ma reggel sikerült azonosítanom a nőt, ő...

– Petula! – Agathának tátva maradt a szája. – Te jó ég! Most beszéltem vele! Ő is egyike az ancombe-i ijászoknak!

– Petula Grant – erősítette meg Toni. – Takarítóvállalkozása van. Gerald cége, a Pride & Harkness az egyik ügyfele.

– Petula régen a Carseworth-majorságban dolgozott – mondta Agatha. – Akkoriban lehetett ott, amikor Gerald hazajött az egyetemről.

– Talán nem is az öreg volt az egyetlen, aki kamatyolt a személyzettel – jegyezte meg Simon.

– Én nem egészen így fogalmaznék – nézett rá ellenségesen Agatha, hogy értésére adja, helyteleníti a vulgáris szóhasználatot –, de a mondás szerint az alma nem esik messze a fájától.

– Kétlem, hogy Gerald annyi év alatt fenntarthatott volna egy kapcsolatot anélkül, hogy valaki rájött volna, különösen, amikor megnősült – jegyezte meg Patrick.

– Talán nem volt folyamatos a viszony – vélte Toni.

– Egy régi szerelem, amely időnként újra fellobban – tette hozzá Agatha, és hirtelen megint Charles jutott az eszébe. Megrázta a fejét, hogy elhessegesse a gondolatot. – Van ilyen, de ez azt is jelenti, hogy Petula felkerül a gyanúsítottak listájára. Lehet, hogy Gerald együttműködött Petulával, de Stephanie-val is kitervelhette, hogy megöljék az apját.

– És Petula mit nyerhetett volna ezen? – vetette fel Simon.

– Gerald talán azt ígérte neki, hogy szakít a feleségével, és együtt fognak élni, ha megszerezte az apja vagyonát – vágta rá Patrick.

– Pontosan – helyeselt Toni. – Petulának lényegében ugyanaz a motivációja, mint Stephanie-nak. Eltakarítani az öreget az útból, hogy azt tehessék a Carseworth-majorsággal, amit csak akarnak.

– Talán – mondta Agatha –, bár Stephanie nem akart ott élni, Gerald viszont igen. Ha Gerald azt tervezte, hogy elválik tőle, és beköltözteti Petulát Carseworthbe, Stephanie-t egyszerűen kifizethették volna egy válási megállapodás keretében. További két gyanúsítottal kell bővítenünk a listát.

Agatha kitépett egy lapot egy jegyzetfüzetből Simon asztalán, felírt rá két nevet, és a táblára aggatta.

– Pók és Amy? – kérdezte Toni.

– Peter Hendricks és a barátnője, Amy Cobb – válaszolta Agatha. – Petula elmondta nekem, hogy Amy terhes, és hogy Sir Godfrey elbocsátotta ugyanúgy, ahogy a múltban Pók anyját.

Toni felsóhajtott, és a fejét csóválta, Patrick a szemöldökét ráncolta, és még Simon is mintha meghökkent volna, megszokott vigyorgása komor helytelenítésnek adta át a helyét.

– Szóval Póknak és Amynek megvan rá az okuk, hogy haragudjanak Sir Godfrey-ra – mondta.

– Bár ennél többről lehet szó – jegyezte meg Patrick. – Lehet, hogy Pride ejtette teherbe Amyt? Lehetséges, hogy viszonyuk volt? Lehet, hogy ő az „A” az üzenet végén.

– Lehetséges – hagyta helyben Agatha –, de ahhoz egy bizonyos fajta szívtelen egyéniségnek kell lenni, hogy írjon egy ilyen üzenetet, amellyel egy öregembert törbe csal. Toni, neked meg nekem el kell beszélgetnünk Amy Cobb-bal. Meg kell tudnunk, tényleg képes-e előre megfontolt gyilkosságot elkövetni.

– Kiderítem a címét – bólintott Toni.

– Addig is valami mást szeretnék megosztani veletek – jelentette be Agatha. – Úgy látszik, szinte bárki vásárolhat íjat és nyílkészletet. Sir Godfrey Pride-ot azonban nem *lelőtték* a nyílvesszővel.

A bejelentést értetlen tekintetek fogadták.

– Tápáskodj fel, Simon – mondta Agatha, azzal talpra ugrott, és felvett egy vonalzót Simon asztaláról, majd a tábla elé állította a fiút. – Egy közlőről kilőtt nyílvessző viszonylag egyenesen találta volna el. – Agatha a vonalzóval szemléltette, Simon mellkasához tartotta a padlóval párhuzamosan, aztán lefelé fordította a vonalzót. – Nagy távolságból a legnagyobb valószínűséggel így talált volna..., de a nyíl, amely megölte Sir Godfreyt, így érkezett... – Agatha visszahúzta a karját, és a vonalzót gyorsan felfelé lökte, és megérintette vele Simon ingét.

– Valaki leszúrta a nyílvesszővel? – kérdezte Toni. – Miért tesz valaki ilyet?

– Hogy úgy látsszon, mintha lelőtték volna – következtetett Patrick.

– Hogy megpróbálja egy íjászra kenni a gyilkosságot, és elterelje mindannyiunk figyelmét.

– Talán – mondta Agatha –, de egy íjásznak tudnia kell, hogy eltalálni egy mozgó célpontot az erdőben, ahol nem is mindig jók a látási viszonyok, nagyon kockázatos feladat. Egy íjász azt is tudná, hogy a nyíl halálos fegyver, még ha nem is egy íjból lövik ki, úgyhogy senkit nem zárhatunk ki. Azt hiszem, az a tény, hogy a nyilat nem kilőtték, hanem arra használták, hogy leszúrák vele Sir Godfrey-t, kiderült a patológus jelentéséből, amit Wilkes nem akart nekem megmutatni.

– Szóval akkor egészen biztosak lehetünk benne, hogy leszúrták és nem meglőtték, és aki tette, az vagy tud bánni az íjjal, vagy nem –

összegezte Simon, és elvette a vonalzóját Agathától. – Ez mennyiben segít nekünk?

– Minden apró részlet, amely hozzáad a délelőtti történetek képéhez az erdőben, segít – mondta Agatha –, még ha egyelőre nem értjük is pontosan, miért. Valakinek van még hozzáfűznivalója?

Mindenki a fejét rázta.

– Rendben – zárta le a témát Agatha. – Patrick, mit terveztek mára Simonnal?

– Találkozunk a beszállítókkal – felelte Patrick –, hogy mindenünk meglegyen, amire szükségünk van a hamburgeres furgonhoz.

– Tudom, hogy egy kicsit túlzásnak tűnik – tette hozzá Simon, amikor meglátta Agatha felhúzott szemöldökét –, de muszáj igazinak látszanunk.

– Természetesen – hagyta jóvá Agatha. – Az álca legyen tökéletes! Toni, akkor nekünk jut Pók és Amy felkutatása, valamint az, hogy figyelemmel kísérjük Mr. Parsonst. Ma van a titokzatos délutánjai egyike, igaz?

Toni megerősítette, hogy Mrs. Parsons azt mondta, idős férje aznap délután megint el fog tűnni, és Agatha befejezettnek nyilvánította az ülést. Mindenki visszatért az asztalához, és ahogy Agatha bement az irodájába, megjelent Helen Freedman egy halom papírral, amit főnökének át kell néznie, továbbá hozott neki egy csésze kávé, valamint felajánlotta, hogy vesz valahol egy szendvicset ebédre. Agatha mindhármat elfogadta, aztán kezdte átlapozni a papírokat, szemmel láthatóan minden lelkesedés nélkül. Tudta, hogy Helen a lehető legjobban leegyszerűsíti számára az adminisztrációs feladatokat, ennek ellenére az csak idegörlő feladat maradt. Agatha megörült, amikor néhány perc múlva megcsörrent a telefonja. Még boldogabb volt, hogy John hívta.

– Találtam néhány érdekes dolgot – újságolta John. – A patológus jelentésében...

– Kitalálom! – szakította félbe Agatha. – Nem meglőtték, hanem leszúrták.

– Így van! Látom, nagyon dolgoztál. A bűnügyi laborban nem találtak egyetlen ujjlenyomatot sem a nyílon, de nyilvánvaló, hogy a száránál fogva markolták meg. Holnap további teszteknek fognak végezni rajta. A másik az, hogy Wilkes tudja, hogy Roy veled dolgozott. Most azt hiszi, hogy te végig benne voltál a Carseworth-majorság vételi ügyletében. Ami őt illeti, szerinte a gyilkosság szoros összefüggésben van Roy ajánlatával, és te is nyakig benne vagy. A megfelelő pillanatot várja, hogy visszarángathasson kihallgatásra.

– Valóban? – nyögött fel Agatha, és fejét megtámasztotta szabad kezével. – Pillanatnyilag mást nem is kell tudnom... Ami azt illeti... másrészt viszont... találkozhatunk később egy rendes beszélgetésre?

– Persze. Most ért véget a műszakom, és pár órára le akarok pihenni. Aztán van egy megbeszélésem, amit el tudok halasztani, de késő délután szabad leszek.

Agatha letette a telefont, és ekkor Helen jelent meg a szendviccsel. Agatha buzgón kicsomagolta, aztán gyanakodva méregette.

– Csirke tikka massala friss salátával és zöld csatnival – védekezett Helen. – Biztosan imádni fogja. Hozok egy csésze teát.

Agatha óvatosan megkóstolta, és azonnal rájött, hogy mennyei, és mivel a tegnapi esti fagyasztott lasagne óta nem evett, szinte az egésztest egyszerre befalta, mire Helen visszajött a teával. Agatha hálásan megköszönte.

– Rendesen és rendszeresen kell étkeznie, Mrs. Raisin – okította Helen –, az agyi teljesítményért és hogy jó formában maradjon.

Agatha titkárnője kísértelt az irodából, felemelt fejjel, hátrahúzott vállal, elégedetten, hogy szendvicsválasztása elnyerte a főnöke egyértelmű tetszését, és néhány bölcs tanáccsal is sikerült szolgálnia.

Amikor végzett az ebéddel és keresztülrágta magát a papírokon, Agatha fogta a táskáját, és kilépett a közös irodába.

– Megszerezted Pók és Amy címét? – kérdezte Tonit, és odament Helen asztalához a papírokkal.

– Igen, megvan – válaszolta Toni, majd megmarkolta a jegyzetfüzetét, felállt, és közben kiivott valamit egy bögréből.

– Mi az a cucc? – kérdezte Agatha, és orrát ráncolva szimatolt.

– Instant bögrés leves – válaszolta Toni. Agatha fintorgott. – Normálisan és rendszeresen kell táplálkoznod, Toni – mondta a halántékára koppintva. – Az agyi teljesítményért és hogy jó formában maradj.

Agatha Helenre kacsintott, aki megpróbált visszakacsintani rá, de csak egyszerre két szemmel sikerült neki, és ettől úgy nézett ki, mint egy riadt kismacska.

Agatha vezetett, Toni diktálta az útvonalat Mircester városközpontjából kifelé, a vasútállomáson túl. Ha volt valaha város, ami nyomasztó érzéseket kelthetett az emberben, az Mircester volt. Az állomástól keletre terült el a kusza vasúti rendező pályaudvar, amelyet benőtt az immár égis éró gaz, és nagyrészt használaton kívül volt, mivel a teherforgalom már óriási kamionokkal zajlott az utakon. A sínek fölött romos, sőt helyenként gazdátlan épületek és lepusztult ipari egységek terültek el. Toni egy mellékutcában látott egy lepukkant kinézetű, Sportember elnevezésű kocsmát. Az előtte álldogáló két cigarettázó férfi távokról sem tűnt sportosnak.

– Emlékszel, amikor bementünk a sztriptízklubba abban az utcában, feljebb? – kérdezte Toni.

– Shirlie’s Girlies (Shirlie csajai) – felelte Agatha. – Hogy felejtettem volna el?

– A tulajdonos azt hitte, fellépők vagyunk – kacagott fel Toni –, aztán a semmiből ott termett Wilkes, és letartóztatott minket!

– Csak azt érte el, hogy szokás szerint kínos helyzetbe hozta magát – ingatta a fejét Agatha mosolyogva. – Emlékszel, ki volt vele aznap? John Glass felügyelő. Ki gondolta volna, hogy belőle a végén jó fiú lesz?

– Ki gondolta volna? – ismételte Toni. – És most vele megy táncolni!

– Na, nem olyan tánc az, mint amelyet azon a napon láttunk!

Ezen mind a ketten jót kuncogtak, és Toni egy sarok felé intett, ahol be kellett fordulniuk.

– Agatha Raisin mellett nincs túl sok unalmas pillanat – jegyezte meg Toni. – Nagyon egyhangú lenne maga nélkül az élet.

– Hát, nem is fogom hagyni, hogy egy pillanatig is eluralkodjon rajtad az unalom – nevetett Agatha. – Csak maradj mellettem, Toni, és érdekessé tesszük az életet. Én nem megyek sehová.

– Nézzen csak oda! – Toni három figurára mutatott egy autó mellett. – Az ott Pók.

– Az pedig Gerald Pride autója – tette hozzá Agatha, és félreállt, hogy leparkoljon. – Csinálj pár fotót, mielőtt közelebb érünk, Toni. Lehet, hogy ez is egyike azoknak a kevésbé unalmas pillanatoknak.

Toni mind a három embert lefotózta, aztán eltüntette a fényképezőgépet, mielőtt ő és Agatha elkezdték megközelíteni a csoportot. Gerald Pride a kocsijának háttal állt, és egy lepusztult bérház előtt veszekedett Pókkal és Amyvel.

– Messziről kerüljétek el az irodámat, világos? – ordított rájuk Gerald. – Ne merjetek még egyszer koldulni nálam, mert semmit nem kaptok!

– Nem vagyunk koldusok! – kiabált vissza Pók. – Csak azt akarjuk, ami törvényesen a miénk! Az öreg tartozott nekünk, és most már te is!

– Nem tartozom nektek semmivel! – mordult fel Gerald az ujjával hadonászva, centiméterekre Pók arcától. Pók félrelökte a kezét, Gerald pedig azonnal újra felemelte, ezúttal ökölbe szorítva. Az ütés Pók orrát érte, mire a fiatalember hátratántorodott, megbotlott, és elterült a járdán.

– Hagyjátok abba! Hagyjátok abba mind a ketten! – lépett közjük Amy, aztán leguggolt Pók mellé, és talpra segítette. Gerald ebben a pillanatban vette észre, hogy Agatha és Toni a kocsija mellett állnak.

– Jaj, már megint maga! – vicsorgott. – Nem elég baj, hogy ezzel a söpredékkal kell foglalkoznom?! Semmi szükségem rá, hogy maga is beleüsse az orrát!

– Úgy látom, szegény Pók az, aki beütötte az orrát – mondta Agatha, majd odalépett Pókhoz, és egy finom, csipkés szegélyű textil zsebkendőt nyújtott felé a táskájából, hogy letörölhesse az orrából csöpögő vért. – Ez a gyenge pontja, igaz, Pók?

– Nem vagyunk söpredék! – kiáltotta Pók, és az orrára szorította a zsebkendőt. – Csak azt akarjuk, ami jár nekünk!

– Söpredék vagy – sziszegte Gerald. – Hazug söpredék. – Azzal bevágta magát a kocsijába, beindította a motort és elhajtott.

– Ez meg miről beszélt? – kérdezte Agatha. – Miért gondolja, hogy maguk hazudtak neki?

– Semmit nem hazudtunk! – motyogta Pók. Elvette a zsebkendőt az orráról, aztán újra hozzáértette, hogy lássa, vérzik-e még, és visszaadta Agathának. Toni meglepetésére Agatha elvette a véres zsebkendőt, és gondosan visszatette a táskájába.

– Mit akartak tőle? – kérdezte Toni. – Talán kompenzációt, amiért Sir Godfrey kirúgta Amyt?

– Kompenzációt? Egy nagy fenét! – kiáltotta Pók, és Amyre mutatott. – Fizetniük kell azért a gyerekért! Amy az öreg gyereket hordja!

– Nem... nem... – Amy sírva fakadt, és lecsúszott a járdára. Pók feléje mozdult, mintha segíteni akarna, de Amy egy legyintéssel elzavarta. Pók egy pillanatig állt és bámulta a lányt, Agatha szerint őszinte aggodalommal.

– Szükségem van egy sörre – morogta Pók, és rá jellemző módon köpött egy véreset a földre, majd beviharzott az épületbe. Agatha és Toni letérdelt Amy mellé.

– Jól van? – kérdezte Toni. – Akarja, hogy mentőt hívjunk?

– Jól vagyok – zokogott Amy. Toni adott neki egy zsebkendőt a nála levő csomagból.

– Attól tartok, nem olyan szép, mint amelyet Agatha adott Póknak – mosolygott Toni.

– Köszönöm – törölte meg könnyes szemét a lány. – Felsegítenének, kérem?

Agatha és Toni két oldalról megfogták a karját, és felhúzták a jócskán kigömbölyödött Amyt.

– Bekísérhetjük? – ajánlkozott Toni.

– Nem, tényleg nem lesz baj – válaszolta Amy.

– De ugye Pók nem mondott igazat? – kérdezte Agatha. – A gyerek nem Sir Godfrey-é, ugye?

– Sir Godfrey... úgy értem... amikor Carseworthben dolgoztam... – Amy zavartnak látszott.

– Nyugodjon meg, Amy – mondta kedvesen Agatha. – Láttam az arcán, amikor leült a járdára, hogy elege van ebből a képmutatásból. Ugye nem Sir Godfrey volt a gyerek apja? Pók gyereke, ugye?

– Igen, igen, az övé – bökte ki Amy nagyot sóhajtva. – Azt akarta, hogy mondjam azt, hogy Sir Godfrey-é, hogy... – elhallgatott, mintha kifulladt volna.

– Hogy kisajtoljon valamennyi pénzt az öregből – fejezte be helyette a mondatot Agatha. – Amikor meghalt, Geraldnek kellett volna fizetnie.

– De én nem... vagyis... én soha nem engedtem a közelembe az öreget... – Amy nagy levegőt vett, a hasára szorította a kezét, és felsikoltott. Toni azonnal átkarolta, és Agathára nézett.

– Agatha, hozza a kocsit! – rendelkezett.

– Hozzam a...? Kinek képzeled magad?

– Hozza a kocsit, Agatha! Jön a baba!

Agatha Raisin – aki mindent tudott a PR-ról, pontosan tudta, hogyan kell sikeres vállalkozást vezetni, és mindent tudott a magánnyomozói mesterségről – semmit nem tudott a babákról. Egy pillanatig elképedve állt, amíg Toni el nem üvöltötte magát:

– Szaladjon már! Most! – Agatha megperdült, és gyorsabban sprintelt végig az utcán, mint ahogy valaha lehetségesnek gondolta volna tíz centi magas sarkú cipőben. Mire megállt mellettük a kocsival, Pók már csatlakozott Tonihoz és Amyhez. Mind a két nőt besegítette a hátsó ülésre, aztán beugrott előre Agatha mellé, aki örömmel látta a férfi sápadt és gondterhelt arckifejezését.

– Minden rendben lesz, ugye? – ismételte folyton, és hátranyúlt, ahol Amy ült Tonihoz támaszkodva, hogy megfogja a kezét. Amy erősen zihált.

– Rendben lesz, Pók – mondta Toni, erősen tartva Amyt a karjában. Biztatta, hogy lélegezzzen egyenletesen, ne essen pánikba, és biztosította róla, hogy minden rendben lesz.

Agatha a vezetésre és a mircesteri kórházhoz vezető legrövidebb útvonalra koncentrált, bár mostanra már úgy ismerte a kórházhoz vezető

útírányt, mintha az Orgona közbe kellene hazamennie. És ha őszinte akart lenni magához, sokkal szívesebben hajtott volna most hazafelé az Orgona közbe.

– Hogyhogy ilyen sokat tudsz a szülésről? – kérdezte Agatha egy újabb műanyag széken ülve, egy újabb folyosón, a legújabb látogatása alkalmával a kórházban.

– Segédkeztem az unokatestvérem megszületésénél, amikor tizenkét éves voltam – felelte Toni –, és nagyjából mindig terhes volt valamelyik ismerősünk, amikor felnöttem. Mindig voltak körülöttem kisbabák.

– Nekem soha nem volt dolgom velük – mélázott el Agatha. – Nem tudom, jó anya lett volna-e belőlem. Nem való az minden nőnek, te is tudod. Én túlságosan egocentrikus, túlságosan önző vagyok.

– Ostobaság – jelentette ki Toni. – Nagyszerű anya lett volna. Mindig segít azoknak, akiket kedvel. Nem értünk mindig mindenben egyet, de biztos vagyok benne, hogy számíthatnék magára, ha szükségem lenne rá.

– Számíthatnál – erősítette meg Agatha. – Nem szeretném azt hinni, hogy bármikor cserbenhagynálak. Mulatságos, mennyire megváltozott Pók viselkedése, nem? A kocsiban hirtelen tényleg elkezdte féltetni Amyt.

– Előfordul az ilyesmi – válaszolta Toni. – Vannak férfiak, akik képesek fütyülni mindenre a nő terhessége alatt, aztán, amikor beindul a dolog, rájuk zuhan a valóság, és elkezdenek apává válni.

– Reménykedjünk, hogy az új Pók az állandó változat. Amynek szüksége van most rá, és...

Egy nővér megjelenése hallgattatta el Agathát, aki kedves mosollyal az arcán közeledett feléjük.

– Mi történt? – kérdezte Agatha. – Megszületett a baba?

– Nem, még nem – mondta a nővér. – Amy és a baba tökéletesen jól vannak, de ez az első gyerek, úgyhogy a szülés még eltarthat néhány óráig. Mr. Hendricks ott van vele, és megkért, köszönjem meg mindkettőjüknek, hogy behozták őket.

– Átadná neki ezt, kérem? – Agatha benyúlt a táskájába, és átadta a nővérnek a névjegykártyáját. – Kérje meg, értesítsen, ahogy megszületett a baba.

Toni belenézett Agatha táskájába, mielőtt összecsukta, és meglátott egy műanyag bizonyítékos tasakot a véres zsebkendővel.

– Ez az a zsebkendő, amit Póknak adott? – kérdezte. – Miért zacskózta be?

– Ezt a trükköt már korábban is alkalmaztam – magyarázta Agatha, és bepattintotta a táskáját. – A kisbabákról talán nem sokat tudok, de azt tudom, hogyan találjam meg az apjukat. És most – tette hozzá az órájára nézve – induljunk. Még időben vagyunk, hogy a titokzatos Mr. Parsons nyomába eredjünk.

Parsonsek háza egy apró, egyszintes épület volt egy zsákutcában, csupa egyforma ház között, közvetlenül az Evesham felé vezető út mellett. Modernek voltak, kis előkerttel, egy közepes autónak elég parkolóhellyel. Olyan ingatlanok ezek, ahol az emberek nyugdíjas éveiket töltik, feladva nagyobb otthonaikat, ahol felnevelték a gyerekeiket.

Agatha behajtott a zsákutcaba, megállapította, hogy Mr. Parsons kocsija még a felhajtón áll, aztán kihajtott, mint egy eltévedt turista. Érzékelte, hogy megmozdulnak a csipkefüggönyök, és láthatatlan szemek figyelik.

– A főúton fogunk parkolni – jelentette ki. – Elcsípjük, amikor elmegy otthonról.

Nem kellett sokáig várniuk. Néhány perc múlva Mr. Parsons csinos kis ferde hátú autója kihajtott a zsákutcából, és Agatha a nyomába szegődött. Csak néhány percig követték, mert a férfi lehajtott a főútról egy családi házas kertvárosi részen. Agathának volt egy olyan halvány sejtése, hogy korábban már járt ebben a kerületben, de azt nem tudta, miért.

– Balra fordul előttünk – jegyezte meg Toni, és készített pár fotót –, és megáll az előtt a fehér ház előtt.

– Azt látom – mondta Agatha –, de én ismerem ezt a helyet. Várj egy pillanatig... Csak én a másik irányból keveredtem ide. Tudom, kié ez a ház!

Mintha csak meg akarná erősíteni Agatha állítását, John Glass tűnt fel a kapuban, hogy üdvözölje Mr. Parsonst. Toni zavartan nézett Agathára.

– Mi az ördög folyik itt? – kérdezte.

– Azért vagyunk itt, hogy ezt kiderítsük – felelte Agatha, és kioldotta a biztonsági övét. – Gyerünk, osonjunk be a ház mellett, és nézzünk körül, mielőtt Johnnal beszélünk.

Megkerülték a kis átjárót a ház fala és a kerítés között, aztán megálltak, és visszanéztek a kertre. Voltak ott virágágyások, és egy sekély lejtőn hosszúkás gyepszőnyeg húzódott végig a kert aljáig, ahol a talaj ellaposodott, és ott állt egy nagy, sokablakos nyári lak is. John és Mr. Parsons a nyári lakban voltak. Ahogy Agatha és Toni ráléptek a földre, John meglátta őket, és kísértelt eléjük az építményből, arcán széles mosollyal.

– Agatha! – üdvözölte John, közben megfogta Agatha kezét és pusztit nyomott az arcára. – Micsoda meglepetés – és Toni is! Azt kell mondanom, hogy épp időben érkeztek. Elkelve egy kis segítség, de mit kerestek itt?

– Követtük Mr. Parsonst – magyarázta Agatha. – A feleségét aggasztotta, hogy el-eltűnik, és parfümtől illatozva megy haza.

– Ó, az Gloria lesz – mosolygott John. – Itt lakik az utcában, de ma nem tud eljönni.

– Miért jönne el? – kérdezte Agatha. – Mit csinál itt Mr. Parsons?

– Gyertek be – invitálta őket John. – Megmutatom.

John bemutatta Agathát és Tonit George Parsonsnek, aki zavarában egyik lábáról a másikra állt, amikor kezet fogtak. Agathának feltűnt, hogy a férfi lakkcipőt visel, aztán körülnézett a nyári lakban. A homlokfalat alkotó, padlótól a tetőig érő ablakokat és üvegajtókat a hátsó falon levő életnagyságú tükrök egészítették ki. A helyiség többi része gyakorlatilag üres volt, eltekintve négy hangszórótól és egy hangosítóberendezéstől.

– Ez egy... táncstúdió... – állapította meg Agatha.

– Így igaz – felelte vidáman John. – Néhány éve, amikor elhagyott a feleségem, hobbiból elkezdtem építeni. A padlóra különösen büszke vagyok: rengeteg időbe telt, mire összehoztam, de szuperül lehet táncolni rajta. – Megkocogtatta lakkbőr cipőjét a fapadlón. – Időnként privát táncórákat adok.

– Ön táncolni tanul, Mr. Parsons? – kérdezte Toni.

– Igen – somolygott szerényen a férfi. – John tanít, Gloria segít.

– Hát, soha nem késő valami újat tanulni – mondta Agatha –, de miért táncolni? És miért most?

– Judyért, a feleségem kedvéért – válaszolta. – Amikor hatvan évvel ezelőtt összeházasodtunk, reménytelen táncos voltam, „kétballábas”, ahogy akkoriban mondták. Amikor táncra kellett perdülnünk a lakodalmunkon, először mint férj és feleség, az katasztrofális volt. Annyira ideges és hasznavehetetlen voltam, hogy megbotlottam, és kis híján elvágódtam. De Judy erős lány volt, megtartott engem. Az évek

során mindig sikerült kitérnem a táncolás elől. Most, a nagy gyémántlakodalom előtt, azt akarom, hogy büszke legyen rám. Végig akarok keringőzni vele a táncparketten, ahogy annyi évvel ezelőtt kellett volna. Meglepetés lett volna.

– Attól tartok, a meglepetés visszafelé sült el – mondta Agatha, aztán Tonihoz fordult, aki egy zsebkendővel a kezében letörölt egy könnycseppet az arcáról.

– Ez annyira, de annyira gyönyörű! – Toni csak ennyit tudott mondani.

– Ó, szedd össze magad! – szólt rá Agatha, és a kezébe nyomta a kocsikulcsokat. – Menj el Mrs. Parsonsért, és hozd ide. Azt hiszem, így lehet mindent a legjobban megmagyarázni.

Toni elindult a gyepen, Agatha pedig kézen fogta Mr. Parsonst, és a parkett közepére vezette.

– Gyerünk, George – mondta. – Még van idő egy utolsó gyakorlókeringőre, mielőtt Judy ideér! John, zenét!

– Menjen csak, George, meg tudja csinálni – biztatta John, amikor látta az idős ember bizonytalanságát. – És Agatha sokkal jobb, mint Gloria.

Még mindig táncoltak John figyelő szeme előtt – Mr. Parsons önbizalma tanára bátorító szavai hatására egyre nőtt –, amikor Toni bevezette Mrs. Parsonst a nyári lakba. Agatha megállt, Mr. Parsons megköszönte neki a táncot, aztán kitárt karral elindult a felesége felé.

– Szabad egy táncra? – kérdezte.

– Te vén bolond – mosolygott a nő a fejét csóválva. – Persze hogy szabad.

Tökéletes összhangban suhantak a parkettán, mintha évtizedek óta együtt táncoltak volna.

– Most már hagyjuk őket – mondta Agatha. – Mit szólnátok egy csésze teához? Biztos vagyok benne, hogy hamarosan nekik is szükségük lesz rá.

Felsétáltak a házhoz, ahol John elfoglalta magát a konyhában.

– Van valami haladás a gyilkosság ügyében? – kérdezte, és Agatha mindenről precízen tájékoztatta.

– Szóval továbbra is egész listánk van gyanúsítottakból – Gerald és Stephanie; Gerald és Petula; Freddy Evans; Pók és Amy; Elizabeth és Benny.

– Ó, igen, Pee-Bee – mondta John.

– Pee-Bee? – csodálkozott rá Toni. – Az meg ki?

– Philip Benjamin Lambert, Benny – magyarázta John. – Volt néhány összetűzésünk, főleg amikor verekedésekbe keveredett. Akkor nevezték el Pee-Beenek, amikor iskolába járt, és néhány régi cimborája előszeretettel cukkolja ezzel a kocsmbában. Nem rossz srác, csak egy kicsit labilis, és... nem egy észkombájn.

– Képes lenne gyilkolni? – kérdezte Toni.

– Bárki képes gyilkolni – jelentette ki Agatha –, de nem mindenki elég gonosz ahhoz, hogy előre kiterveljen egy gyilkosságot.

– Benny nem tervezné el, hogy meggy és megöl valakit – vélte John. – Valahányszor bajba került, azért történt, mert valaki vagy a nevével, vagy Elizabethszel hergelte. Nem bírja elviselni, ha valaki egy rossz szót szól a nőről.

– Hmmm... – gondolkodott el Agatha. – Hajlok rá, hogy azt higgyem, Gerald és Petula továbbra is első számú gyanúsítottak. Stephanie talán tudna nekünk segíteni, hogy előbbre jussunk az ügyben... Addig is, vigyünk teát Parsonséknak. Már biztosan kiszáradt a szájuk a sok tánctól!

Nyolcadik fejezet

Agathát másnap reggel nem a szokásos műsora ébresztette a rádióján, hanem a telefonja csiripelése. Amikor megnézte az órát, éppen hajnali négy múlt. A kijelzőn nem látta, ki hívja. Rákoppintott a gombra, és fogadta a hívást.

– Ki az? – kérdezte. – Ha egy call centerből hív Delhiből, és megpróbál életbiztosítást vagy szélessávot eladni nekem, felszállok a következő Indiába induló járatra, és esküszöm, meg...

– Mrs. Raisin! Én vagyok! – szólalt meg egy ismerős hang.

– Ki...? Várjon... Pók? Hogy az ördögbe hívhat ilyenkor?

– Maga mondta! Fiú! Egy gyönyörű fiú baba! Még soha nem láttam ilyet egész életemben. Gyönyörű, akárcsak az édesanyja!

– Ez... nagyszerű, Pók – nyomott el Agatha egy ásítást. – Amy és a baba jól vannak?

– Mind a ketten tökéletesen! Be kell jönnie, Mrs. Raisin, hogy megnézze őket! Ez a baba a legjobb dolog a világon!

– Majd megnézem... majd... – talán ha már volt ideje aludni egy sort.

– Nem tudok aludni! Mindenkinek el kell mondanom. Ez egyszerűen... a legfantasztikusabb dolog. Tervezgetek. Munkát kell szereznem. El kell vinnem Amyt és a babát abból a szutykos lakásból, venni kell a kicsinek szép ruhákat... meg ilyenek. Minden meg fog változni, Mrs. Raisin. Én is meg fogok változni, meglátja.

– Egész biztosan, Pók. Izé... találtak már nevet a kicsinek?

– Grayson. Grayson Hendricks.

– Ez... szép név. Különleges. Hogy jutott eszükbe?

– Az íjászoknál hallottam. Régen Graysonnak nevezték a céltáblákat.

Megtetszett nekem ez a név.

Pók aztán szövegelt valamit arról, hogy másokat is fel kell hívnia, és letette a telefont. Agatha a kijelzőre bámult, és elmerengett a változáson, amelyen Pók mintha keresztülment volna. Valóban így van? Tartós lesz? „Nem az én gondom – zárta le az ügyet –, viszont akár le is zuhanyozhatnék most. Teljesen kiment az álom a szememből. Aztán elaludt a telefonja zöld világítása, és teljes sötétség lett. „Nem, inkább nem – gondolta Agatha. Összegömbölyödött, és aludt tovább.

Kicsit több mint három órával később Agatha már lezuhanyozott, felöltözött és megitta aznapi első kávéját, kitervelte taktikáját, és készen állt az ütközetre. Úgy döntött, aznapi fő ellenfele Gerald Pride lesz, és azon a ponton fogja megtámadni, amit a leggyengébbnek vélt – és ez a felesége volt, Stephanie. Oszd meg és uralkodj – ez a helyes út előre, mondta magának, miközben a kávécsészéjét a mosogatóba tette, és felkapta a kocsija kulcsát. Lehet, hogy sokan úgy gondolják, Stephanie

Pride a szőke hajával és ronda természetével olyan erő, amivel számolni kell, csak hogy eddig még nem kellett megvívnia Agatha Raisinnel!

Fél órán belül a kocsiában ült Lower Burlip egyik legelegánsabb sugárútján, és nézte az út túloldalán levő házat, ahol Gerald és Stephanie Pride lakott. Szemmel láthatóan gazdag környék volt, széles, fákkal szegélyezett sugárút nagy előkertekkel és több kocsinak elég széles felhajtókkal. Mintha minden házat az 1920-as vagy 30-as években építettek volna, valamennyit egyéni tervek alapján. Mindegyik különbözött a szomszédjától, de egytől egyig cotswoldsi kőből készült, palatető borította, zárt erkéllyel és tömörfa kapuval bírt. Olyasféle házak voltak, amelyekről Agatha azt gondolta, eredeti tulajdonosaik vagyonos helybeli üzletemberek, bankigazgatók vagy sebészorvosok lehettek.

Agatha várt, figyelt, amíg csak meg nem jelent Gerald Pride az aktatáskájával. Beszállt a kocsiába, letolatott a felhajtóról, és elindult a város felé. Agatha várt egy kicsit, hogy biztos legyen benne, a férfi nem bukkan fel újra, csak mert otthon felejtette a telefonját vagy a tárcáját. Nem jött vissza. Agatha az utcán hagyta a kocsiját, majd céltudatosan felsétált a kapuhoz, és becsengetett.

Néhány másodperccel később Stephanie Pride nyitott ajtót. Szőke sörénye kissé ziláltnak látszott, nem volt kifestve, és egy hosszú, Agatha szerint igen drága selyemköntöst viselt. Először kissé meglepettnek látszott, felmérve, ki áll az ajtóban, aztán egyszerűen elmosolyodott.

- Már megint maga! – húzta el a száját. – Mit akar?
- Azt hiszem, beszélünk kell – válaszolta szenvtelen hangon Agatha
- a Carseworth-majorságról... és a férjéről.
- Miért akarnék én bármiről is beszélni magával?
- Mert mind a ketten olyan helyzetben vagyunk, hogy meg tudjuk adni a másiknak, amire vágyik.

– Azt gondolja, tudja, hogy én mit akarok? – kacagott Stephanie. – Kíváncsivá tett, Mrs. Raisin. Legjobb lesz, ha bejön.

Bevezette Agathát a házba a fogadóhelyiségen keresztül, amelynek derékmagasságig faburkolata volt. Agatha szemében olyan volt a ház, mint egy családi otthon, amely azzal áttatja magát, hogy palota – kísérlet a carseworthi majorság kisebb, kevésbé bonyolult imitálására. Agatha követte Stephanie-t a modern konyhába, amely egy jól ápolt, nagyméretű füves kertre nézett, amelyet virágágyások szegélyeztek és magas sövény vett körül. Leült a konyhaasztal mellé, amíg Stephanie megfőzte a kávé.

– Megkínálhatom valami erősebbel? – kérdezte Stephanie, és meglengetett egy üveg konyakot. – Európai kávéházakban sokszor láttam – Belgiumtól Olaszországig –, hogy munkába indulás előtt az emberek isznak egy kis konyakot, egy pohár bort vagy sört a reggeli kávéjuk mellé. Így készülnek fel a napra.

– Én nem kérek, köszönöm – intett Agatha, és nézte, ahogy Stephanie konyakot lötytyint egy pohárba. – Szóval maga szeret utazni?

– Maga nem? Olyan sok csodálatos helyet lehet látni Európában, gyakorlatilag a küszöbünkön. Seperc alatt elrepülhetünk délre, és egy másik világban érünk földet. Sokkal kifinomultabb, sokkal pompázatosabb világban, mint az unalmas, vén Mircester.

– Igaza van – helyeselt Agatha, és átvett egy elegáns kávéscsészét és egy csészealjat. – Rengeteg látnivaló és élmény várja az embert odaát. Elég sokat utaztam Európában és a Földközi-tenger környékén. Gyakran gondoltam arra, mennyivel jobb lenne ott élni, mint itt.

Agatha látta, hogy felkeltette Stephanie érdeklődését, és gyorsan levonta a következtetést, hogy az lesz a legjobb taktika, ha egy csodás vagy könnyű megszerzésének ígéretével kábítja el.

– Persze a stílusos megvalósításhoz pénz kell.

– És így tudja megadni nekem, amit akarok, nem igaz? Maga meg tudja szerezni nekem a pénzt, amire szükségem van hozzá? És mit ajánl, hogyan csináljam?

– Előbb a férjéről kell beszélnünk. Hogy állnak a dolgok maguk között?

– Haha! Maga nyilvánvalóan tudja, hogy a miénk nem éppen az a házasság, amit tökéletesnek lehetne nevezni.

– Az embereknek nagyon különbözőek az elképzeléseik arról, mitől működik egy házasság. Vannak, akik nagyon megértőek, toleránsak a partnerük... kihágásait illetően.

– Maga Gerald hűtlenségéről beszél? – Stephanie e ponton színpadias megdöbbenést mímelt. – Jaj, hogy tehette! – Aztán elnevette magát. – Azt hiszi, nem tudok róla meg arról a kis szajháról, Petuláról?

– Tapasztalataim szerint a feleség szinte mindig tudja. De hogy mit lehet tenni, az már más kérdés.

– És maga hogyan tud nekem ebben segíteni? Nem szándékozom elválni tőle, hacsak nem kapok egy nagyobb összeget, és pillanatnyilag csupán ennek a háznak a felére számíthatok, ami jog szerint úgyis az enyém!

– Én újra tető alá tudnám hozni a Carseworth-majorság eladását.

Stephanie előrehajolt az asztalnál, és hirtelen elkomolyodott. Agatha egyenesen a szemébe nézett.

– Egy munkatársam tárgyalt a gyógyszállóról Sir Godfrey-val egy londoni üzletember nevében. A munkatársam már kiszállt, és én vettem át a dolgot.

– De Gerald soha nem fog belemenni ebbe az üzletbe.

– Sokkal többet ér, mint bármi más, amivel elő tudna állni. Csak annyit kell tennünk, hogy rávesszük, ahogy mondani szokták, egy „visszautasíthatatlan ajánlattal”.

– Gerald makacs. Egyszerűen nemet fog mondani.

– Akkor nem, ha az alternatívája az, hogy börtönbe megy, és elveszíti az ingatlant.

– Miről beszél? Miért menne börtönbe?

– Az apja meggyilkolásáért.

– Komolyan mondja? Ezt soha nem tudná elérni. Konkrétan tudom, hogy itt volt, amikor az öregfiút megölték. Együtt hagytuk ott az ünnepséget, és egyenesen visszajöttünk ide.

– Tudom. Láttam, hogy távoznak, de soha ne becsülje alá, mit tudok elérni nagyon rövid idő alatt, Mrs. Pride. A szakmámmal együtt jár, hogy sok embert ismerek. Szívességeket teszek nekik, ők is szívességeket tesznek nekem. Van egy pár barátom a rendőrségnél, akik sokkal tartoznak nekem. A rendőrségen még vizsgálják az öreg holttestét és a nyilat, amelyikkel megölték. Nem kell más, csak néhány szál haj a férje fésűjéről vagy keféjéről, hogy aztán előkerüljön a nyilvánzó tollazatáról – a nyíl tollas röptető végéről –, és én tudok valakit, aki elhelyezné rajta. A DNS-vizsgálat, láss csodát, igazolni fogja, hogy ő a gyilkos.

– De már elmondta a rendőrségen, hogy itt volt velem, amikor történt, és én megerősítettem.

– Akkor maga közli a rendőrséggel, hogy a férje kényszerítette, hogy ezt mondja. Ez egy nagy ház. Mondja azt nekik, hogy nem volt végig a szeme előtt, úgylígy nem lehet biztos benne, hogy nem surrant-e ki, és ment vissza az ünnepségre. Ez semmissé teszi az alibijét.

– Nem mehetett volna el innen a tudtom nélkül, de még ha hazudnék is, hogyan következne ebből, hogy bármi is lesz az ingatlanüzletből?

– A rendőrség ki fogja hallgatni, amikor felfedezik a hajszálakat. Gerald tudja, hogy nem ölte meg az apját, tehát éles ésszel ki fogja következtetni, hogy a bizonyítékot utólag helyezték oda. Én

megmondom neki, hogy ugyanolyan könnyen el is tudom tüntetni, ahogy oda helyeztettem – de csak akkor, ha aláírja a szerződést.

– Meg tudja ezt tenni?

– Ez nem is olyan nehéz, mint képzeli.

Stephanie megkeringette a konyakot a poharában, belekortyolt, és egy pillanatig elgondolkodott.

– Jobb ötletem van – szólt végül. – Érje el, hogy belemenjen az eladásba, de ne tüntesse el a bizonyítékot. Akkor mindenképpen börtönbe kerül a nyavalyás!

– Tetszik nekem, ahogy gondolkodik – bólintott mosolyogva Agatha.

– Jöjjön velem – ugrott talpra Stephanie. – Megszerezzük, amire szüksége van.

Tíz perccel később Agatha megint a kocsijában ült. Megkönnyebbülten sóhajtott egy nagyot, fejét a kormánykerékre hajtotta. Aztán elővette a telefonját a táskájából, és rákoppintott egy gyors hívó számra.

– John? – mondta, amikor felvették. – Igen, én vagyok... Igen, biztos kicsit furcsa a hangom. Talán mert az imént adtam elő életem legnagyobb hazugsághalmazát, de ennek köszönhetően egy lépéssel előbbre jutottunk a gyilkossági ügyben, és azt hiszem, rájöttem, hogyan kaphatjuk el Freddy Evanst... Viszont szükségem van a segítségedre.

Mire beért az irodába, a Raisin Nyomozóiroda munkatársai az asztalaiknál ültek, ahogy Agatha várta. Mindegyik felnézett, amikor belépett.

– Úgy hallottam, jó eredményeket ért el a Parsons-ügyben, főnök – szólt vidáman Simon.

– Egyszerű befejezés – felelte Agatha önelégült mosollyal –, de végül is egyszerű a történet is.

– Én láttam, amit ott csinált, főnök – nevetett Simon. – Mesterien bánik a szavakkal!

– A szavakkal? Az is valami? – ráncolta a homlokát Agatha, aztán Patrickhez fordult. – Hogy haladnak az előkészületek a ma esti nagy meccsre?

– Simán megy – jelentette Patrick. – Később odamegyünk, ellenőrizzük, hogy minden készen legyen. Így lehetőségünk lesz, hogy még egyszer körülnézzünk.

– Rendben. – Agatha Tonihoz fordult. – Fiú lett. Anya és gyermeke jól vannak. Az újszülött neve Grayson.

– Különleges név – bólintott egyetértően Toni. – Jól hangzik.

– Nem kellene... küldenünk valamit? – kérdezte Agatha.

– Amynek virágot, Graysonnak egy rugdalózót vagy ilyesmit, és egy üdvözlőlapot – vélte Toni.

– Elintéznéd, Toni? Tudom, hogy továbbra is gyanúsítottak, de hasznos lehet, ha barátságos kapcsolatban maradunk velük.

Helen jelent meg Agatha mellett a postával és egy csésze kávéval.

– Köszönöm, Helen. Az irodámban leszek, de nem akarom, hogy zavarjanak. Terveket és intrikákat kell kieszelnem.

Agatha az asztalánál ülve iszogatta a kávéját. Félretolta a postát, maga elé helyezte a telefonját, és bámulni kezdte. Fejben lejátszott egy tucatnyi beszélgetést, jobban mondva beszélgetéstöredéket – mit mondana ő, mit mondanának neki, és ő hogyan reagálna. Lehet, hogy csak egyetlen esélye lesz, és jól kell csinálnia. Ha elszólja magát, és gyanút kelt, mindennek vége. Kortyolt egy kis kávé, felvette a telefont, és feltárcsázott egy számot, amit Roytól kapott. Azonnal felvették.

– Jó reggelt, Mr. Evans, a nevem Agatha Raisin. – Agatha tisztán, kellemesen, tárgyilagosan beszélt. – Roy Silver munkatársa vagyok.

– Igen, tudom, ki maga – válaszolta nyersen Freddy Evans. – Mit akar?

– Talán nem tudja, hogy Mr. Silver pillanatnyilag kórházban van. A rendőrség úgy véli, egy rosszul sikerült utcai rablótámadás áldozata lett.

– Valóban? Disznóság. Nekem viszont semmi közöm hozzá.

– Semmi köze... – Agatha nagy levegőt vett, hogy úrrá legyen haragján, aztán folytatta. – Persze hogy nincs, Mr. Evans, bár azt tudom, hogy Mr. Silver segített magának tető alá hozni egy megállapodást a Carseworth-majorság megvétele ügyében.

– Úgy látszik, maga sokat tud az ügyeimről, Mrs. Raisin.

– Valójában csak erről az egyről, Mr. Evans. Bemutattam Royt Gerald Pride-nak, Sir Godfrey Pride fiának, és bár Mr. Pride eredetileg vonakodott tárgyalásokat kezdeni a Carseworth eladásáról, de mostanra már felvettük a kapcsolatot, és tudatta velem, hogy talán hajlandó lenne átgondolni a dolgot.

– Most már igen, valóban? És magát miért érdekli a dolog?

– Legyünk őszinték, Mr. Evans – és főleg a hatás kedvéért mélyet sóhajtott. – Üzletasszony vagyok, és nem szívjóságból csinálom ezt. Silver most kikerült a képből. Én tető alá tudom hozni magának az üzletet, de én akarom Roy tiszteletdíját, plusz a PR-szerződést az új fürdő és a szabadidős tevékenységek működtetésére.

– Ilyen egyszerűen elárulná régi haverját, Silvert?

– Az üzlet az üzlet, Mr. Evans. Silver nem tudná megcsinálni, de én igen. Tudja, régebben nálam dolgozott. A nagy különbség az, hogy magának most a mesterrel van dolga, nem a segéddel.

– Beszelnünk kell – de nem telefonon.

– Tudok egy csendes kocsmát, ahol találkozhatunk: a Vörös Oroszlán Carselyben. Holnap este hét óra megfelelne magának? Tudok szerezni egy asztalt, ahol nem fognak zavarni minket.

– Carsely? Megtalálom. Viszlát, ott.

Evans letette. Agatha a telefonjára bámult, és szabad kezével dobolt az asztalon. Evans bekapta a horgot... vagy talán nem? Agyafűrt fickó, és ő, Agatha a legkisebb hibát sem engedheti meg magának, ha le akarja gyűrni a férfit. Ráadásul, ha minden rosszul sül el, akkor ő is a mircesteri kórházban köthet ki, akárcsak Roy.

Agatha addig dolgozott, amíg gyomrának zavaró korgása nem figyelmeztette, hogy mindjárt ebédidő van. Patrick és Simon már nem volt ott, amikor főnökük kiment a közös irodába, de Tonit még el tudta csípni a macskaköves utcán, és elcsábítani egy kocsmai ebéd ígéretével a King Charlesba. Agatha beszámolt Toninak a találkozásáról Stephanie Pride-dal.

– Szóval tényleg azt hiszi, hogy be akarja mártani a férjét? – ámult el Toni, és belenyomta a villáját a tonhalsalátájába.

– Biztos vagyok benne, hogy igen – bólintott Agatha, és nekilátott a kolbásznak, krumplipürének és szósznak. – Nem tudom, különben miért menne bele a játékba. Akárhogy is, én megkaptam, amire szükségem volt. És most, ami Freddy Evanst illeti...

Miután Toni már mindent hallott, és mind a ketten megittak egy kis pohár bort, Agatha bejelentette, hogy a nap hátralevő részében már nem megy vissza az irodába.

– James ma valamikor hazajön – magyarázta –, de még nem döntötték el, mikor engedik ki, ezért ragaszkodott hozzá, hogy taxit hív, nem akarja, hogy én menjek érte. De én ott akarok lenni, amikor megjön. Nem szeretném, hogy üres házba érkezzen haza.

– De főzni nem fog neki, ugye?

– Ez meg mit akar jelenteni?

– Hát, még csak most jön ki a kórházból... Nem akarhatja, hogy azonnal visszakerüljön.

– Azt akarod mondani, hogy a főztöm... – Agatha látta, hogy Toni arca mosolyra húzódik, majd megrázkódik a válla az elfojtott kuncogástól. Nem örült, hogy ugratta a lány. Az órájára nézett, és rákoppintott a mutatóujjával. – Ideje, hogy visszamenj dolgozni, nem igaz? – jelentette ki, majd fogta a kabátját meg a táskáját, és távozott.

Agatha a nappalijában ült a *Mircesteri Hirmondó*ba merülve. Charlotte Clark egyik riportját olvasta, miszerint a rendőrség nem jutott előrébb a Pride-gyilkosság ügyében folytatott nyomozásban. A cikkben Charlotte idézett Wilkes főfelügyelőtől, aki azzal próbálta ezt cáfolni, hogy „várhatóan a megfelelő időben letartóztatásra kerül sor”. Lehetséges, hogy arra gondol, én leszek az, tűnődött Agatha. Gúnyosan felhorkant. Az az ember egy idióta. Ekkor kinézett az ablakon, és látta, hogy James száll ki egy taxiból.

A bejárati ajtóhoz szaladt, átszökelte az alacsony kerítést, amely elválasztotta az ingatlanjaikat, és a férfi kerti ösvényén találkoztak össze. James sötétkék zakót és szürke nadrágot viselt, cipője kifényesítve, az inge frissen mosva. Minden ízében úgy nézett ki, mint egy korábbi katona, de magas, feszes alakja, amely általában egyenes volt, mint egy zászlórúd a felvonuláson, most kissé meggörnyedt, amitől elég kimerültnek látszott. Maga mögött húzott egy apró kerekes bőröndöt.

– Isten hozott itthon! – üdvözölte Agatha, de amikor átvette a bőröndöt, meglátta a botot a férfi másik kezében. – Egy kicsit bizonytalanul érzed magad?

– Ez itt? – szólt James, és a hóna alá csapta, mint egy sétatálcát. – Nincs is rá szükség. Tulajdonképpen kitűnő állapotban vagyok.

– Menjünk be – mondta Agatha. – Főzök neked teát.

– Már elmúlt dél – vigyorodott el James. – Mit szólnál inkább egy gin-tonikhoz?

– Remek ötlet!

James egy bőrfotelban üldögélt a nappalijában, miközben Agatha razziát tartott az italosszekrényben. A saját nappalijával ellentétben, amely egyéni volt és hangulatos, tökéletes helyszín a lazításra, James szobáját Agatha mindig is túl ridegnek tartotta. A két szék pontosan ugyanabban a szögben állt a kanapénál, a bekeretezett fotók a falon mind tökéletesen egy vonalba voltak rendezve, még az üvegek is vigyázzban álltak a bárszekrényben, mint a posztoló gárdisták.

Agatha hozott jeget a konyhából, átadta Jamesnek a poharát, és koccintottak.

– Nagyon jó újra itthon lenni – sóhajtott fel James –, és nincs senki a világon, akihez szívesebben jönnék haza.

– Én is erre gondoltam valamelyik nap – bólintott Agatha. – Az élet egyszerűen nem volna ugyanolyan, ha nem lennél itt a szomszédban.

– Akkor eltervezzük a nagy menekülést valami meleg, napos helyre?

– Először inkább pihend ki magad. Nem hiszem, hogy készen állsz rá, hogy bárhová elrepülj.

– Arra gondoltam, kinyithatnánk a laptopot, és kereshetnénk néhány helyet az interneten.

– Inkább ne ma, James. Még rengeteg időnk lesz rá később.

– Nem akarsz velem jönni, erről van szó?

– Nem, nem így van... Csak most egy kicsit sok a dolgom... Pillanatnyilag gondolni sem tudok rá, hogy elutazzak. Hagyjuk ezt néhány napig.

– Értem – bámult a poharába James, aztán ivott belőle egy kortyot, felállt, és a kandallópárkányra tette. – Most ki kell pakolnom,

elintéznem a postát, úgyhogy...

Nem volt felőle semmi kétség, James éppen felszólította Agathát a távozásra. Bár Agatha megölelte, és pusztit nyomott az arcára, nem lehetett nem észlelni, hogy kettőjük között a légkör, ha nem is teljesen fagyosra, de határozottan ridegre fordult. Agatha átlépett az előkertjeiket elválasztó kerítésen, kinyitotta a háza kapuját, és egy cédulát talált a lábtörlőn. Széthajtogatta, és elolvasta az egyszerűen fogalmazott üzenetet.

*HA TUDNI AKARJA, KI ÖLTE MEG SIR GODFREY-T,
TALÁLKOZZUNK GRAYSON PRIDE SÍRJÁNÁL MA ESTE
TIZENEGYKOR.*

EGYEDÜL JÖJJÖN.

A.

Agatha összehajtotta a papírt, bement a konyhába, és elgondolkodott az üzenet tartalmán. Már megint ez a név – Grayson. Ez egy Pride családi név? Hol van a sír? Lehet, hogy a Szent Júdás-templom kertjében? Agatha hívta Margaret Bloxbyt.

– Helló, Agatha – vette fel néhány csengetés után Mrs. Bloxby. – Hogy vagy?

– Köszönöm, jól vagyok – válaszolt Agatha, és ellenállt a kísértésnek, hogy hosszas magyarázatba kezdjen arról, mi minden történt –, de van egy kérdésem, amire biztosan tudod a választ.

– Ki vele!

– Hallottál valaha Grayson Pride-ról?

– Igen, azt hiszem, ő az a Pride, aki itt lakozik a temetőnkben.

– Meg tudod nekem mutatni, hogy hol?

– Természetesen. Ugorj be hozzám egy fél óra múlva!

Agatha hálásan beleegyezett, hogy meglátogatja Mrs. Bloxbyt, aztán telefonált Sir Charles Fraithnek. A telefont három csengetés után Gustav vette fel, összetéveszthetetlen, túlérétt baritonjával szólt bele:

– Barfield House.

– Én vagyok az, Gustav. Charlesszal kell beszélnem.

– Sir Charles pillanatnyilag meglehetősen elfoglalt, Mrs. Raisin. Azt javaslom, próbálja...

– Gustav! – hallotta meg Agatha Charles kiáltását a könyvtárszobából az asztala mellől. Agatha tudta, honnan jön a hang, ahogy azt is, hogy Gustav a telefonasztal mellett áll a hallban. – Ne szórakozzon már, kapcsolja!

Gustav felsóhajtott, majd egy kattanás következett, aztán Charles lépett a vonalba.

– Aggieeee...atha – korrigálta magát Charles, még mielőtt Agatha megszidhatta volna. – Miért a vezetékesen hívsz mindig? Közvetlenül elérhetsz a mobilomon.

– Charles, nagyon jól tudod, hogy ez nem igaz. Soha nem találod a mobilodat. Mindig a kanapé mögé csúszik, vagy egy zakó zsebében van, amit már egy hete nem vettél fel.

– Igaz. Nagyon jól ismersz. Mi van a gyilkossággal?

– Most már van némi haladás – mondta Agatha. – A Pride családról akartalak kérdezni. Megvan még annak a régi kéziratnak a másolata?

– Megvan. Érdekes, hogy a múltkori beszélgetésünk után belenéztem. Itt van előttem az asztalon.

– Grayson Pride érdekelne. Van róla említés valahol?

– Azt hiszem, igen. Az elején van egy családfa... – Agatha hallotta, ahogy Charles a papírok között lapozgat. – Igen, ő az, a tizenhetedik században... a kézirat szerint... Miért akarod tudni?

– Nem is tudom. Van benne valami szokatlan?

– Hát, ha hihetünk annak, ami itt áll, elég furcsa véget ért. A terhes szeretője lelőtte egy nyílvezzővel!

– Valóban? – kérdezte Agatha vontatottan. – Köszönöm, Charles. Most rohanok, el kell látogatnom egy sírhoz!

Ahogy Mrs. Bloxby meglátta Agathát közeledni az utcán a templom felé, elé sietett a parókia ajtajához.

– Mi ez a hirtelen érdeklődés régi sírhelyek iránt? – kérdezte.

– Ugye tudod, hogy Sir Godfrey meggyilkolásának ügyével foglalkozom? – emlékeztette Agatha.

– Mindenki tudja. Egy lélek sincs Carselyben, aki egy pillanatig is azt gondolná, hogy Agatha Raisin talál egy holttestet, és nem kezd maga is nyomozásba.

– Ez inkább afféle háttérkutatás. – Agatha utált hazudni Mrs. Bloxbynak, de egyelőre titokban kellett tartania a cédula létezését és az éjszakai találkozást. – Nem árt többet megtudni a Pride familiáról.

Mrs. Bloxby bevezette barátnőjét a temetőbe, annak is a sarkába, ahol az ősrégi sírkövek már annyira kopottak voltak, hogy szinte morzsolódtak, mint a süteménytészta. Egyes sírokat lapos kőlapokkal jelöltek, és a viharvert feliratok szinte olvashatatlanná váltak.

– Azt hiszem, a Grayson nevet valahol errefelé láttam – magyarázta Mrs. Bloxby, ahogy vizsgálgatta a temető szélén, a fák közelében fekvő sírköveket. – Mindig meglepett, hogy a Pride rokonság nem építtetett valamiféle mauzóleumot vagy családi sírboltot, inkább megelégedtek azzal, hogy a nyílt terepen helyezték a halottjaikat örök nyugalomra, néhányuk kivételével, akik a templom kőpadlója alatt fekszenek. Ó... itt is van!

Mrs. Bloxby egy sírra mutatott, ahol látható volt a Grayson név egy része, de más alig.

– Elég rossz állapotban van – jegyezte meg Agatha.

– Majdnem négy évszázadon keresztül állta itt az időjárás viszontagságait, azoknak a drága arckrémeknek az áldásos hatásai nélkül, amiket te használsz! – kuncogott Mrs. Bloxby. – Ezért aztán jobban látszik rajta a kor, mint rajtad valaha is fog.

– Igen, még botoxot vagy egy kis ráncfelvarrást sem vehetett igénybe – értett egyet Agatha mosolyogva. – Nem mintha én valaha is...

– Nem, persze hogy nem... erre még gondolni sem szabad!

Együtt sétáltak vissza az utcára, és ahogy a parókia felé fordultak, egy koszos Land Rover fékezett le mellettük csikorogva. Benny Lambert ült a volánnál. Elizabeth Pride hajolt ki az utasülés ablakán.

– A bátyám azt mondja, maga beleüti az orrát a családi ügyeinkbe, Mrs. Raisin – kiáltott oda fenyegető arckifejezéssel Elizabeth.

– Családi ügyek – ez egy érdekes szóhasználat – bámult vissza rá mereven Agatha. – Ezek szerint maga és Gerald megint beszélőviszonyban vannak?

– Ez nem tartozik magára. Akkor beszélek a bátyámmal, amikor akarok, és semmihez, amit mondunk vagy teszünk, és a Pride családdal kapcsolatban, az égvilágon semmihez nincs köze.

– Én találtam meg az apját az erdőben – mutatott rá Agatha. – Én hallottam az utolsó szavait. Én láttam, ahogy szegény kileheli a lelkét. Én fogtam a kezét, amikor meghalt. Azt gondolom, hogy Sir Godfrey Pride az én ügyem is.

– Figyelmeztetem, tartsa távol magát tőlünk, különben megbánja! – vicsorgott Elizabeth, aztán halkán odaszólt Bennynek, és a Land Rover elstartolt a Carseworth-majorság irányába.

– Elizabeth mindig is elég önfejű volt – jegyezte meg Mrs. Bloxby.

– Önfejű vagy sem – felelte Agatha, és figyelte, ahogy a kocsi eltűnik a távolban –, Elizabeth Pride hatalmas hibát követett el, amikor engem

megfenyegetett.

– Ne csinálj semmi meggondolatlanságot.

– Tennék én olyat bármikor is?

– Valójában igen, Mrs. Raisin – válaszolta Mrs. Bloxby, visszatérve a Carselyi Hölgyegylet hivatalos megszólítási formájához. Az arcán látszott, hogy jól szórakozik. – Az elhamarkodottság gyakorlatilag az ön eljárási módszere.

– Ebben az esetben, Mrs. Bloxby – jelentette ki nevetve Agatha –, mindent meg fogok tenni, hogy ne kerüljek bajba.

– Rendben van. És most mit szólna egy kis sherryhez bent a parókián?

– Jó lenne... de majd máskor, ha nem haragszik. Rengeteg a dolgom ma este, és tiszta fejre van szükségem.

Agatha bámulta magát a hálósobája földig érő tükrében. Fekete félcipőt, fekete nadrágot, fekete pulóvert és fekete dzsekit viselt. Túlságosan hétköznapi egy temetéshez, gondolta, habár számára voltaképp hétköznapi eseménynek számítottak a temetések. Elmenjen egyáltalán? A találkozó egy sírkertben a sötétség leple alatt egészen melodramai volt, szinte komikus, de azért megvolt rá az esély, hogy veszélynek teszi ki magát. Az üzenet, akárcsak az, amelyik Sir Godfrey-t a jelek szerint becsalogatta az erdőbe, könnyen csapdába csalhatja. De mi van, ha nem? Mi van, ha a titokzatos „A” tálcán kínálja fel Agathának a gyilkost? Természetesen ez a csali a csapdában.

Megigazította a dzsekijét, és bólintott. Meg tud birkózni vele. Délután felderítette a temetőt Margaret Bloxbyval. Elrejtőzik a fák között, amíg meg nem látja, ki érkezik a találkozóra, aztán majd úgy kezeli a helyzetet, ahogy megfelelőnek látja. Senki nem törhet rá készületlenül.

Agatha a hátsó ajtón keresztül hagyta el a házát, átvágott az árnyékokon egészen a kert végéig, ahol átverekedte magát a sövényen, és átlendült a kerítésen egy keskeny ösvényre.

Megállt, igyekezett uralni a lélegzését, figyelt és hallgatózott. Épp csak annyira volt világos, hogy ki lehessen venni a bokrokat és a fákat, amelyek a háza mögötti mezőt szegélyezték. Azért választotta ezt az utat, hogy elkerüljön bárkit, aki esetleg figyeli, ahogy a hagyományos módon, az Orgona közön keresztül jut el a főutcára. Nem lett volna értelme elrejtőzni a fák között, ha valaki egyszerűen a nyomába szegődhet.

Mivel senkit sem látott a közelben, továbbment a mezőre és végigsietett a szélén, lehajolva, egész idő alatt az árnyak takarásában. Még korán lett volna, hogy megérkezzen a temetői randevúra, mivel bőven hagyott rá időt, hogy elrejtőzzön a fák között. Tudta, hamarosan egészen besötétedik, mert nehéz felhők takarják a fényes teliholdat, amely egyébként égi reflektorként világítaná be a vidéket. Átkelt egy árkon a mező felé, ahol a fesztivált tartották, majd a gyülekező sötétségben addig lopakodott az erdőben, amíg oda nem ért a temetőhöz, Grayson Pride sírköve közelébe.

Letérdelt egy fa tövében, és belesett a temetőbe. Már túl sötét volt ahhoz, hogy látni lehessen a részleteket, a sírkövek homályos buckákként körvonalazódtak, a fák és a templomtorony magas, fekete alakzatokként törtek az ég felé. Túl a temetőn utcai fények pislákolnak a fák között, de a fényük ilyen távokról nem tudott áthatolni a sötétségen. Elhelyezkedett, ellenőrizte, hogy a mobilja néma üzemmódban van-e. Más sem hiányzott volna, mint hogy a telefoncsörgés hangja lebuktassa. Kipróbálta a zsebében lévő vékony ceruzalámpát, a fényt leárnyékolva a kezével. Most már csak várakoznia kellett.

Nem kellett sokáig várnia. Ahogy teljesen sötét lett, de még jóval a megadott időpont előtt, levelek zizegését hallotta valahonnan a fák mellől. Biztos volt benne, hogy lépteket hall. Valaki ugyanazzal próbálkozott, amivel ő, hogy találjon magának egy jó leshelyet a találkozó előtt. Nem, nem valaki. Két ember volt. Négy láb lépéseit hallotta, sőt, ha erősen figyelt, még tompa suttogást és egy halk választ is hallott. Ő egyedül jött, de aki rajta kívül a temetőben volt, az nem! Megvárta, amíg közelebb érnek, aztán úgy döntött, hogy cselekszik.

– Eddig, és ne tovább! – kiáltotta, és előlépett a fa mögül. – Maradjanak ott, ahol vannak!

Bekapcsolta az elemlámpáját, a léptek felé irányította, és egy pillanatig két figurát látott, mielőtt azok egy fa mögé bújtak. A következő dolog, amit észlelt, hogy egy rendkívül erős zseblámpa vakító fénysugarába került. Heves puffanást hallott a feje mellett, és rémülten látott meg egy nyílvezzőt a fa törzsébe fúródva. Valaki megpróbálta lelőni!

– Ördög és pokol! – sziszegte Agatha, majd ledobta a lámpáját, a földre vetette magát, és a fától egy nagyobb sírkő fedezékébe gurult. Az erős fény kialudt, és megint sötétség lett. Agatha sűrűn pislogott, pár másodpercig csak foltokat és villámokat látott. A szeme nagyon lassan szokott vissza a sötétbe.

A telefonjáért nyúlt, aztán hirtelen arra gondolt, miért kapcsolták ki a fényt. Hogy én ne lássam, hol vannak, döntötte el, de azt látták, hogy én ide ugrottam. Biztosan egy másik helyet keresnek a lövéshez. Mozdulnia kell! Agatha talpra szökkent, beszaladt a sötétbe, aztán feljajdult, mert a térdét beütötte egy sírkőbe. Elbotlott, és a telefonja kirepült a kezéből. Hallotta, ahogy egy sírkőnek vágódik valahol előtte. A sírkő, amibe belerohant, felborult, és hatalmas csattanással

rácsapódott egy – Agatha feltételezése szerint – márványlapra, és a robaj hangosan visszhangzott az éjszakában.

Hirtelen újra kigyulladt a fény a temetőben, mire Agatha olyan gyorsan ugrott be egy másik sírkő mögé, hogy az íjász nem tudta célba venni és kilőni rá a nyilát. A fény villámgyorsan kialudt. Agatha az utcai lámpák felé fordult. Oda kell eljutnia. Ki kell mennie az utcára vagy a parókiára. Ott biztonságban lesz – vagy legalábbis nagyobb biztonságban, mint itt. Lekuporodott a sírkő mögé, legszívesebben beleolvadt volna az omladozó felületbe, eltűnt volna, nehogy az a rettenetes fény újra megtalálja. Könnyebb volt ott maradnia, ahol volt. Remegett a térde, reszketett a keze, és hallotta, hogy zokog, és kapkodva szedi a levegőt. Nem tudott megmozdulni. Pedig mozdulnia kellett! Méghozzá most, mert ha legközelebb felvillan a fény, pont olyan hulla lesz, mint az, aki abban a sírban fekszik, amelyiken ő kucorog!

Rávette magát, hogy felálljon és futni kezdjen, de meglátta egy elemlámpa gyenge fényét, amely ott billegett előtte a sötétben.

– Ki van ott? – szólalt meg Mrs. Bloxby hangja. – Mi folyik itt? Már hívtam a rendőrséget!

– Margaret! – kiáltott Agatha. – Menj vissza!

Abban a pillanatban megint felvillant a fényár, és Agathának elállt a lélegzete, mert érezte és hallotta, ahogy egy nyíl süvít el a füle mellett. Aztán látta, hogy Margaret Bloxby, aki szintén bekerült a fénycsóvába, megtántorodik, és a földre hanyatlik a mellkasába fúródott nyílveesszővel.

– Ne! Ne! – sikoltott fel Agatha, és barátnője felé rohant. – Margaret!

Kialudt a fény, de Agatha látta Mrs. Bloxby felbukott alakját a földön, mivel saját elemlámpájának sárga fénye megvilágította. A hátán feküdt, a nyílveessző egyenesen és büszkén állt ki belőle, egyre terjedő

vérfolt szivárgott keresztül pólója elején. Agatha megfogta Margaret kezét, és végigsimított a homlokán.

– Margaret! – kiáltotta. – Maradj velem! Nyisd ki a szemed, Margaret!

Nem érkezett válasz.

– Segítség! – üvöltött Agatha. – Segítsen valaki! Kérem! Segítség!

Agatha körülnézett, de nem látott senkit. A fák fölött ki tudta venni a templomtorony sötét körvonalait, és Agatha Raisin, akinek soha nem volt ideje a vallásra, most odafentről érkező segítségért könyörgött.

– Margaret Bloxby istene! – üvöltötte, és patakokban folyt végig arcán a könny. – Ha odafent vagy, jobb, ha most azonnal teszel valamit, hallod? Nem engedheted el! Ő te híved! Ő a legjobb, akit valaha alkottál! Nem hagyhatod meghalni! Meg kell mentened! Nem halhat meg... kérlek... ő a barátom...

Kilencedik fejezet

– A legrosszabb... ima, amit valaha hallottam – szólalt meg egy suttogó hang.

Agatha lenézett Margaretre, és látta, hogy a szeme megrezzen.

– Margaret! – zihált Agatha. – Életben vagy?! Ne próbálj beszélni! Majd én... hívok segítséget.

– Telefon – rebegte Margaret nagy erőfeszítéssel.

– Nem tudok – nyögött fel Agatha. – A telefonom darabokra tört.

– Az én... telefonom. – Margaret felemelte a bal kezét, és megmutatta a mobilját. Az apró készülék megemelése szemmel láthatóan olyan erőfeszítést jelentett számára, mintha akkora lenne a súlya, mint az őket a sötétségben körülvevő valamelyik sírkőnek.

– Csodálatos! – rikoltott Agatha. – De nem azt mondtad, hogy már hívtad a rendőrséget?

– Én... hazudtam.

– *Te* hazudtál? Hogy az a...! – Agatha megfogta a telefont, és a billentyűzetre bámult. A leggyorsabban úgy kaphatna segítséget, ha felhívná Johnt vagy talán Billt. Ők tudják, hogy juttassák el ide leghamarabb a mentőket, de ki emlékszik manapság a telefonszámokra? Ezeket a telefonok memóriája tárolja, hogy ne kelljen megjegyezni őket a saját memóriában. – Hogy az a jó...! – ismételte Agatha.

– Kevesebb káromkodás... több tárcsázás – nyögte Margaret.

Agatha beütött egy számot, és elsőre eltalálta, mert John fogadta a hívást.

– John! – kiáltott Agatha. – Én vagyok! Margaretet meglőtték egy nyíllal! A Szent Júdás-templom temetőjében vagyunk. Vérzik! Segítséget kérünk!

– Maradj ott, ahol vagy – válaszolta John. – Tartsd ébren Margaretet. Ne próbáld elmozdítani. Mindjárt visszahívlak.

Letette. A beállt csend olyan érzést keltett, mintha a sötétség bezárult volna Margaret elemlámpájának gyenge fénye körül. Agatha odakiáltott Margaretnek, hogy a segítség már úton van.

– Tudom – válaszolt Margaret a fájdalomtól eltorzult arccal. – Ha meglőnek... egy nyíllal..., attól még nem leszel süket.

Abban a pillanatban megszólalt a telefon.

– Agatha, maradj a vonalban – mondta John. – Hangosítsd ki, hogy Margaret is hallja. Mind a ketten beszéljünk hozzá, nehogy elveszítse az eszméletét.

Agatha úgy is tett, és John tovább beszélt.

– A mentő már úton van, Margaret – mondta. – Perceken belül ott lesz. Agatha, készülj fel, hogy kiabálnod és ugrálnod kell, villogtasd a lámpát, bármit, hogy elvezesd őket hozzátok. Én is pillanatokon belül ott leszek. Láttad, ki tette ezt? Még mindig ott van?

A gondolat, hogy a két orvvadász, a lámpás és a nyilas talán még mindig ott van, hirtelen megriasztotta Agathát, és lassan körbekémlelt a sötétben, észlelte a bokrok és sírkövek homályos alakjait, és igyekezett minden mozgásra utaló jelet észrevenni.

Nem volt semmi.

– Már elmentek – válaszolta. – Biztosan elmenekültek. Rengeteg idejük volt rá. Ha még mindig itt volnának, végrehajtották volna, amiért idejöttek.

Agatha pillanatokkal később szirénázást hallott, és utána azonnal erős lámpák világították be a sírkertet, nyüzsögtek benne a mentősök, a rendőrök, és John is ott termett mellette.

– John! – zokogta Agatha, átkarolta a férfi vállát, és arcát a mellkasába fúrta. – Ez olyan szörnyű! Engem próbáltak kilőni, és Margaretet találták el!

– Semmi baj – csitította halkan John. – Ezt majd később megbeszéljük.

John oda nézett, ahol a mentősök Margaretet látták el. Az egyikük, akit Agatha Denise-ként ismert, és ugyanaz a nő volt, aki Royt is ellátta, felállt, és odasétált hozzájuk. Üdvözlésképpen biccentett Agatha felé.

– Ez egy nagyon ronda seb – magyarázta. – Ha csak néhány centivel lejjebb találják el a bal oldalon, esélye sem lenne. Nem tudjuk biztosan, mennyire súlyos valójában, amíg be nem vesszük, de a nyíl nem ért létfontosságú szervet. Margaret stabil, rendesen lélegzik, és nem nagy a vérvesztesége. A nagyobb veszély most az elfertőződés, és...

– Mi folyik itt? Hol a feleségem? – Bloxby tiszteletes hangja túlkiabálta az adóvevők recsegését és sípolását, a tucatnyi beszélgetés zűrzavarát. – Margaret? – szólt, amikor meglátta az alakot a földön, aztán, ahogy ráébredt, hogy tényleg ő fekszik ott: – Margaret!

Felé rohant, de John egy erőteljes, medvés öleléssel megállította.

– Csak lassan – mondta. – Margaret jó kezekben van. Hagyni kell, hogy végezzék a munkájukat. Támogathatja, ahogy csak tudja, de ne avatkozzon közbe.

Amikor Alf Bloxby kapálózása alábbhagyott, John gyengéden elengedte, ő pedig a feleségéhez lépett, és letérdelt mellé. Megfogta a kezét, halkán beszélt hozzá, mire Margaret egy picit megmozdította a fejét, ránézett, és ő is megfogta a férje kezét.

Agatha elmagyarázta Johnnak, hogy került a sírkertbe aznap éjjel, és a támadói hogyan kerítették be. John beszélt néhány egyenruhás rendőrrel, és Agatha látta, ahogy körülzárják a területet. A közvetlen környéket megvilágító hordozható lámpákon kívül Agatha fáklyák fényét látta pislákolni az erdőben, ahol a rendőrök ellenőrizték, hogy az üldözői nem ólálkodnak-e a sötétben, hogy elrejtőzzenek, amíg tiszta nem lesz a levegő.

– Nem tudom elhinni, hogy egyedül jöttél ide – jegyezte meg erősen méltatlankodva John. – Fel kellett volna hívnod. Ez nyilvánvalóan csapda volt. Borzasztó veszélybe sodortad magad!

– Lehetséges – vonta meg a vállát Agatha –, de ez az én döntésem volt. Azt hittem, tudom kezelni. És most Margaret az, aki szenved.

– Ezek a mentősök a legjobbak a szakmában. Gondoskodnak róla, Agatha. Rendbe fog jönni, tudom, és nem szabad magadat hibáztatnod azért, ami történt.

Amikor a mentősök készen álltak Margaret elszállítására, négyen emelték fel a hordágyat a sarkainál fogva, így kellően stabilan és vízszintesen tartották a beteget. Egy ápoló mellettük lépkedett egy magasba tartott intravénás infúziós zacskóval. Lassan és óvatosan haladtak a temetőn keresztül a mentőautóhoz.

Alf a lehető legközelebb maradt a hordágyhoz, Agatha rögtön a nyomában, John kíséretében. Mrs. Bloxbyt óvatosan berakták a kocsiba,

arcán oxigénmaszkkal, miközben a nyíl továbbra is groteszk módon kiállt a testéből.

– Vele kell mennem – jelentette ki Agatha, és előbbre lépett, de Alf azonnal elállta az útját.

– Semmi ilyesmit nem fog tenni! – kiáltott rá a lelkész féktelen dühvel. – Én megyek a feleségemmel, maga pedig távol tartja magát! Nem akarom Margaret közelében látni. Maga csak bajt hoz ránk, Agatha Raisin! Csak két órát voltam távol, és erre kellett visszajönnöm: a feleségemet lelőtték! Nézzen rá! Kínok között szenved! És ez az egész a maga hibája!

Alf bemászott a mentőbe, és szenvedélyességétől meghökkenve Agatha hátralépett. Mielőtt becsukódott a mentő ajtaja, Agatha látta, hogy Margaret bal keze picit megmozdul. Hüvelykujját felemelve félreérthetetlen biztató jelet küldött Agathának. Margaret azt akarta tudatni vele, hogy továbbra is barátok, annak ellenére, amit a férje mondott.

– A lelkész nem gondolta komolyan – mondta John, és átkarolta Agathát. – Csak nagyon zaklatott. Ki ne volna az? Mindannyian azok vagyunk, de nem a te hibád.

– De igen, az – felelte Agatha az ajkát harapdálva. – Ha nem jövök ide ma este, mindez nem történik meg.

– De Sir Godfrey-t nem te ölted meg. Nem te írtad azokat az üzeneteket. Nem azért jöttél ide, hogy gyilkosságot kövess el, és nem te lötted ki a nyilat. Ez sem a te hibád.

– Engem kellett volna levadászniuk, John. Azt a nyilat nekem szánták. Bárcsak engem talált volna el. Inkább engem, mint Margaretet. Ő ezt semmivel nem érdemelte ki.

– Te sem, bár ez felveti a kérdést, hogy miért történt ez az egész. Miért csaltak csapdába? Miért akartak megölni? Valakinek erős fejfájást

okoztál. Nyilvánvaló, hogy bárki is Sir Godfrey gyilkosa, úgy gondolja, hogy túl közel kerültél a megoldáshoz.

– Bárkik lehetnek, hiszen egy egész sor... Most nem tudok ezen gondolkodni. – Agatha nézte, ahogy a mentő elindul, John pedig fogadott egy telefonhívást. – Csak szegény Margaretre tudok gondolni.

– Attól tartok, be kell mennünk a városba, Agatha – közölte John. – Wilkes útban van a kapitányságra, és ki akar téged hallgatni.

– Wilkes, tényleg? Már csak ez hiányzott.

– Mindenképpen fel kell vennünk a vallomásodat – vont a vállát John –, és Wilkes úgyis beszélni akart veled. Ezzel két legyet ütünk egy csapásra.

– Rendben – adta meg magát Agatha fogcsikorgatva, és lendületesen elindult az utca felé. – Legyünk túl rajta.

Ahogy a kihallgatóhelyiségben ült, ahol John hagyta egy csésze teával és azzal az ígérettel, hogy nemsokára visszajön, Agathának eszébe jutott, ahogy a kórházi folyosón várakozott. A rendőrségi is egy hasonlóan dísztelen, rideg helyiség volt. Nem olyan, mint amelyet a krimikben látni, ahol a rendőrök a sötétben rejtőznek egy hatalmas tükör mögött, és megfigyelik a gyanúsítottat anélkül, hogy az látná őket. Ez csak egy csupasz, sivár kis szoba volt, mindössze egy asztallal és négy székkal berendezve. Tiszta, akárcsak a kórház – de tisztasága ellenére sem kellemes. A kórháztól eltérően ez legalább nem bűzlött a fertőtlenítőszerektől és az agyonhasznált vécéktől.

Nyílt az ajtó, és belépett Wilkes, hóna alatt egy mappával, a másik kezében Agatha Johnnak adott vallomása egy példányával. John szorosan Wilkes mögött jött, és jelentősegteljesen nézett Agathára, figyelmeztetve, hogy „viselkedjen”.

– Ó, Mrs. Raisin! – eresztett meg egy művigyort Wilkes. – Szeretném azt mondani, hogy öröm magát viszontlátni... de nem az.

– Fogadni mernék, hogy egész nap ezt gyakorolta! – húzta mosolyra a száját Agatha minden vidámság nélkül. – Szomorú, hogy három egész napja volt rá, hogy kitaláljon valami frappáns mondatot, amit elszűthet, és mindössze ennyi jutott eszébe. Maga szánalmas, Wilkes.

A főfelügyelő pófákat vágva lecsapta az asztalra a mappát, és leült Agathával szemben. John elfoglalta a mellette levő széket, kicsit távolabb az asztaltól, Wilkes látóterén kívül.

– Inkább vegye megtiszteltetésnek, Mrs. Raisin, hogy két ilyen magas rangú tiszt hallgatja ki – jelentette ki pökhendien Wilkes. – Normális esetben az olyanokat, mint maga, meghagynánk egy rendőrnek, de Glass nyomozó ragaszkodott hozzá, hogy jelen lehessen, és több olyan dolog is van, amiről szeretném hallani a magyarázatát.

– Több dolog? – kérdezett vissza aggodalmaskodó hangszíjjal Agatha. – Ez úgy hangzik, mintha túl sok lenne magának egyszerre, de megteszek minden tőlem telhetőt. Szeretne egy kis időt, hogy bemelegítse az agysejtjeit?

– Nagyon vicces, Mrs. Raisin, de nem azért jöttem ide, hogy... – Wilkes megfordult, és Johnra nézett, aki az ujját ideges gyorsasággal húzta el a torka előtt, így próbálva rávenni Agathát, hogy vegyen vissza. – Jól érzi magát, Glass?

– Á... igen, uram – válaszolta John, és gyorsan megigazította a gallérját. – Ez a gallér egy kicsit dörzsöli a nyakamat.

Wilkes gyanakodva méregette, aztán visszafordult Agathához.

– A vallomása – lengette meg Agatha előtt a dokumentumot – nagyon nyugtalanító. Számos kérdést vet fel, de legfőképpen világosan mutatja, hogy maga beleavatkozik egy rendőrségi vizsgálatba. Hajlok rá, hogy

most azonnal letartóztassam, és az 1996-os rendőrségi törvény alapján megvádoljam magát egy rendőrtiszt akadályozásával...

John dobolt az asztalon, hogy magára vonja Wilkes figyelmét, aztán a homlokát ráncolva finoman megrázta a fejét. Wilkes rámeredt.

– Nem...? Akkor talán legyen inkább a rendőrség idejének pazarlása – váltott taktikát Wilkes. – Az 1967-es büntető törvénykönyv alapján ezért akár hat hónapot is kaphat!

John felsóhajtott, és megint megrázta a fejét.

– Ha van annyira ostoba, hogy megfelelő ok és sziklaszilárd bizonyíték nélkül letartóztat – emelte fel az ujját figyelmeztetően Agatha –, beperelem a mircesteri rendőrséget jogtalan őrizetbe vételért, és személy szerint magát, amiért a folytonos üldözésével szorongást okoz nekem! Mire vége a pernek, nem lesz állása, és elbúcsúzhat a nyugdíjától is!

Wilkes hátradőlt a székében, hogy diszkréten szót váltson Johnnal.

– Megteheti?

John rezignáltan bólintott.

– Tudja, Glass – ámult el Wilkes teljesen szembefordulva Johnnal –, néha nem is tudom, kinek az oldalán áll!

– Ez nem oldalak kérdése – jegyezte meg John. – A helyes eljárás számít.

– Magának az számítson, hogy azt tegye, amit én mondok, felügyelő! – mordult rá Wilkes.

– Magát kellene megvádolni a rendőrség idejének vesztegetésével! – Johnt kezdte hatalmába keríteni a düh. Agatha kétségbeesetten húzogatta az ujját a torka előtt, de közben Wilkest figyelte. – Arra kellene koncentrálnia, hogy megfelelő módon folytassa a nyomozást, ahelyett, hogy Agathát vegzálja!

– Ó!... Most már „Agatha”? – somolygott Wilkes ravaszul, tudálékosan. – Értem. Az ujja köré tekerte magát, nem igaz, Glass? Bevetette a nőiességét, hogy becsalogassa a hálósobájába, ugye? Fogadok, hogy bármit megtenne, amit csak akar, ha már ágyba vitte magát! Az ilyen ribancok, mint ő, így kaparintják meg, amit akarnak!

John felhördült, Wilkesre vetette magát, és torkon ragadta. Agatha egy pillanat alatt az asztal másik oldalán termett, és befurakodott kettőjük közé.

– Na, na, fiúk! – szólt rájuk olyan hangsúllyal, amit normális esetben Boswell és Hodge számára tartott fenn. – Nekem például elegendem van ebből, és a kihallgatást befejezettnek nyilvánítom.

– Ennek még koránt sincs vége, Glass! – sziszegte Wilkes. Fogta a mappáját, és kiviharzott a helyiségből.

– Köszönöm – zihált erősen John. – Ha nem lépsz közbe, én...

– Tudom – válaszolta Agatha. – Úgy érezted, kötelességed megvédeni a becsületedet és a jó híreket. Soha ne tedd ezt még egyszer Wilkessel! Tökéletesen képes vagyok vigyázni magamra az ilyen alakokkal szemben, de... – Agatha odahajolt a férfihoz és megcsókolta – ...szeretlek érte.

– Hazaviszlek – ajánlotta John kedves mosollyal. – Várj meg itt, amíg összeszedem a holmimat.

Agatha nézte, ahogy John kimegy, és amint becsukódott az ajtó, úgy érezte, mintha egy gong szólalt volna meg a mellkasában – nem, nem is gong, hanem autókürt! Az előbb azt mondta, hogy „szereti? Ez a szó nem gyakran szaladt ki a száján. Az előbb azt mondta Johnnak, hogy szereti? Nem, bizonyára nem. Csak egy futó megjegyzés volt, nem igazi vallomás. Az más, nem igaz? Vagy mégis az volt? Mit is érez valójában John iránt? Megrázta a fejét, hogy kitisztuljon az agya. Ez olyasvalami volt, amit nagyon át kell gondolnia, és egyedül kell átgondolnia,

valószínűleg egy vagy két pohár Primitivo segítségével. John talán hazaviszi, de meg fogja érteni, ha nem hívja be. Agatha összehúzta a szemöldökét, és benyúlt a táskájába a tükörért és rúzsért. Nem biztos, hogy ma este „a hálósobájába akarja csalni Johnt, de egy lánynak akkor is a lehető legjobban kell kinéznie.

Másnap reggel az ébresztő rádiója hangjára ébredt. Nyugtalanul aludt, most ásítózott, az ágy szélén ülve igyekezett lerázni magáról az álom béklyóját. Előző este megpróbálta nyugodtan rendezni a gondolatait, de nagyon késő volt, többször hívta a kórházat, hogy Margaret felől érdeklődjön, és sem egy üveg bort nem sikerült kibontania, sem pedig tisztázni magában a John Glass iránti érzelmeit, mielőtt elaludt a kanapén. Most azonban sűrű nap várt rá, és fel kellett töltődnie energiával. Ma első lesz a kávé, gondolta, utána a zuhanyozás. Boswell és Hodge boldogan szaladtak le előtte a korai reggelire.

Agatha első úti célja a túlságosan is ismerős mircesteri kórház recepciója volt. Miközben leparkolt, látta, hogy Alf Bloxby éppen távozik, tehát tiszta a levegő, nyugodtan meglátogathatja Margaretet. Megkapta az útbaigazítást az osztályra, ahol Margaret feküdt egy oldalsó szobában, de amikor odaért, egy fiatal ápolónő megállította.

– Hogy van Mrs. Bloxby? – érdeklődött Agatha. – Bemehetek hozzá?

– Nagyon sok mindenen ment keresztül a tegnap éjszakai műtét miatt – magyarázta a nővér –, szerencsére azonban erős asszony, és nem volt semmi komplikáció. Aludt egy keveset, de ébren volt, amikor néhány perccel ezelőtt megnéztem. Ha megint elaludt, kérem, ne ébressze fel, és ne maradjon túl sokáig.

– Nem fogok – ígérte Agatha, és benyitott a szobába. Az ágy, amelyben Margaret feküdt, túl nagynak tűnt hozzá képest, csövek és kábelek kötötték össze infúziós zacskókkal és monitorokkal. Agatha

megkönnyebbülten látta, hogy a nyílnak nyoma sincs, a sebész a műtét során eltávolította. Az ajtó csukódásának hangjára Margaret Agatha felé fordította a fejét.

– Jó reggelt, Mrs. Bloxby – erőltetett magára egy mosolyt Agatha, pedig egy könnycsepp gördült le az arcán.

– Jó reggelt, Mrs. Raisin – üdvözölte szintén mosolyogva Margaret.

– Attól tartok, ma nem tudom megkínálni egy pohár sherryvel.

– Még egy kicsit korán van – mondta nevetve Agatha, és leült az ágy szélére. – Ó, Margaret, annyira sajnálom! Az egész az én hibám! Azt hittem, te is meghaltál, mint Sir Godfrey! Ha én nem lettem volna, akkor soha...

– Csitt, Agatha! – Margaret kinyúlt, és megfogta Agatha kezét. – Nem a te hibád. Én voltam rossz helyen, rossz időben. Ha csak egyetlen lépéssel balra állok, akkor egyáltalán nem talált volna el az a dolog.

– És ha néhány centivel jobbra állsz...

– De nem álltam, nem igaz? És most arról az imáról, amit tegnap este mondtál...

Még néhány percig társalogtak, aztán Margaret elálmosodott, és Agatha hagyta pihenni. Megígérte, hogy amilyen hamar csak tud, megint eljön. Margaret szobája előtt egy pillanatra megállt, összeszedte magát, és elindult megkeresni Roy Silvert.

Örömmel látta, hogy Roy felült az ágyban, az arcán a duzzanat jócskán csökkent, bár a zúzódások sötét színei, mint egy olajfolt a járdán, erősebbek voltak, mint korábban.

– Most meg mi az ördögöt csináltál, édesem? – üdvözölte Agathát. – Egy temetőben az éjszaka közepén?

– Honnan tudod...?

– Az egész kórház erről beszél! – kiáltott fel Roy nyilvánvaló élvezettel. – Elvégre nem mindennap hoznak be valakit, akit lenyilaztak.

Ez most itt a fő beszédtema! Hogy van Mrs. Bloxby? Azt mondták, rendbe fog jönni.

– Úgy tűnik, jól van.

– Toni bejött hozzám az irodába menet. Ő Bill Wongtól hallott a tegnapi estéről. Szegény Toninak rettenetes büntudata van, amiért nem volt ott veled a temetőben. Azt gondolja, akkor nem így történt volna.

– Talán. Másrészt viszont lehet, hogy belőle lett volna a második áldozat.

– Ahogy belőled is lehetett volna, drágám! Tényleg óvatosabbnak kell lenned. Nem akarom, hogy történjen veled valami.

– Ne aggódj, Roy. Tudok vigyázni magamra. Szóval... hogy érzed magad?

Roy elmagyarázta, hogy várhatóan kikerül a kórházból a hétvégén, és megbeszélték, hogy mit fognak csinálni, amíg Agathánál marad, de a lovaglást kizárta egy időre. Agatha ezt követően elindult az utolsó látogatásra, ezúttal a szülészeti osztályra.

Meglepően nyugodtnak, szinte csendesnek találta a szüléshelyet. Úgy képzelte, pokolian zűrzavaros hely lesz, állandó sikoltozással és sírással, és mindenfelé bűdös kis takarókötegeket hurcolnak, mint valami fertőzést. Elhangzott időnként egy-egy sikoltás, jajgatás vagy gurgulázás, de összességében meglehetősen nyugodt volt a légkör. A legkevésbé megnyugtató jelenség az a fiatalember volt, aki ott állt előtte: Pók, tiszta fehér ingben, zakóban, tiszta farmerben és ideges arckifejezéssel.

– Mrs. Raisin! – kiáltott fel széles vigyorral. – Jöjjön ide! Megmutatom Amyt és Graysont. Pillanatnyilag mind a ketten békésen szunyókálnak.

Pók egy közeli ágyhoz vezette Agathát, ahol Amy aludt nyugodtan, mellette pedig ott állt egy átlátszó műanyag gyermekágy. Pók Agatha

szája elé tartotta az ujját, hogy jelezze, csendben kell maradni, és mind a ketten a kiságy fölé hajoltak. Egy apró, ráncos kis arcot és pici kezet lehetett látni a kék takaró fölött. Grayson, gondolta Agatha, tulajdonképpen cuki, de korántsem olyan elragadó, mint az ő bármelyik macskája. Pók, még mindig vigyorogva, elvezette onnan.

– Csodálatos, ugye? – kérdezte.

– Grayson nagyon aranyos, Pók – válaszolta Agatha a tőle telhető legnagyobb meggyőződéssel.

– Köszönöm a virágot meg a holmikat. Épp időben érkeztek. Ma jönnek haza. Már alig várom!

– Egy gyors kérdés – mondta Agatha. – Vissza tud emlékezni, hogy az íjászoknál ki nevezte el a céltáblákat Graysonnak?

– A Pride család lehetett – válaszolta Pók az órájára nézve. – De most rohannom kell. Állásinterjúm lesz egy raktárban.

– Sok szerencsét – mondta Agatha, és nézte, ahogy a férfi végigszalad a folyosón. Egy kisbaba azonnal fülsiketítő üvöltésbe kezdett. Agatha távozott, mielőtt beindult volna a láncreakció.

Amikor megérkezett az irodába, egyedül Toni ült az asztalánál.

– Agatha! – pattant fel Toni, és odaszaladt hozzá. – Mrs. Bloxby jól van? Maga jól van? Jöjjön be és üljön le.

– Mrs. Bloxby rendbe fog jönni – felelte Agatha –, velem pedig nincs semmi baj. Nem engem lőttek meg egy nyíllal. Meg kell találnunk azokat a gazembereket, Toni!

– Igen, persze – helyeselt a lány. – Mindent megteszek, amit tudok, hogy segítek, és... a tegnapi ebédidőről...

– Ó, te jó isten, nehogy elkezdj magyarázkodni – állította le Agatha.

– Ha bocsánatot kérsz, akkor nekem is bocsánatot kell kérnem, és életünk hátralevő részét azzal fogjuk tölteni, hogy minden alkalommal

bocsánatot kérünk, amikor valamelyikünk mond valami hülyeséget. Túláságosan jól ismerjük egymást az ilyen ostobasághoz.

– Rendben – vigyorodott el Toni, és örült, hogy visszatért a régi-jó főnöke.

– Megvallom, hogy nem aludtam túl sokat – mondta Agatha –, úgyhogy nemsokára indulok haza. Ma este találkozóm van Freddy Evansszal.

– Nekem is ott kell lennem – jelentette ki Toni. – Nem kerülhet megint valami kutyaszorítóba teljesen egyedül.

– Ne aggódj, ezúttal megtettem minden szükséges óvintézkedést – felelte Agatha –, de szeretném, ha felhajtánád az embereket a laborban, és gondoskodj róla, hogy megkapjuk azt a jelentést.

Agatha felsorolt még néhány dolgot, ami pár órára lefoglalja Tonit, aztán hirtelen bejelentette, hogy fáradt, és elindult az irodából hazafelé.

Otthon megnézte magát a tükörben. A fekete szoknya, amit viselt, rövidebb volt, mint normál esetben, de elég jó hozzá a lába. Mindig is hitte, hogy a lába a legszemrevalóbb benne – nem olyan hosszú, mint Alice-é vagy Tonié, de formás, különösen átlátszó fekete harisnyában, fekete magas sarkú cipővel. Ahogy a szoknya csöppnyit rövidebb, a cipője sarka egy kicsit magasabb volt annál, mint szeretne volna. Roy azt mondta, Evans elég alacsony, úgyhogy Agatha sokkal magasabbnak fog látszani nála. Ez talán nem zavarja túláságosan a férfit – elvégre a legtöbb ember, akit ismer, magasabb nála –, de Agatha úgy érezte, ezek erőteljesebb megjelenést biztosítanak számára, és bármit gondoljon is Evans, bizonyos pszichológiai előnyt is jelent. A sötétvörös blúzt sem választotta volna egy üzleti találkozóra, de összességében úgy gondolta, hogy a stílusa ordenáré, olcsó és kacér – nagyjából tökéletes, hogy lenyűgözzön egy olyan férfit, mint Freddy Evans.

Fél órával később a Vörös Oroszlán egyik asztalánál ült az ablak mellett, és kinézett a carselyi főutára. Unalmas este volt, de még maradt annyi a nappali világosságból, hogy Agatha elláthasson a környező épületek között balra és jobbra. Nagyon kevés autó parkolt a közelben, rengeteg hely maradt a fekete Jaguár számára, amikor az a kocsmá előtt lassított és megállt.

Egy keménykötésű, felnyírt frizurás, fekete pólót és fekete öltönyt viselő harmincas férfi szállt ki a vezetőülésből. Megállt, körülnézett az utcán, nem lát-e valami szokatlant, közben a kocszi ajtaja szélesre tárva, a motor járt. Majd behajolt az autóba, bólintott az utasnak, és becsukta az ajtót.

Freddy Evans a járdára lépett. Jó húsz évvel idősebb volt a sofőrjénél, és sokkal kisebb termetű, rövid, sötét haja őszült a halántékánál. Agatha úgy vélte, túl öreg már ahhoz, hogy kék öltönyt vegyen fel fehér, gallér nélküli inggel és fehér teniszcipővel. Ez a fiatalabb férfiak stílusa volt. Nem, helyesbített magában, stílusról itt szó sem volt. Úgy nézett ki, mint egy férfi, aki kölcsön kapta a cipőjét, és a nagyapjától örökölt inget vette fel. De még ebből a távolságból sem lehetett nem észrevenni keskeny, gonosz szemének sötét hidegségét. Agatha hátratolta a székét, és elébük sietett.

– Jó estét, uraim! – üdvözölte őket, és felöltötte legragyogóbb professzionális mosolyát. – Örülök, hogy el tudtak jönni. – Agatha kezét nyújtott Evansnak. A férfi egy pillanatig kifejezéstartan tekintettel bámult Agathára, aztán minden lelkesedés nélkül belement, hogy kezét rázzon vele. Agatha úgy érezte, felesleges gesztus volt felajánlani a kézfogást Evans sofőrjének, aki fürkésző pillantással mérte fel a kocsmát, akárcsak korábban az utcát.

– Egy kicsit arrébb foglaltam asztalt magunknak – mondta Agatha, és megigazította a vállán a táskája pántját. – Erre tessék!

Evans a pultnál álldogáló néhány törzsvendéget bámulta. Volt, aki felnézett, amikor a két ismeretlen vendég belépett, de egyikük sem bocsátkozott szemkontaktusba, és sietve folytatták a sörözést és a kocsmai beszélgetést. Nők nem voltak a helyiségben, mindössze néhány férfi ült az asztaloknál, és az esti újságot olvasták vagy a kocsmai ételeket majszolták. Agatha egy oldalsó ablak melletti asztalhoz vezette őket. Evans egy másikra mutatott, pár méterrel odébb, az árnyékban.

– Ne oda – mondta, és elfoglalta az egyik széket, háttal a falnak. – Ide ülünk.

– Remek – válaszolta Agatha, még mindig mosolyogva, és figyelte, ahogy a sofőr nagy testével benyomul az Evans melletti ülőhelyre. – Mit hozhatok maguknak? – Agatha most halkabban folytatta. – Nem ajánlom, hogy itt együnk, ahhoz képest viszont, hogy egy egyszerű falusi kocsmá, egész jó a burgundijuk.

– Rendben – egyezett bele Evans –, de D annynek limonádét. Ő nem iszik.

– Nem iszik... és nem is beszél sokat, igaz? – humorizált Agatha.

A két férfi rezzenéstelen arccal bámult rá.

– Hozom a bort – mondta, és a pulthoz sietett.

Pillanatok múlva visszatért egy üveg vörösborral, nyomában a pultossal, aki két borospoharat hozott és egy pohár limonádét. Agatha leült, és kitöltötte a bort.

– Egészségükre! – emelte magasba a poharát. Evans kegyeskedett koccintani, de közben nem vette le a szemét a különös nőről. – És most lássuk az üzletet – tette hozzá Agatha, és a táskájából elővette a telefonját, egy borítékot, egy jegyzetfüzetet és egy tollat.

Szépen elrendezte őket az asztal egyik oldalán, a telefont gondosan egy vonalban helyezte el a többi holmival.

– Ez új – mondta büszkén. – A régit leejtettem, darabokra tört. Katasztrófa. Borzasztóan kellemetlen, amikor az összes kapcsolatot és minden mást át kell vinni egy új telefonba, nem igaz?

– Gerald Pride – szólalt meg Evans – mikor kereste meg magát?

– Valójában nem keresett meg – válaszolta Agatha, miközben arcán elhalványult a mosoly, és maciszemeivel Evanst fixírozta. – Én léptem kapcsolatba vele.

– A telefonban nem ezt mondta nekem.

– Részletkérdés – jelentette ki Agatha, és a hangja most mély volt és határozott, mivel magára öltötte a kemény akaratú üzletasszony szerepét. – Beszéltem vele, és tető alá tudom hozni a szerződést, amit maga akar.

– Úgy hallottam, van saját terve.

– A saját tervét el fogja vetni, és velünk tart.

– Miért ilyen biztos benne?

– Mert ha nem teszi, gondoskodom róla, hogy mindent elveszítsen.

– Valóban? – A szkeptikusnak tűnő mosolytól ráncok jelentek meg Evans szája sarkában, és a férfi kissé megrázta a fejét. – Ezt meg hogyan fogja elérni?

Agatha kibontotta a borítékot, és négy fényképet tett az asztalra.

– Ezek Gerald Pride és barátnője fotói. A felesége, Stephanie Pride, a Pride & Harkness vezető üzlettársának, Andrew Harknessnek az unokahúga. Ha Stephanie meglátja ezeket a fotókat, a nagybácsijával kirúghatja Pride-ot a cégből. Jelenleg Pride-dal lakik egy házban, amelyet a szüleitől örökölt. Andrew bácsi gondoskodni fog róla, hogy Stephanie megtarthassa a házat. A válás Pride-nak a vállalkozásába, az otthonába és mindannak a nagy részébe fog kerülni, amit Sir Godfrey vagyonából megkaphat. Ha viszont a mi térfelünkön játszik, Stephanie soha nem

fogja látni ezeket a fotókat, nem lesz válás és mi mindannyian csinos összeghez jutunk.

– Voltak kétségeim magával kapcsolatban – morfondírozott Evans hátradőlve, halvány mosollyal az ajkán. – Ezért körbeérdeklődtem. Azt a fülest kaptam, hogy maga kemény dió, és legtöbbször megkapja, amit akar. Most már látom, hogyan tett szert erre a hírnévre. Nem fél mocskosan játszani. Szerintem mi tudnánk együtt bizniszelni.

– Örülök, hogy vette a fáradságot, és érdeklődött rólam, Mr. Evans. Tisztelem ezt a fajta alaposságot. Mindig jó tisztázni, kivel állunk szemben. Ezért tudom, hogy meg fogja érteni, miért gondoltam úgy, hogy jó ötlet, ha én is tudakozódom kicsit maga felől. Meglehetősen nagy hírneve van.

– Higgyc el, Mrs. Raisin, a híremmel vívom ki a tiszteletet. Az emberek, akikkel kapcsolatba kerülök, tudják, hogy velem nem érdemes ujjat húzni.

– Ó, nagyon is elhiszem – felelte Agatha, miközben összeszedte a fotókat, és visszacsúsztatta őket a borítékba. – Ezért teregettem ki maga előtt az összes kártyámat. Szeretném, ha tudná, hogyan fogom játszani ezt a játékot, még mielőtt belevágunk. Sok pénzt lehet itt keresni, de én nem akarom úgy végezni, mint Roy Silver.

– Silver egy idióta volt, olyasmiket ígérgetett, amit nem tudott megtartani. Csúnyán cserbenhagyott. Nem azért fizetek, hogy packázzanak velem, Mrs. Raisin.

– Álmomban sem gondolnék rá, Mr. Evans. Gondolom, hogy azért dobta ki Royt az irodám előtt, mert tudta, hogy segíték elterjeszteni a hírt, hogy mi történik, ha valaki csalódást okoz Freddy Evansnak.

– Silver azt kapta, amit megérdemelt – vont a vállát Evans. – Maga is megkapja ugyanazt, ha rosszul keveri a kártyáit.

– Nem ijedek meg egy ilyen kis embertől, mint maga – tréfálkozott Agatha –, de nem félek Danny nagyfiútól sem.

– Pedig jobban tenné! – mordult fel Evans. – Csak egyet szólok, és Danny kóistolót ad magának a verésből, amit a maga haverja, Silver kapott tőlünk, és ő a hölgyekkel sem gyengéd!

– Biztos vagyok benne, hogy a szó semmilyen értelmében nem gyengéd – mondta Agatha, aztán közvetlenül a telefonjába beszélt: – Azt hiszem, mindent begyűjtöttem, amire szükségem van ezen a megbeszélésen. Ehhez mit szólnak, fiúk?

John Glass jelent meg az asztalnál egyik irányból, Bill Wong a másikkól.

– Talán többet is, mint eleget, Mrs. Raisin – mondta John, és felmutatta rendőrségi jelvényét. Evans éktelen haraggal nézett Agathára.

– Te jó ég! – mondta Agatha színlelt meglepődéssel. – Az új telefonomon bizonyára végig vonalban maradtam Glass felügyelővel. Mindent hallott.

Evans az asztalon keresztül Agathára vetette magát, de ő felállt, hátralépett és felborította a székét. Danny ugyanakkor benyúlt a dzsekijébe, és előhúzott egy csillogó, sötét, botszerű szerszámot. John felé suhintott vele, aki félrehajolt, aztán mind a ketten megálltak, és farkasszemet néztek egymással.

– Nahát, nahát! – mondta John. – Egy rendőrségi gumibot. Ilyet se láttam már vagy harminc éve.

Danny megint suhintott, de John hátrahajolt, kivédte a találatot, és felemelt egy apró könnygázsprayt. Küldött belőle egy adagot Danny szemébe. A nagydarab ember felüvöltött fájdalmában, és a földre zuhant, a gumibot kiesett a kezéből és elgurult a padlón.

Közben Evans Bill Wonggal küzdött. Bill megbotlott Agatha székében, mire Evans kiszabadult, és futva megcélozta a kijáratot, de

Agatha felemelte a térdét, és a cipője sarkával átdöfte a férfi teniszcipőjét. Evans fájdalmasan visítva előrezuhan: „Eltörted a lábamat, te dög!”, és véres teniszcipőjét szorongatta. Agatha felkapta a gumibotot a földről, a válla magasságába emelte, és megcélozta vele a férfi arcát. Egy erős kéz ragadta meg a csuklóját.

– Indokolt erőszakot alkalmazunk, Agatha – szólt halkan Bill Wong.

– Csakis indokolt erőszakot. Különbözik ugyanolyan rosszak vagyunk, mint ők.

Előrehajolt, hogy rákattintsa Evansra a bilincset, ahogy John ugyanezt tette Dannyvel.

– Pokolian fáj, ugye, Danny? – kérdezte. – Most vak vagy, de Roy Evanssal ellentétben néhány óra múlva te rendbe jössz. Ez az egyik újdonság, amit mostanában használunk: PAVA spray. Sokkal hatékonyabb, mint a régi gumibot.

Két egyenruhás rendőr érkezett a konyha felől, és felállították Dannyt, a másik kettő ugyanezt tette Evanssal. Bill gumikesztyűt húzott, elvette a botot Agathától, és egy bizonyítéktartó tasakba csúsztatta.

– Gondolod, hogy ez az állat ezt használta Roynál? – kérdezte Agatha.

– Lehetséges – biggyesztette le az ajkát Bill. – A törvényszéki szakértők biztosan meg tudják majd mondani. – Aztán a foglyokat kísérő rendőrök felé fordulva hozzátette: – Mind a kettőnek orvosi ellátásra lesz szüksége, ha már őrizetben lesznek.

A pult mellett elhaladva Bert Simpson, Agatha takarítónőjének, Dorisnak a férje üdvözölte Agathát.

– A fenébe is, Mrs. Raisin – harsogta Bert, és a cimborái köré gyűltek. – Ez volt a legizgalmasabb dolog, ami a Vörös Oroszlánban

valaha történt azóta, hogy kijelentette előttünk, hogy akkor sétafikál meztelenül a kertjében, amikor csak kedve tartja.

– Az a célom, hogy örömet szerezzenek, Bert. – Agatha rájuk kacsintott, és kisétált az utcára.

John és Bill végignézték, ahogy Evanst és Dannyt berakják egy rendőrségi furgon hátuljába, miközben két fiatal rendőr azon vitatkozott, melyikük vezesse a Jaguárt a kapitányságra.

– Ez lehetett az az autó, amivel elrabolták Royt – mondta Agatha. – Begyömöszölték a csomagtartóba. Talán találunk ott vérnyomokat vagy hajszálakat. Szilárd bizonyíték.

– A törvényszéki szakértők át fogják vizsgálni – nyugtatta meg Bill.

– Azért nyissuk csak ki – mondta John. – Gyorsan belenézhetünk, csak ne nyúljunk semmihez.

Az egyik rendőr megnyomott egy gombot a kulcstartón, és a csomagtartó ajtaja lassan, automatikusan felnyílt. Átlátszó műanyag szatyrokban tengersok kék-sárga Mircester United-holmi hevert a raktérben.

– Nem ilyen volt rajtad valamelyik nap? – kérdezte csodálkozva Bill.

– De igen, valóban – mosolygott Agatha, és erősen elgondolkodott. – Evans veje a Mircester United egyik igazgatója. Így juttatták be a hamisított árucikket a stadionba! Danny bizonyára egy magánparkoló területére vitte két VIP-utasát. Senki sem kutatná át a klub igazgatóját szállító autót. Aztán egyszerűen szétosztották a lakájaiknak, akik csendben elpasszolták a szurkolóknak.

– Ez a rendőrségre tartozik? – kérdezte John.

– Gondolom, igen, ha a Mircester vagy bármelyik másik érintett klub feljelentést tesz – válaszolta Agatha, aztán felkacagott. – Patrick és Simon nagyon dühösek lesznek rám, amiért még előttük megoldottam az esetüket!

– Sajnálom, Agatha – szabadkozott John bocsánatkérő hangon –, de még egyszer vissza kell mennünk a kapitányságra.

– A mircesteri rendőrkapitányság és a mircesteri kórház... – sóhajtott Agatha. – Úgy látszik, több időt töltök ott, mint otthon!

Tizedik fejezet

– Jó reggelt, Mr. Pride – csicseregte Agatha kellemes, ugyanakkor céltudatos telefonhangon. – Itt Agatha Raisin.

– Nincs semmi mondanivalóm a maga számára – válaszolta mogorván Gerald Pride. – Kérem, ne...

– Ne tegye le, Mr. Pride. Pillanatnyilag maga nagy bajban van. Ez a telefonhívás megmentheti az irháját.

– Miről beszél?

– Muszáj katalogizálnom a maga összes gondját, Mr. Pride? Ez az egész tényleg eléggé lehangoló. De mégis, tessék. A lista élén az az egyetlen dolog áll, ami közös bennünk: mind a ketten az apja gyilkossági ügyének gyanúsítottjai vagyunk.

– Ez képtelenség! Nem öltem meg az apámat!

– Én sem, Mr. Pride, de van egy bizonyos magas rangú rendőrtiszt, aki imádná rám kenni a gyilkosságot. Aztán amikor rá nem jellemző módon a józan esze kerekedik felül, és másra kell összpontosítania a figyelmét, akkor magát veszi célba.

– Miért tenné?

– Ugyan már, Mr. Pride, maga ügyvéd – tudja, hogy működnek az ilyen dolgok. Megvizsgálja, ki nyerte a legtöbbet az öregember halálával, és ez valószínűleg maga. Miután megállapította az indítékot, eldönti, hogy megvolt-e a gyanúsítottjának a lehetősége a büntetetre. Azaz járhatott-e az erdőben az apja halálának idején.

– Nem tud. Holtbiztos alibim van. Otthon voltam a feleségemmel.

– Csak ez idáig, Mr. Pride... vagy jobban szeretné, ha inkább Geraldnek szólítanám?

– Nem, nem szeretném.

– Hát, én akkor is Geraldnek fogom hívni. Ez idáig, Gerald, Stephanie igazolta az alibijét, de mi van, ha megváltoztatja a vallomását? Mi van akkor, ha úgy dönt, hogy tekintettel a szép Lower Burlip-i házuk méretére és arra a tényre, hogy alig beszélnek egymással és nem sok időt töltenek ugyanabban a szobában, nem lehet biztos benne, hogy maga nem szökött ki a házból valamikor?

– Miért tenné ezt a feleségem?

– Mert gyűlöli magát, Gerald. Mindent tud a viszonyáról Petulával, és már majdnem készen áll rá, hogy lapátra tegye magát. Elmegy a rendőrségre, és elmegy a nagybátyjához. Egy függőben levő gyilkossági nyomozás és az unokahúga kilátásba helyezett válásának hallatán Andrew bácsi gyorsabban kiteszi magát az ajtón, mint hogy annyit mondhatna, „fapapucs”.

Látja, Gerald, hogyan gyűlik a bajok listája? Nem lesz munkája, a hírneve megtépázva, ami azt jelenti, hogy senki nem akar majd szóba

állni magával, nem lesz otthona, mert Stephanie és a nagybácsija nem engedik ki a házat a kezeik közül. Maga ellen nyomozást folytat a rendőrség, aztán továbbra is ott lesz az apja birtokával kapcsolatos összes probléma, amivel meg kell birkóznia. Bár nem valószínű, hogy túl sok haszna lesz belőle, ha egyszer Stephanie és Andrew bácsi megkaparintják.

– Miből gondolja, hogy maga bármit is tehetne bármelyik ügyben?

– Nem gondolom, Gerald, hanem tudom, hogy tehetek. Csak annyi a dolga, hogy segít nekem megszervezni egy kis összejövetelt...

Agatha végigvezette a kocsiját a keréknyomoktól barázdált úton, és felszisszent, amikor az alváz csikorogva súrolta az úttestet. Fontolóra vette, hogy megáll és leparkol, ahogyan a Carseworth-majorságban tett előző látogatásakor tette, aztán eszébe jutott, hogy a gumicsizmáját a konyhaajtó mellett hagyta, hogy majd lemoshassa róla a sarat. Ismét a sötétzöld szoknyát és kabátot viselte, hozzájuk illő zöld cipővel, amelynek nem volt túl magas a sarka a gyalogláshoz, de ezen az úton nem birkózott volna meg vele – és szarvasbőrből volt. Szenvedjen csak az autó!

– Mi ez az egész, Mrs. Raisin? – kérdezte Agatha utasa, Petula.

– Én abban reménykedem, hogy megoldás lesz – felelte Agatha, miközben a kormánykerékkel birkózott. – Esély minden érintett számára, hogy boldogulhasson élete hátralevő részében.

Az úttest kiegyenlítődőtt és kiszélesedett, amikor elértek a házhoz, ahol két autó parkolt a bejárat melletti lépcsőnél. Gerald Pride-é volt az egyik, Benny Lambert ősrégi Land Rovere a másik. Petula értetlenül bámult rájuk, nyilvánvalóan mindkét járművet felismerte.

– Megmondtam, hogy családi összejövetel lesz – mondta Agatha. – Maga a szó szoros értelmében nem családtag, de erősen kétkem, hogy ki

szeretne maradni.

Bementek a házba, hangokat hallottak a jobb oldali dupla ajtó mögül, és haladtak tovább a nappali felé. Ahogy beléptek, csend lett, és minden szem rájuk szegeződött. Elizabeth egy kopott kanapén heverészett, Benny mellette ült egy karosszékből. Gerald a díszes, bár meglehetősen koromfoltos kőkandalló mellett állt, és könyökével a párkányára támaszkodott, Stephanie pedig fel-alá járkált a franciaerkélyek mellett.

– Ez meg mit keres itt? – sziszegte Stephanie, és összeszűkülő szemmel nézett Petulára.

– Mindjárt mindent megmagyarázok – mondta Agatha. – Kérem, legyen türelemmel. Érdekes lesz meghallgatni.

– Ott van a konyha – mondta Petula, és egy ajtóra mutatott a kandalló túloldalán. – Készíthetek mindenkinek egy kis teát?

– Nahát! – kiáltott fel Elizabeth. – Ismeri a saját házát, nem igaz?

– Már nem vagy szolgálo ebben a házban, Petula – szólt Gerald.

– Mindazonáltal – mondta Agatha – nagyon kedves magától, hogy felajánlotta, Petula. A tea nagyszerű ötlet.

Csend lett, amikor Petula kiment, és Agatha nem szándékozott megtörni a hallgatást. Körülnézett az óriási szobában, szemügyre vette a lestrapált berendezési tárgyakat, a poros felületeket és a kopott padlódeszkákat borító rongyos szőnyeget. Helyenként kísérletet tettek a takarításra és rendrakásra. A falon lógó képek közül néhányat leporoltak, és az egyik sarokban egy csomagolóládából álló gyűjtemény állt, amelyet valaki dísz tárgyakkal, furcsa holmikkal és csecsebecsékekkel töltött meg. Agatha megpillantott egy eszközt a kandalló mellett, ami felkeltette az érdeklődését. Egy zárt rézedény volt, körülbelül akkora, mint egy méretes fatányér, fafogantyúhoz erősítve.

– Ez furcsa – jegyezte meg Geraldra nézve. – Mi az?

– Az egy ágymelegítő tál – válaszolta a férfi, mintha viccelődne. – Ágymelegítő alkalmatosság. Egy szolga parazsat tett bele a kandallóból, aztán felvitte, és becsúsztotta az ágyba, hogy felmelegítse vele.

– Voltak szolgák, akik sokkal jobb módszereket ismertek az ágy felmelegítésére – gúnyolódott Stephanie.

Minden további megjegyzésnek a folyosón hallható léptek zaja vette elejét, és kisvártatva Toni jelent meg Pók kíséretében.

– Ó, Toni, isten hozott – üdvözölte Agatha. – És magát is, Mr. Hendricks. Hogy van Amy és a baba?

– Nagyszerűen, Mrs. Raisin – válaszolta Pók. – Mind a ketten otthon vannak. Sokáig fog tartani? Még be szeretnék nézni hozzájuk, mielőtt munkába indulok.

– Van állása? Gratulálok! – dicsérte meg Agatha.

– Próbaidő – büszkélkedett Pók. – Nem akarok elkésni.

– Időben végzünk, Pók, rengeteg ideje marad, ne aggódjon – nyugtatta meg Agatha.

– Ugye nem azért gyűltünk itt össze, hogy megünnepeljük, hogy ez az idióta munkát kapott? – gúnyolódott Elizabeth.

– Nem, nem azért, Elizabeth – válaszolta Agatha, figyelmen kívül hagyva az Elizabeth hangjából kiérezhető kegyetlen gúnyt, és Petula felé fordult, aki egy csészéssel teli tálcával jelent meg. – De most már mindannyian itt vagyunk, elkezdhetjük.

Petula egy alacsony asztalra helyezte a tálcát, és mindenkinek töltött a teából. Agatha fogta a csészét, az ajtóhoz ment, és úgy állt meg, hogy láthassa az összegyűlt csoportot, és őt is mindannyian láthassák.

– Ami itt összehozott bennünket, az nem a jó hír, hogy Pók munkát kapott, bármennyire fontos is az újrakezdés neki és az új családjának – hanem Sir Godfrey Pride meggyilkolása. Sir Godfrey halála

mindannyiunkat érinti, nem utolsósorban engem, mivel én voltam ott vele, amikor meghalt.

Agatha körülnézett a szobában. Toni az ajtó közelében foglalt helyet. Pók a kanapé mögött állt. Mindenki Agathát nézte, teljes figyelmük rá irányult.

– Mindannyian gyanúsítottak lettünk a gyilkossági nyomozás során, kivéve persze Tonit. Az egyetlen gyanúsított, akit elsőre ki tudtam zárni, én magam voltam, mert abszolút biztos vagyok benne, hogy nem én tettem...

– Nos, én nem... – próbált közbeszólni Gerald, de Agatha egy intéssel elhallgattatta.

– Maga volt az első számú gyanúsított, Gerald – folytatta Agatha. – Látszólag maga nyer a legtöbbet az apja halálával. Haragban volt vele ennek a helynek az átalakítási tervei miatt, vissza akarta venni a földet, amit a Pride család korábban az egyháznak adományozott, és viaskodott vele egy új végrendeletért, ami nem volt Sir Godfrey ínyére. Mindennek tetejében hallották, hogy a felesége, Stephanie fogadkozott, hogy megöli Sir Godfrey-t. Maguknak kettőjüknek rengeteg indítékuk volt, és azzal, hogy kölcsönösen alibit biztosítottak egymásnak, rengeteg lehetőségük is. Lehet, hogy együtt okoskodták ki a dolgot, de az is lehet, hogy valaki mással működött együtt, Gerald. Úgy tűnik, hogy a házasságuk egy ideje nem működik, és maga lassanként visszatért korábbi szerelme, Petula karjai közé.

Petula riadtnak látszott, Gerald kínosan fészkelődött, de csak Pók lepődött meg.

– Úgy látszik, minden jelenlevő tudott a viszonyról, csak maga nem, Pók. Maga viszont, Petula, mindent tudott Pókról. Amikor megkérdeztem, határozottan tagadta, hogy Sir Godfrey lehetett Pók apja, vagy akár Amy gyermekének az apja. Miért volt olyan magabiztos,

különösen, miután ragaszkodott hozzá, hogy mindent elmondjon nekem Pók anyjáról, Pókról és Amyről? Egyszerű: fel akarta kelteni az érdeklődésemet irántuk. A Sir Godfrey zsebében lévő cédulán, amellyel az erdőbe csalták, végül is az „A” aláírás szerepelt, ahogy azon az üzeneten is, amivel engem a temetőbe csaltak.

De amit igazán szeretett volna, Petula, hogy kiderítsem, Pók és Amy pénzt akartak kicsikarni Sir Godfrey-től azzal, hogy azt mondták neki, Amy gyermeke az övé. Abban bíztak, hogy az életkora és az évek óta tartó ivászat következtében annyira megzavarodott, hogy fizetni fog, hogy elhallgattassa őket. Petula azt remélte, hogy akkor maga lesz az első számú gyanúsítottam, Pók, és ebben igaza volt.

Amikor a megszegéenyítéssel való fenyegetőzés nem vált be, a következő lépés az erőszakkal való fenyegetés volt, majd, amikor világossá vált, hogy Sir Godfrey nem tud pénzt adni, talán eldurvult a helyzet, és maga, Petula, dührohamában megölte őt. A gyilkos fegyver végül is valami olyasmi volt, amihez nagyon is értett – egy nyílveessző. Viszont mindannyian tudnak bánni a nyilakkal, nem igaz? Kisebb-nagyobb mértékben mindannyian kapcsolatban állnak az Ancombe-i Íjászokkal. Maga, Elizabeth és Benny. Természetesen Petula ott volt az ünnepegen, és észszerű alibije van, mivel az íjászokkal volt. Pók alibije nagyjából ugyanez, bár lehetséges, hogy akármelyikük elszökhetett néhány percre. Póknak talán megint eleredt az orra vére. Ez mostanában visszatérő problémája, ugye, Pók?

Nekem azt mondták, Elizabeth, hogy maga azt állítja, otthon volt Bennyvel Comfrey Magnában, de maga és ő csak egymást igazolhatják, így a bátyjához és Stephanie-hoz hasonlóan magának sem a legerősebb az alibije. Ráadásul nagyon speciális indítéka is volt az apja meggyilkolására: a bosszú. Nem szerette Benny, és nem tetszett neki, hogy maga vele van, ezért kizárta a végrendeletéből, ugyebár? Azt

hiszem, az utóbbi időben zsonglőröködtek egy kicsit a végrendelettel, és maga, esetleg Gerald talán meggyőzte Sir Godfrey-t, hogy visszahelyezze magát a végakaratóba. Ez azonban nem sokat változtat a helyzeten, mert az indítéka egyszerűen a bosszúról az anyagi haszonra változik. Nincs munkája, Benny egyik munkahelyről a másikra vándorol, így az élete igazi küzdelem az anyagiakkal. A dolgok egészen máshogy alakulhatnak egy készpénzinjekcióval az apja hagyatékából.

Ennyit a gyanúsítottakról és az ő indítékaikról, és most térjünk rá a gyilkosság ügyére. Először is, itt van a nyíl. Jól tudják, milyen halálos sebet ejthet egy nyílvevő, és ez nem baleset volt, és nem pillanatnyi kényelemszeretet vezetett oda, hogy a nyílvevő lett a választott fegyver. A gyilkosok zavart akartak kelteni. Először, ahogy a rendőrség is gondolta, balesetnek lehetett tekinteni, Sir Godfrey-t ugyanis az íjászbemutató során lötték le. Most már viszont tudjuk, hogy nem lelőtték, hanem leszúrták a nyílvevővel. Ezt azt jelenti, hogy valakinek a közelben kellett lennie. Ki lehet közelebb egy férfihoz, mint a szeretője? Amikor Sir Godfrey-t a bokájáig letolt nadrággal találták meg, jogos lehetett a feltételezés, hogy valamiféle szexuális együttlét történt. Attól tartok, hogy ez és az üzenet, valamint a maga állítása, hogy Grayson Sir Godfrey gyermeke, arra utalnak, hogy maga és Amy a gyilkosok, Pók.

– Nem! – kiáltott fel Pók. – Nem mi tettük! Esküszöm, hogy nem mi voltunk!

– Nem, én sem hiszem, hogy maguk tették, Pók, de a gyerek és Sir Godfrey...

Agathát léptek zaja szakította félbe a folyosón. Simon jelent meg az ajtóban, és átadott egy dokumentumot Toninak, aki aztán odavitte Agathának.

– A gyerek és Sir Godfrey?! – ordította Gerald. – Egy egyszerű DNS-teszt ki fogja mutatni, hogy az apámnak semmi köze ahhoz a gyerekekhez!

– Simon és Patrick odakint vannak, ha szüksége van rájuk – súgta Toni. Agatha bólintott.

– Egy egyszerű DNS-teszt semmi ilyesmit nem fog kimutatni – nézett Agatha Geraldra. – Egy DNS-teszt azt fogja kimutatni, hogy rokoni kapcsolatban vannak, de ezt maga már tudja, nem igaz? A kis Grayson és a maga apja DNS-ének összehasonlítása nagyon szoros kapcsolatot mutatna ki. Erről hitte azt, hogy ez lesz az utolsó szög Pók koporsójában, nem így volt, Elizabeth?

– Halvány fogalmam sincs, miről beszél – utasította el Agatha vádját egy csuklómozdulattal Elizabeth.

– Ó, dehogy nincs! Nagyon figyelmesen hallgatott, ahogy a bátyjára is odafigyel. Talán nem a legjobb testvérek, de beszélnek egymással. Biztosan boldog volt, amikor Gerald megmondta, hogy az apja újra bele akarja foglalni a végrendeletébe, de annak már nem örült, amikor elmondta, hogy van egy harmadik kedvezményezett is. Meg kellett volna osztania az örökséget. Az apja azért nem volt hajlandó aláírni a végrendeletet, amit Gerald fogalmazott meg, mert még valakit bele akart foglalni, és most már tudom, hogy kit. A jelentés, amit most kaptam meg, két DNS-minta elemzése. Nem Sir Godfrey-é és a kis Graysoné. Hanem Geraldé és Póké. A hajszálait használtuk hozzá, Gerald, és az orra véré, Pók. A teszt minden kétséget kizáróan megmutatja, hogy ugyanaz az ember az apjuk. Pók, Gerald a maga féltestvére. Sir Godfrey volt az apja.

– Tényleg? – Póknak leesett az álla.

– Amikor Sir Godfrey beszélt magának Pókról, Gerald – folytatta Agatha –, mert talán büntudata volt annyi év után, vagy talán mert tudta,

hogy Amy gyereket vár, és úgy érezte, gondoskodnia kell az unokáról, akit sem maga, sem Elizabeth nem hozott a világra, bizonyára dühöngött. De azt is el kellett mondania, hogy Pók ettől függetlenül pénzt kért tőle. Sir Godfrey ezt valószínűleg ironikus módon elég viccesnek találta, de fogadok, hogy maga belesápadt. Amikor elmondta Elizabethnek, sejtem, hogy a plafonon volt.

Milyen érzés volt, Elizabeth, amikor megtudta, hogy van egy féltestvére? Milyen érzés volt, hogy amikor épp csak visszakerült a végrendeletbe, rájött, az öröksége egy részét Póknak kell adnia? Kétségtelenül elviselhetetlen. Így hát elkezdett terveket szőni. Maga és Gerald az íjászok céltábláit elnevezték Graysonnak, mert azokba is nyilakat lőttek, mint a maguk ősébe, Grayson Pride-ba, amikor a szeretője megölte. Ez a történet inspirálóan hatott magára. Mindent úgy intézett, hogy úgy látsszon, Sir Godfrey-t is a szeretője ölte meg, és hogy a maga által kitalált szerető balesetnek próbálja feltüntetni a gyilkosságot.

Maga tudta, hogy Pók megpróbált pénzt kicsikarni Sir Godfrey-ból. Azt is tudta, hogy ez ki fog derülni a gyilkossági nyomozás során. Aztán amikor Sir Godfrey DNS-ét összehasonlították a kis Graysonéval, azt hitte, elég sok lesz az egyezés ahhoz, hogy mindenki elhiggye a hazugságot, amit Pók mondott az öregnek. Egy unoka végül is nagy adagot hordoz a nagyapja DNS-éből. Még ha ez nem is volt elég ahhoz, hogy a szakértők elhiggyék, hogy Sir Godfrey az apa, a családi kötelék nyilvánvaló lenne. Ekkor bármelyik nyomozó le akarná tesztelni Pókot, és az eredmény kimutatná, hogy ő Sir Godfrey fia. Ez annál is inkább kapóra jött volna, mert az, hogy az öreg annyi éven át elhanyagolta, még erősebb indíték a gyilkosságra.

Szóval azért tervelte ki a gyilkosságot, hogy megszabadulhasson az apjától, és mindenért a féltestvérét hibáztassa. Elvitte az apját sétálni az

erdőbe, a tékozló lány újra találkozott idős apjával, aztán megölte őt, letúrta a nadrágját, és otthagya meghalni – vagyis inkább a bűntársával szúratta le, mert amikor Sir Godfrey a karjaiban haldoklott, megpróbált mondani nekem valamit. Azt hittem, „finnyás”-nak akart nevezni, ahogy korábban is aznap délelőtt, de valójában meg akarta mondani, ki ölte meg őt. Philip. Philip Benjamin Lambert.

Elizabeth elterelte a figyelmét, aztán lefogta, nem igaz, Benny? Majd maga a mellkasába döfte a nyilat, ahogy Elizabeth utasította! Aztán, amikor azt gondolták, hogy a nyomában vagyok, a temetőbe csalt engem, és egy ártatlan nő – a világon a legártatlanabb – majdnem életét vesztette!

Gerald boldogtalan nyögéssel egy fotelba hanyatlott. Agatha Gerald felé nézett, mire Elizabeth, látva, hogy Agatha nem figyel rá, a konyha felé rohant, nyomában Bennyvel. Agatha utánuk eredt, de az ajtó az arcába csapódott. Felrántotta, belépett a konyhába, és látta, hogy Elizabeth egy magas fémszekrényben kotorászik. Agatha látott benne néhány modern íjat, egy csomó nyilat és – legnagyobb rémületére – egy vadászpuskát, amelyet Elizabeth átnyújtott Bennynek. A férfi egyenesen Agathát vette célba vele, aki behúzta maga mögött az ajtót. Semmiképpen sem akarta, hogy Toni berohanjon, és úgy járjon, mint Margaret.

– Egy vadászpuska, Benny? – Agatha sűrűn nyeldekelt, kiszáradt a szája. – Gondolom, idebent hatékonyabb, mint egy nyílveendő.

Agatha körülnézett a konyhában, amely valójában inkább egy kamra volt, alacsony mennyezettel, néhány tárolószekrényrel és egy mosogatóval. Benny lassan egy másik, a kertre nyitott ajtó felé mozdult, végig Agathára szegezve a fegyvert.

– Lelövöm magát, ha kell, Mrs. Raisin – kiáltotta a férfi. – Ne kényszerítsen rá, hogy lelőjem!

– Csináld, Benny! – visított Elizabeth. – Utána erre elmegyünk! – mozdult a kerti ajtó felé.

– Én... nem akarok... – válaszolta Benny. – Túl messzire mentünk, Liz. Hová szaladnánk? Nincs egy fillérünk sem. Elfognak minket. Aztán a börtön...

– Nem, Benny – mondta gyengéden Elizabeth. – Elmenekülhetünk. Újra kezdhethük valahol messze, és...

– Ez nem így van, Liz. Börtönbe kerülünk. Soha többé nem foglak látni. Soha nem tudok többé gondoskodni rólad. Számunkra itt már nincs tovább.

– Hallgasson rám, Benny – figyelmeztette Agatha. – Elkövetett rossz dolgokat, de ne rontsa tovább a helyzetét. A lelke mélyén maga nem rossz ember.

– Rossz emberek vagyunk! – kiláltotta Benny, és szembefordult Elizabethszel. – Ehhez nem fér kétség. Úgyhogy most kiszállunk, Liz. Együtt. Először te... – Benny Elizabethre irányította a fegyvert – ... aztán én. – Egy pillanatra maga felé fordította a puskát, hogy bemutassa, hogyan lőné meg magát az álla alatt.

Hirtelen olyan ordítás hangzott fel, mintha egy nőstény oroszlán támadna, és Toni jelent meg az ajtóban, kezében az ágymelegítővel, amelyet úgy lengetett, mint egy csatabárdot. Egy repedt cintányér kongásához hasonló csattanással érte az ágymelegítő Benny fejét hátulról, de a zaját teljesen elnyomta a vadászpuska lövésének hangja. A zárt térben a sörétes fegyver döreje több mint fülsiketítő volt, de mivel egyenesen az antik mennyezetet találta el, a levegőben lévő lőporfüstöt azonnal gipszpor felhő követte. A szilánkos repedés mentén a mennyezet úgy szakadt le, mintha felrobbantották volna, a nyomában fagerendák, por és vakolattörmelék zúdult rájuk. Agatha a porfelhőtől

elvakítva hátratántorodott az ajtóig, köhögött, és szorosan behunyta a szemét.

Amikor egy pillanattal később kinyitotta az ajtót, a por kezdett leülepedni a teljesen zűrzavaros helyszínre, ahol fehér réteggel belepett alakok tusakodtak a padlón. Simon a zavarodott Benny hasán ült, és leszorította a karját. Patrick kiürítette a puska tárá, Toni pedig Elizabethszel birkózott. Agatha odaugrott hozzájuk, Elizabeth ekkor félrelökte Tonit, aztán Agatha felé csapott, de ő elkapta a csuklóját, és a mosogatónak taszította.

– Ördög és pokol! – sziszegte. – Margaret majdnem meghalt maga miatt! – Ezzel elhelyezett egy jobb horgot Elizabeth állán, amitől a nő lefordult a padlóra, és nyöszörögve összehúzta magát.

Miután munkatársaival megfékezte Bennyt és Elizabetht a konyhában, Agatha ziláltan, porosan visszamasírozott a nappaliba.

– Jobban teszik, ha ott maradnak, ahol vannak – figyelmeztetett mindenkit összehúzott szemöldökkel. – A rendőrség rövidesen itt lesz. Ha addig megmozdulnak, velem találják szemben magukat.

Ahogy Agatha ígérte, a rendőrök gyorsan kiértek a helyszínre, és ő részletesen beszámolt a történekről egy egyenruhás őrmesternek, akit szegről-végről ismert.

Ezután leült a teljesen tanácstalan Pókkal, és megpróbálta elmagyarázni neki, hogy ő és Amy nem gyanúsítottak, bár a rendőrség beszélni akar vele arról, hogy megpróbálta átverni Sir Godfrey-t. Pók ezután felhívta Amyt, hogy bejelentkezzen nála, Agatha pedig megígérte, hogy felhívja a raktárt, hogy szóljon nekik, Pók késni fog. Olyan jól elszórakoztatta az igazgatót a délután történekekkel, hogy a férfi azt mondta, Pók vegyen ki egy kis szabadságot, és kezdje a munkát hétfőn.

Alice Wong besétált a helyiségbe, körülnézett, és azonnal meglátta Agathát.

– Agatha! – sietett oda hozzá. – Jól vagy?

– Csak egy kicsit be vagyok gipszelve – sóhajtott fel Agatha, és kiszedte a konyha mennyezetének egy darabkáját a hajából. – Tudom, hogy régi vicc, de kell most nekem egy kis vidámság. Úgy látszik, valahányszor Carseworthbe jövök, belep valami kosz.

– Nocsak, nocsak, Alice közrendőr – közeledett feléjük Stephanie, miután sikerült szereznie magának egy pohár fehérbort.

– Helló, Stephanie – mosolygott Alice.

– Maguk ketten nyilvánvalóan ismerik egymást – jegyezte meg Agatha.

– Egy utcában nőttünk fel – magyarázta Alice. – A szüleim néhány házzal odébb laknak Stephanie-től. Ugyanabba az iskolába jártunk, de...

– Folytasd, mondd ki! – kacagott Stephanie. – Én jóval idősebb vagyok, mint itt ez a fiatal Alice. Régen nagyon irigyeltem, mert tudtam, hogy mindig fiatalabb lesz nálam, mindig csinosabb, mint én, de én... – Stephanie elhallgatott, kissé oldalra hajtotta a fejét, és Alice arcát fürkészte. – Hogy érzed magad?

– Én... nagyszerűen – vont vállat idegesen Alice.

– Hogy érti ezt? – kérdezte Agatha. – Miért kérdezte meg, hogy érzi magát?

– Ugyan már, Mrs. Raisin – vigyorgott Stephanie. – Maga a nagy detektív! Nagyon ügyesen játszott ma délután – nem egészen olyan játékot, amilyenre számítottam, de ez egy olyan eredmény, amivel együtt tudok élni. Geraldnek tudnia kellett, miben sántikál Elizabeth. Andrew bácsi fel fogja mosni vele a padlót, úgyhogy szórakoztató

hónapoknak nézhetek elébe. És úgy látszik, Alice is. Nézzen csak rá. Vesse be nyomozói megfigyelőképességét, vagy hogy hívják ezt.

– Alice, mi...? – Agatha összezavarodva ráncolta a szemöldökét.

– Terhes vagyok – közölte sugárzóan Alice. – Billnek és nekem gyerekünk lesz!

– Gyereketek? – ámult el Agatha. – Ti ketten aztán nem vesztegettétek az időt! Úgy értem, az esküvő még csak... én... gratulálok!

– Köszönöm, Agatha. – Alice megölelte Agathát, aztán elhúzódott, és lesöpörte a dzsekijére átkerült gipszport.

– Nekem és Geraldnak ez nem sikerült – mondta Stephanie egy csipetnyi sajnálkozással –, de igazából soha semmi más sem. Vigyázz magadra, ifjú hölgy!

Stephanie továbbment, hagyta, hogy Agatha kikérdezze Alice-t.

– Mi lesz a munkáddal? – kérdezte. – Elbocsátanak?

– Engem? Ugyan – válaszolta Alice. – Szabadságra megyek, amikor érkezik a gyerek, aztán majd visszamegyek dolgozni. Imádok a rendőrségnél lenni, de talán nem nyomozóként fogom folytatni. Biztosan találok valami más beosztást, talán részmunkaidőben, talán... nem tudom! – Alice nevetett. – Folyton a babára gondolok, izgatott vagyok, meg egy kicsit félek is, és azt sem tudom, jövök-e, vagy megyek!

– Minden rendben lesz, Alice. Nagyon örülök neked és Billnek. És most vallomást kell tennünk meg ilyesmi?

– Attól tartok, igen – felelte Alice, és egy oldalsó asztalhoz vezette Agathát, ahol két kényelmes szék állt. – Azt hiszem, a ruhád tönkrement – jegyezte meg együttérzően.

– Ne aggódj – mondta Agatha. – Nem volt a kedvenc öltözékem.

Kicsit később megérkezett Bill, és újabb zavart ölelés és gratuláció következett, aztán Agatha röviden tájékoztatta a férfit, aki leült egy komoly beszélgetésre Pókkal, szigorúan figyelmeztette, és megmondta neki, hogy a jövőben ne üsse az orrát semmiféle gyanús ügybe. Agatha ezt bölcs tanácsnak tartotta, különösen mivel Póknak sokszor volt baja az orrával. Ezt követően Agatha fogadta a nagyon aggódó John hívását.

Feltűnő volt viszont Wilkes főfelügyelő távolmaradása. Bár Agatha élvezettel dörgölte volna az orra alá a gyalázatot, hogy ő oldotta meg a Pride-gyilkosság ügyét, de ugyanennyire örült, hogy egyáltalán nem kell találkoznia vele. Mire aznap este hazaért, Agatha nem akart mást, csak kidobni a ruháit a kukába, és beállni a forró zuhany alá.

Agatha megszárította a haját, és könnyű sminket vitt fel az arcára, amikor csengettek. Magára kapott egy köntöst, lesietett a lépcsőn, és Jamest pillantotta meg a bejárati ajtó kémlelőnyílásán keresztül.

– Arra gondoltam, talán örülnél egy kis társaságnak – mondta a férfi.
– Hallottam, mi történt, és, nos, azt akarom mondani, sajnálom, hogy olyan fafej voltam. Igazad van. Teljesen igazad van, hogy nincs visszaút, és nem várhatjuk el, hogy képesek legyünk újra fellobbantani a régi lángot, hogy megpróbáljunk egy olyan kapcsolatot fabrikálni, ami valójában már nem is létezik.

– James, én...

– Nem, hadd fejezzem be. Sokáig tartott, mire kitaláltam, hogyan mondjam el mindezt, úgyhogy most nem akarom elveszíteni a fonalat. Igazad volt abban, amit mondtál, de tudom, hogy bizonyos mértékig nekem is igazam volt. Az élet tényleg túl rövid ahhoz, hogy negatív érzelmekre pazaroljuk. A jövőben a legboldogabbak leszünk, mint volt férj és feleség, a legboldogabbak, mint a legjobb szomszédok és legközelebbi barátok. Tartozunk egymásnak annyival, hogy mindig ott

legyünk egymásnak. Ezt akarom, és szerintem te is ezt akarod, ezért hoztam ezt a... békepipát.

Feltartott egy üveg bort és két poharat.

– James – mondta Agatha –, te egy angyal vagy. – Átkarolta a férfi nyakát és megcsókolta. Legjobb lesz, ha bejössz, amíg én felöltözöm és...

James válla fölött Agatha látta, hogy egy autó halad végig az Orgona közön. Azonnal felismerte.

– Ó... ez John kocsija volt – jegyezte meg vontatottan.

– John? Ó, értem – bólintott James, megemelve egy kicsit a poharakat és a bort. – John meglátott minket. Az ő helyében én most egy kicsit össze lennék zavarodva és dühös lennék.

– Attól tartok, így is van – jegyezte meg aggódalmasan Agatha.

– Nos, a békeszerződésünk várhat – sóhajtott James, majd felemelte az üveget a kezében, és az alacsony kerítés felé fordult. – Jobb, ha utánamész, és megmagyarázod.

– Köszönöm, James. Azt hiszem, az lesz a legjobb.

Agatha a táncstúdiójában találta Johnt, aki a parketta közepén ült egy nyugágyban, és jazzt hallgatott. Ha Agatha megkockáztatta volna, hogy találgasson, Benny Goodmanre tippelt volna. John széke mellett egy asztalka állt, rajta egy üveg bor és egyetlen, félig teli pohár – vagy inkább talán, gondolta Agatha, a székben ülő alak kókadt kinézetéből ítélve, a pohár félig üres volt.

John felnézett, amikor Agatha a parkettra lépett, és rámosolygott. A mosolya tele volt szeretettel, ugyanakkor egy olyan ember rezignált gesztusa volt, aki beletörődött a vereségbe. Egy apró távirányítóval lehalkította Benny Goodmant.

– Láttalak az Orgona közben – szólalt meg Agatha. Nem volt másik szék a helyiségben, úgyhogy mielőtt John kikászálódhatott volna a nyugágyból, Agatha letérdelt mellé, és ráült a sarkára. Így már egy szemmagasságban voltak, és Agatha úgy érezte, beszélgethet vele anélkül, hogy a férfi alacsonyabb helyzetben lenne nála.

– Én is láttalak... Jamesszel.

– Gondoltam – válaszolta Agatha, és kinyújtotta a kezét a férfi poharáért, és ivott egy kortyot a borból. – Kedves Mr. Rendőr, mit tanítottak neked a nyomozóiskolában az elhamarkodott következtetésekről – kettőt meg kettőt összeadni és ötöt csinálni belőle?

– Néha – vette vissza a poharát John, és ivott belőle egy kortyot, aztán letette az asztalra, készen rá, hogy megossza Agathával – azt hiszem el, amit látok.

– Pedig nem számít, mit látsz, a dolgok nem mindig azok, aminek látszanak – vetette ellene Agatha, és ivott még egy kortyot.

– Sajnálom – sóhajtott John. – Fura egy nap volt ez, mint egy hullámvasút, ugye tudod? Egyszer fent, egyszer lent.

– Várj egy percet – ráncolta a homlokát kérdően Agatha. – Mi történt a beosztásoddal? Nem kellene dolgoznod?

– Nem, nem kellene – felelte John. – Én már egy volt rendőrnnyomozó vagyok, azonnali hatállyal nyugállományba helyezve.

– Tessék? Ezt nem tehetik meg, vagy igen? Ez Wilkes műve? Ez nem lehet...

– Nyugodj meg, Agatha. – John intett, hogy lazítson, és mosolyogva jelezte, hogy minden rendben van. – Szándékomban állt, hogy néhány hét múlva nyugdíjba vonulok, de megint összeveszttem Wilkesszel, és ő úgy döntött, hogy „személyes konfliktusunk” nem kedvez az osztály zavartalan működésének, ezért elintézte, hogy korábban távozhassak.

– Valóban? – Agatha szkeptikus volt. – Mindig panaszkodik, hogy nincs elég embere.

– Gondoskodni fog róla, hogy legyen néhány kulcsfontosságú előléptetés, aztán megosztja a feladatokat, hogy minden el legyen végezve. A visszavonulásom valószínűleg jó hír lesz Bill Wong számára.

– Tehát a nyugdíjba vonulás felfelé vagy lefelé vezet? – Agatha megint ivott egy kortyot, és odanyújtotta a poharat a férfinak.

– Egyszerre mindkettő – nevetett John, és elvette a poharat –, de az, hogy Jamesszel láttalak, egyértelműen lejtő volt.

– Most nevetséges vagy.

– Az vagyok? – Ivott egy kis bort. – Hogyan remélhetném egyáltalán, hogy konkurálhatok vele? Ő az exférjed, aki még mindig ott él közvetlen melletted, és látszik, hogy ti ketten ugyanolyan közel álltok egymáshoz, mint régen. Te nyilvánvalóan nagyon is törödsz vele.

– Igen, és ezért van az, hogy az egészségügyi vészhelyzet után, amit nemrég átélt, és mindazok után, amin mi ketten keresztülmentünk, nagyon megkönnyebbültem, hogy megállapodtunk, barátok leszünk. A lelkünk mélyén mind a ketten tisztában vagyunk vele, hogy soha nem tudunk helyreállítani semmiféle romantikus kapcsolatot. A végén újra meggyűlölnénk egymást, és azt egyikünk sem akarja. Barátok akarunk maradni. Tudja, hogy nem vagyok szerelmes belé.

John felegyenesedett ültében, sokkal éberebbnek látszott, mintha egy magas feszültségű reménysugár áramlott volna át rajta.

– Lehetséges... – kezdte bizonytalanul –, hogy... talán egy kicsit szerelmes vagy belém?

– Lehetséges – mosolygott Agatha, és megint ivott egy kortyot –, de majd kiderül.

– Van egy remek ötletem, hogyan tudsz rájönni! – közölte a férfi előrehajolva. – Beszéltem valakivel egy munkalehetőségről a nyugdíjba vonulásom után, és ma reggel felhívtam, hogy elmondjam, előrehozták a nyugdíjazásomat, és megtudtam, hogy van egy sürgősen betöltendő állásuk. Azt akarják, hogy jövő héten kezdjek!

– Hogyan segíthetek neked egy állásban? – kérdezte Agatha. – Nekem saját vállalkozásom van. Egyébként is, mi ez a munka?

– Táncot taníthatok egy luxushajón – bökte ki John, és ragyogott az arca a lelkesedéstől. – Ez egy lehetőség, hogy körbeutazhassam a világot, és táncot tanítsak, amit imádok, és még fizetnek is érte! Gyere velem, Agatha! Együtt csinálhatnánk az egészet!

– Álommunkának hangzik, de meddig tart ez a hajóút?

– A hajó érinti a legcsodálatosabb helyeket, amiket csak el tudsz képzelni, a Földközi-tengeren, az Egyesült Államokban, Dél-Amerikában, a Távols-Keleten, Ausztráliában – egy egész évig tart!

– Egy évig? – kerekedett el Agatha szeme. Nem is olyan régen egy másik kedves férfi, egy Chris nevezetű mérnök kérte, hogy tartson vele. Azt akarta, hogy kezdjenek új életet Kaliforniában. Nem tudott elmenni Chrisszel, és nehéz szívvel, de be kellett vallania magának, hogy nem tud elmenni Johnnal sem. – Az nagyon hosszú idő, John. Nekem üzleti vállalkozásom van, embereim vannak, akik számítanak rám, egy egész élet, amit itt, Cotswoldsben építettem fel. Nem tűnhetek el egy egész évre egy pillanat alatt.

– Megértem – mondta John szomorúan. – Valahogy éreztem, hogy a hajós munka „felfeléje után gyorsan jön majd egy „lefelé”.

– Sajnálom, John. – Agatha a padlóra tenyerelt, és a lehető legelegánsabban feltápászkodott. – Igazán sajnálom, de ez tényleg nem működne.

John nem szólt semmit, és Agatha az ajtó felé indult. Három lépés után azonban visszafordult, hogy szembenézzen a férfival.

– Másrészt viszont – kezdte, miközben a gondolatok tovább kavarogtak a fejében – megnézhetnénk együtt a hajó útvonalát. Bármikor elrepülhetek, és összetalálkozhatunk egy tangóra Argentínában...

Az új remény ismét felpeszdtette Johnt, és talpra ugrott.

– Vagy egy szvingre New Jerseyben! – ajánlotta nevetve.

– Vagy egy polkára Acapulcóban – tette hozzá Agatha.

– Nem vagyok biztos benne, hogy a polka és Mexikó a megfelelő...
– mondta John, és úgy tett, mintha zavarban lenne.

– Ne törődj vele! – kacagott Agatha. – Talán nem mexikói tánc, és én nem tudok polkázni, de jól hangzik! És az ötlet is... nem igaz?

– Zene füleimnek – mosolyodott el John, és Agatha gyanította, hogy egy apró könnycsepp csillan meg a volt nyomozó szeme sarkában. – Nem szeretnél gyakorolni velem egy kicsit?

John felhangosította a zenét, Agatha pedig előrelépett, egyenesen a karjaiba.

– Nagyon szeretnék – felelte.